

Giới thiệu Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai

Đọc truyện Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai của tác giả meomoon86 đưa bạn đến với thế giới truyện xuyên không online, nơi mà cậu - một người mang theo trí nhớ kiếp trước – là một con người có chứng ngại giao tiếp.

Anh- người anh trai yêu mến của cậu – một con người tỏa sáng ngôn tình như ánh mặt trời.

Hai con người cứ như vậy hấp dẫn nhau, ở bên nhau.

Liệu truyện hạnh phúc có đến với cả cậu và anh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tuyệt Vọng Của Một Người Con Gái

Tút ... Tút ... Tút.

Tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng đầu dây bên kia vẫn không có tiếng trả lời. Một cô gái mái tóc ngắn ngang vai đang đi đi lại lại trong một căn phòng nhỏ, trên tay cô ấy là tờ giấy kết quả xét nghiệm.

Cô sốt ruột gọi thêm mấy cuộc gọi nữa, ngay lúc cô cảm thấy tuyệt vọng thì điện thoại vang lên giọng nói của một người đàn ông:

“A lô”

Cô gái run rẩy nắm thật chặt tờ giấy kết quả xét nghiệm, nghẹn ngào nói với người đàn ông:

“Anh, em... em có thai rồi.”

Người đàn ông phía bên kia nghe xong lời cô nói nhưng không trả lời, một lúc sau người nọ mới nói:

“Ai... ai có thai.”

“Em, là em có thai. Đứa bé là con của chúng ta.”

Cô lo lắng chờ đợi câu trả lời của người đàn ông một lúc lâu nên không hề chú ý môi dưới của mình sắp bị cắn đến bật cả máu.

“Nếu em nói tin này trước đó vài ngày thì có lẽ mọi chuyện đã khác.” Người đàn ông dừng lời một chút. “Vấn đề em có muốn giữ nó lại không?” Người đàn ông lạnh giọng nói.

“Em... em phải làm sao đây? Em không biết mình có thai... Đứa bé... đứa bé đã 20 tuần... nó đã có hình hài...”

Cô gái khóc nức nở nói. Cô không ngờ rằng chia tay với người đàn ông đó mới ba tháng mà mình thì đã có đứa bé năm tháng. Nếu như cô có dấu hiệu như những người khác thì đã nhận ra mình có thai, đáng này, cô lại không có biểu hiện gì cả.

Cô nghe thấy anh nói: “Tùy em, giữ lại hay không là quyền của em.”

“Em giữ lại được không?” Cô biết rõ câu trả lời của người nọ nhưng vẫn muốn hỏi lại lần nữa.

“Nếu em muốn giữ nó lại thì giữ, không thì bỏ đi.”

Lời người đàn ông nói hoàn toàn là điều cô đã nghĩ tới. Cô cắn chặt môi không cho anh nghe thấy mình đang khóc.

Tút ... tut... tut...

Người đàn ông tắt máy chỉ còn lại tiếng khóc của cô gái đang đứng giữa căn phòng. Đau khổ vì một mối tình và vì hậu quả của chính sự ngu ngốc của mình, cô gái ngã quỵ hôn mê sau một hồi khóc lóc.

...

“Cô thật sự muốn bỏ nó sao? Nó đã được 20 tuần 2 ngày rồi.” Người y tá tốt bụng hỏi lại.

“Vâng, chị giúp em”

Cô nhìn trần nhà màu trắng phía trên cao.

“Em cũng đã lớn tuổi, nếu có thể thì giữ nó lại đi.”

Cô cũng muốn trả lời cô y tá nhưng biết trả lời thế nào đây. Hai mươi bảy tuổi cô mới biết yêu, người cô yêu hơn năm trời nhưng ngoài lúc trên giường anh ta cũng chỉ quan tâm tiền của cô thôi, cô thật sự không nhiều tiền nhưng cô cũng không ngờ mình lại có sự lựa chọn sai lầm. Cô muốn giữ đứa bé nhưng kinh tế hiện tại của cô không cho phép, cô vừa mới mất việc nếu sinh nó ra thì biết nuôi nó thế nào. Gia đình cô cũng sẽ không đồng ý, nó sinh ra sẽ không có được tình thương của người cha, mọi người thì có khả năng xa lánh nó, một đứa trẻ sống như vậy liệu có phát triển toàn diện không. Điều quan trọng là cô quá nhút nhát, cô sợ hãi nghĩ đến cảnh một thân một mình sinh ra nó.

Cô xoa bụng hơi nhô ra của mình, so với những người phụ nữ khác, bụng cô bé hơn nhiều, chỉ hơi to một chút. Khi người y tá đi ra khỏi phòng chỉ còn lại một mình cô, cô cảm nhận đứa bé đang đập mạnh, nó đang kháng nghị cô tước đi cuộc sống của nó, nó muốn nói cho cô biết hãy cho nó sống.

Cô nhắm mắt để nước mắt vô thức lăn dài trên má, đứa bé cũng là một phần cơ thể của cô, cô tự bảo cô là một kẻ nhẫn tâm, ngực cô thắt lại mỗi khi cảm nhận nhịp đập quần quai của sinh linh trong bụng mình nhưng nỗi đau của cô ai có thể hiểu được đây:

“Xin lỗi con”

...

Một năm sau.

“Một năm rồi, mẹ sắp kết hôn, người mẹ kết hôn tuy chỉ là công nhân, nhưng anh ấy là người có trách nhiệm với gia đình. Mẹ sẽ kết hôn. Hy vọng ở trên trời cao con chúc phúc cho mẹ.”

Đứng bên bờ sông nhìn dòng nước đang chảy cuộn cuộn, cô gái khóc. Năm trước cô chi trả tiền để phá thai mà không có tiền nhờ nơi đó tìm nơi chôn cất cho đứa nhỏ nên cô đành phải mang nó ra sông cho nó trôi theo dòng nước.

Cô nhớ mình đã khóc rất nhiều, lúc nhìn đứa bé chỉ vón vện bằng lòng bàn tay, bao trùm hình hài đó nhuộm đầm máu tươi, không một chút động đậy đi ra khỏi cơ thể cô. Nước mắt cô không thể rơi thêm giọt nào, cô hiểu mình vừa làm gì, lòng cô đau như cắt.

Vì một sai lầm mà cô phải ân hận cả cuộc đời này. Cô hy vọng mình có thể bắt đầu lại với cuộc hôn nhân được giới thiệu này.

Nửa năm trước cô được người hàng xóm giới thiệu cho cháu trai, người đó lúc đó cũng đang thất nghiệp như cô, nhưng sau đó cũng đã tìm được công việc mới, anh ta là một công nhân của một công ty nhựa chuyên chế. Còn cô cũng đã tìm được công việc bán hàng, mặc dù nó không phù hợp với tốt nghiệp của cô nhưng có việc làm vẫn tốt hơn là không có việc làm.

Reng... reng... reng...

Tiếng điện thoại vang lên trong túi xách. Cô bấm nút nhận cuộc gọi: “Alo”

“Alo, em đang ở đâu vậy, chủ nhật tới chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới nhé.” Giọng nam trầm của người đàn ông vang lên trong điện thoại.

“Vâng”. Cô vừa lau nước mắt trên má vừa trả lời người đàn ông.

Sau khi nói chuyện xong với người bạn trai hiện tại, cô rời khỏi bờ sông đi tới điểm dừng xe buýt. Lúc này đường vắng vẻ không có mấy xe cộ, một đứa nhỏ tầm 5 tuổi đang đứng bên một bà lão, nó bị bỏ nói cười với bà khiến lòng cô đau đớn.

“Đây, sai lầm của cô đã phải trả giá là cả lương tâm của cô”. Ngay khi cô đang suy nghĩ thì cô nghe thấy tiếng bà lão hét lên, nhìn theo bà lão là đứa bé đang ở giữa đường, một chiếc xe tải đang lao tới. Cô phản xạ thật nhanh đẩy đứa bé về phía vạch cỏ ngăn giữa đường, lúc này cô chỉ kịp ngẩng đầu nhìn đầu xe ngay trước mắt mình.

Cô nhìn thấy mình đang nằm giữa một vũng máu, xung quanh là tiếng người hò hét kêu gọi cấp cứu. Cô thấy mẹ cô khóc lóc bên ngoài phòng cấp cứu, cô muốn tới an ủi mẹ, nói rằng con không sao, nhưng bàn tay cô không thể lau đi nước mắt trên mặt mẹ. Một lực hút mạnh mẽ kéo cô về phía sau cách xa mẹ, cô nghĩ rằng giờ phút cuối cùng của đời mình đã đến.

“Mẹ, con xin lỗi”. Cô chỉ biết khóc và nói câu đó với người phụ nữ ngũ tuần trước mắt. Anh trai, chị dâu, em trai, em dâu và người chồng sắp cưới của cô đang đứng bên cạnh mẹ, còn có hai bà cháu đứa nhỏ cô cứu nữa.

“Nếu có kiếp sau, con nguyện ý làm con của mẹ”. Bóng đêm nuốt cô vào trong lòng nó. “Nếu có kiếp sau, tôi không muốn lặp lại sai lầm đời này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuộc Sống Mới

Oe Oe Oe.

Tiếng trẻ con gào khóc xung quanh khiến cô khó chịu mở to đôi mắt. Áp vào mắt cô là một mảng trần nhà màu trắng. Cô nghe thấy tiếng mở cửa phòng và tiếng những người xung quanh nói to nói nhỏ, nhưng cô không hiểu họ nói gì. Rồi một người mặc áo khoác trắng xuất hiện trước mặt cô.

Đây là nơi nào, tại sao lại có người khổng lồ? Cô giật mình nhìn những người khổng lồ đang đi đi lại lại trước mặt cô.

Cô lên tiếng hỏi người kia: “Đây là đâu, mấy người là ai?”

Nhưng rất nhanh cô thấy không đúng, vì sao giọng nói của mình biến thành i a i a. Cô giật mình quơ tay, một bàn tay nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt cô.

Đây là vì sao, vì sao lại như vậy? Không phải họ là người khổng lồ mà cô đã trở thành một đứa nhỏ. Nếu cô đoán không nhầm thì cô đã chết và đầu thai một kiếp khác.

Xung quanh cô vẫn tiếp tục ngôn ngữ mà cô không hiểu, nhưng rồi khi cô tập trung lắng nghe kỹ càng thì cô nhận thấy có vài âm tiết giống tiếng Việt. Đây là tiếng Trung Quốc, cô bị chính phát hiện của mình làm cho chết đứng.

Người y tá phát hiện đứa bé i a vài tiếng rồi dừng lại thì cảm thấy rất hiếu kỳ. Cô cúi đầu nhìn biểu tình thú vị như người lớn đang suy nghĩ của bé con thì gọi người bạn y tá khác tới xem.

“Nhìn này, đứa bé đang nhú mồm suy nghĩ?”

Cô y tá bên cạnh cũng lấy làm ngạc nhiên ngó qua nhưng thấy đứa bé chỉ nhìn lên trần nhà thì quay lại nói với cô y tá kia:

“Tôi thấy nó bình thường mà”.

“Vừa nãy nó thật sự có nhú mồm suy nghĩ mà.”

Cô y tá nhìn lại đứa bé đang ngáp thì cảm thấy kỳ lạ, không lẽ mình nhìn nhầm.

“Tiểu Huyền, em đã tỉnh ngủ.”

Ngay khi hai cô y tá đang nói chuyện thì một bé trai tầm 5, 6 tuổi chạy tới bên nhìn đứa trẻ đang ngáp ngắn ngáp dài thì vrun tay nhéo nhéo má bé.

Cô đang buồn ngủ thì bị một cậu bé nhéo má khiến cô bực mình, cô vrun tay đẩy tay cậu bé nhưng không được, đôi mắt muốn mở ra nhìn kẻ phá rối mà không tài nào hé mở. Cô miễn cưỡng mãi không được đành mặc kệ nó.

Cậu bé nhéo má em bé nhưng em bé vẫn ngủ thảnh thơi ngán nước mắt nhìn sang hai cô y tá hỏi:

“Tại sao em cháu không mở mắt.”

Hai cô y tá buồn cười nhìn cậu bé mũm mĩm xinh xắn nói: “Em cháu đang ngủ mà.”

“Nãy em ngủ rồi mà, mới tỉnh đã ngủ sao?” Cậu bé nói.

Một người đàn ông đẹp trai bước lại gần cậu bé và nói: “Em bé còn nhỏ nên hay ngủ. Ngày mai chúng ta lại tới thăm Tiểu Huyền nhé.”

Nghe người đàn ông nói vậy, cậu bé gật đầu rồi cúi xuống hôn má em bé một cái, sau đó cậu bé lon ton chạy đến bên cạnh người đàn ông.

...

Hôm nay, cô được y tá đưa tới gặp một người phụ nữ, cô đoán người này là mẹ cô.

Đây là một người phụ nữ xinh đẹp tầm ba mươi, cóայ có nụ cười duyên với chiếc răng khểnh. Cô nhìn người phụ nữ chăm chú, nghe người phụ nữ nói mà không hiểu gì cả.

Lúc này cánh cửa phòng mở ra, một người đàn ông bước thẳng tới cô và người phụ nữ. Người này ngoài ba mươi có khuôn mặt điển trai. Cô tất tấc khen ngợi vẻ đẹp của cha mẹ mình trong đời này.

Bỗng cô nhìn thấy phía sau người đàn ông là một bé trai mũm mĩm xinh xắn. Cậu bé vừa bước vào phòng thì chạy tới ôm chầm người phụ nữ và nói gì đó cô nghe không hiểu. Đôi mắt cậu bé sáng long lanh như vì sao nhìn cô.

Lúc này cô bỗng thấy đói bụng, cô òa khóc đòi ăn. Tuy mang tư tưởng của người trưởng thành nhưng cô thật sự chỉ là một em bé sơ sinh, đói bụng tìm sữa là điều bình thường.

...

“Mẹ, con tới thăm mẹ và Tiểu Huyền.”

Bé trai xinh xắn chạy xà vào lòng mẹ. Cậu bé mỉm cười khi thấy em bé đang nhìn mẹ và mình. Nhưng ngay lúc đó đứa bé bỗng òa khóc, không lẽ vì cậu làm em bé khóc sao, bé trai xinh xắn nhìn về mẹ rồi nhìn cha mình đang đi tới gần.

“Em bé đói bụng đó”.

Cha cậu bé bước đến bên giường lấy ra bình sữa và pha bột cho em bé. Em bé vừa thấy bình sữa thì hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười nhận bình sữa uống ngon lành.

Bé trai ngồi kế bên hít hít mắt nhìn em bé đang uống. Sau khi uống xong thì em bé lần hai khóc nhè.

“Ba, mẹ, Tiểu Huyền lại khóc rồi.”

Mẹ bé mỉm cười nói: “Em bé muốn đi tè.”

Ngay khi cô muốn cõi tã cho bé thì đứa bé bỗng khóc to hơn. Ai cũng đơ mắt ra.

“Không, không thể cõi đồ trước mặt hai người con trai được.”

Cô nhìn người mẹ đang tính cõi tã, dù muốn vệ sinh cá nhân nhưng cô là con gái, nếu là đứa trẻ không biết gì thì không sao, nhưng cô là người lớn với suy nghĩ gần ba mươi tuổi, làm sao có thể cứ trần truồng như vậy trước mặt hai người nam giới cho dù họ là cha và anh trai đi nữa.

Nhưng rõ ràng sức lực cô không thể bằng người mẹ được, nên chẳng mấy chốc thân mình bé nhỏ của cô đã được phơi bày trước mắt ba người. Cô thật sự xấu hổ, nhưng nổi buồn thì không thể không giải quyết, sau một phút chiến đấu với tư duy của mình, cơ thể cô đã chiến thắng.

Ngay lúc này cô phát hiện ra một điều không thể tin được, một đứa bé gái không thể đẩy cao nước tiểu như vậy. Suy nghĩ của cô bị gián đoạn bởi bé trai xinh xắn kia đứng tới phía dưới của mình, nếu giờ cô không biết thứ bị đụng kia là gì thì có lẽ cô không xứng đáng là một cô gái từng trải đời. Thiên thần ơi, có ai nói cho cô biết vì sao sống lại cô là một đứa bé trai hay không?

“Oa, cái này của Tiểu Huyền bé hơn của con nhè”.

Đứa bé trai nghiêng đầu nhìn người đàn ông rồi lại nhìn lại phía dưới của đứa bé mà cười tít mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hòa Nhập Cuộc Sống Mới

Cô! À không bây giờ phải là cậu mới đúng. Cậu đã có một cuộc sống mới trong ba năm qua, cậu sẽ đi nhà trẻ.

Thời gian trôi qua, dù đã cố gắng nhưng khả năng giao tiếp của cậu vẫn còn rất kém. Biết sao được cậu vốn kém ngoại ngữ mà, kiếp trước cậu cũng thuộc dạng chậm nói đấy thôi, mặc dù sau đó cậu chọn một nghề nghiệp mang tính thử thách cao đối với khả năng ngôn ngữ của bản thân.

Ba mươi sáu tháng cậu đã đi đứng như những đứa trẻ bình thường khác, chỉ riêng có việc học nói thì vẫn rất chậm. Phải dùng hết khả năng của một người 30 tuổi để nghe hiểu mọi thứ là một sự khổ ải. Không biết bao nhiêu lần cậu thờ dài trong lòng mà cảm thán: Mọi người đều bảo học ngoại ngữ chỉ cần 3 đến 6 tháng và thường xuyên tiếp xúc với người bản ngữ thì bạn sẽ học được ngoại ngữ đó, thế sao khi đụng phải cậu thì không giống, thời gian trôi qua nói ngắn thì không ngắn, nói dài cũng không dài mà cậu chỉ bập bẹ được tiếng “ba”, “mẹ”, “anh trai” và một ít từ khác.

Cậu vừa nghĩ, vừa nhìn những đồ chơi dưới chân mình, gia đình hiện tại của khá sung túc, có thể nói là một gia đình thuộc tầng lớp thượng lưu. Anh trai cậu là một cậu bé năng động và thông minh, cậu nghĩ tới mình không hề giống với người anh trai tài giỏi của mình thì lại lắc đầu buồn bã. Thay vì học ngôn ngữ mới, cậu phải cố gắng để học ngoại ngữ, trong khi cậu cố gắng học hành thì anh trai cậu chỉ cần một vài phút đã hiểu ngay. Đây chính là sự phũ phàng giữa người bình thường và những người thông minh.

Cậu nhớ ngày đó khi phát hiện ra nhà mình có rất nhiều loại từ điển anh, pháp, nhật, đức.... và đặc biệt là từ điển tiếng mẹ đẻ kiếp trước thì cậu đã sung sướng như thế nào. Anh trai cậu hôm đó cũng vừa tập piano xong thì bước vào thư phòng thấy cậu đang ngó nghiêng từ điển, sau khi cùng cậu lật từ điển tiếng mẹ đẻ của mình thì cũng ngồi nghiêm túc học tập như cậu vậy.

“Ngày mai Tiểu Huyền đi học rồi, đến lớp nếu có ai bắt nạt thì cứ báo anh nhé, anh sẽ dạy dỗ tụi nó.”

Anh trai xoa xoa đầu cậu nói.

“Dạ”. Cậu gật đầu thay trả lời.

“Cười một cái coi, đừng có ủ rũ như vậy, Tiểu Huyền.”

Thấy em trai chỉ chăm chăm nhìn những dòng chữ trong từ điển, cậu bé dùng bàn tay đang xoa đầu nhéo nhéo má của em trai.

Cậu liếc nhìn người anh trai 10 tuổi của mình, lúc nào cũng cười cười vui vẻ như vậy, khuôn mặt xinh xắn cùng nụ cười như tỏa nắng chắc chắn tương lai sẽ rất sát gái. Nghĩ tới đây cậu lại cảm thấy buồn bực, không biết tương lai mình thành cái gì nữa, nam không ra nam nữ không ra nữ. Cậu hất tay của anh trai và đứng dậy đi ra ngoài.

Cậu bé nhìn bàn tay bị hất ra và bóng dáng bé nhỏ của em trai mình đang đứng dậy định bước đi mà nhũn mảy:

“Vì cái gì em cậu lại buồn chứ?”

...

Cậu nhìn những đứa bé nhỏ như mình đang khóc gào òm chân bố mẹ ở xung quanh mà trầm lặng, mình có cần phải giả bộ lo sợ lần đầu đi học mà khóc không nhỉ? Nghĩ tới đây mà da đầu cậu run run, giờ cậu là con trai, cậu phải học cách giống như con trai. Nghĩ vậy, cậu bèn ngược đầu nhìn người mẹ hiện tại của mình, đúng lúc mẹ cũng cúi đầu nhìn cậu.

Cậu thấy mẹ cười an ủi mình, anh trai bên cạnh cũng nắm tay nói:

“Đừng sợ, Tiểu Huyền, có anh và mẹ ở đây, sẽ không sao cả!”

Cậu muốn nói với anh trai mình rằng, cậu không có sợ sệt. Lúc này, các cô giáo cũng vất vả dỗ dành tụi trẻ con, cậu theo mấy cô đi vào lớp.

Ngày đầu tiên ở lớp không có gì, cậu cũng không quen với ai cả bởi những đứa trẻ ở đây đang khóc nháo cả buổi. Cậu nghĩ về cậu ở tuổi này kiếp trước có khóc nhè như vậy không nhỉ? Chắc là có đấy.

Cậu chú ý cũng có mấy đứa nhỏ không khóc nháo mà chạy đi chạy lại xem xét xung quanh. Kết thúc ngày học đầu tiên, mẹ cậu tới đón cậu, mẹ hỏi rất nhiều chuyện ở lớp ngày hôm nay, cậu chỉ “ừ”, tuy hiểu mọi người nói gì nhưng cậu rất khó để nói ra.

Đêm hôm đó, anh trai cậu chạy sang phòng ngủ của cậu và nói:

“Anh sẽ an ủi ngày đầu tiên em đi học, chắc em cô đơn lắm đúng không Tiểu Huyền, từ ngày hôm nay hai anh em mình sẽ ngủ cùng nhau.”

Cậu thực sự rất, rất muốn nói với cái người này rằng cậu không cần một đứa trẻ an ủi, nhưng trở ngại giao tiếp khiến cậu không thể nói ra được. Cậu đành mặc kệ anh trai ôm mình ngủ.

Những ngày học mẫu giáo cũng không hẳn không có ích cho cậu, chủ yếu nó giúp cậu nâng cao khả năng nghe hiểu ngôn ngữ hiện tại của mình. Tuy rằng vẫn rất ít khi nói chuyện bởi cậu cũng không muốn nói chuyện với bọn trẻ con hơi tí khóc nhè này.

“Thằng này, cái này là của tụi tao, mày cút ra chỗ khác”.

Cậu ngược mắt nhìn thằng bé to con đang đứng trước mặt rồi lại cúi đầu xuống không nói gì. Thằng bé thấy cậu không phản ứng gì thì vô cùng giận dữ, những thằng bé khác theo lời thằng bé xúm lại đánh cậu, mặc dù rất muốn xông ra đánh tụi đó, nhưng với cơ thể bé nhỏ yếu ớt của mình thì cậu chỉ biết ôm đầu mặc cho chúng nó đánh.

“Mấy người bắt nạt bạn học sao?”

Ngay khi cậu bị đánh thì một giọng nói của một bé trai vang lên, đứa bé bước lại gần cậu đỡ cậu dậy, cậu nhớ ra đứa bé này là một đứa trẻ hòa đồng nhất trong lớp, khi cậu bé nhìn cậu thì mỉm cười rồi quay lại chặn giữa cậu và những đứa bé kia.

“Đánh luôn đứa kia đi”.

Thằng bé to con xông vào đánh cậu bé đó, những đứa khác cũng không rảnh rồi mà xông tới. Cậu bé dùng thân mình che chắn cho cậu, cậu xúc động trước hành động của cậu ta. Cũng may, lúc này các cô giáo trông trẻ phát hiện ra và giải vây cho hai đứa nhỏ.

“Cảm ơn!”. Cậu nhìn cậu bé mặt mày tím bầm đang ngây ngô cười.

“Ha, không cần cảm ơn, tớ tên Diêu Kha, Kha trong Kinh Kha đó.”

Cậu bé khẽ nhăn mặt vì cười đụng phải vết thương.

“Tôi là Từ Huyền”. Cậu nói.

“Tớ biết. Tớ chú ý bạn thường không thích chơi với ai trong lớp cả, tớ thích bạn lắm nhé. Chúng ta làm bạn đi.”

Cậu nhìn đôi mắt long lanh của Diêu Kha gật gù đầu, có một người bạn mới cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đứa Bé Không Mang May Mắn

Trên bầu trời xanh thẳm là những gợn mây trắng bay lơ lửng. Suy nghĩ của cậu chìm đắm trong những đám mây ấy. 14 năm qua cậu cũng đã dần quên đi kiếp trước của mình. Giờ đây cậu đã là một học sinh phổ thông, cậu có một gia đình hạnh phúc, cuộc sống sung túc của một công tử nhà giàu, điều mà kiếp trước cậu cũng không có được.

Cậu vốn nhút nhát và giao tiếp hạn chế nên ngoài Diêu Kha thì cậu cũng không có người bạn nào khác. À không! Cậu còn có một cô bạn gái tên Lê Chi, cô ấy lớn hơn cậu một tuổi. Cậu quen cô không phải vì bản thân cậu thích cô mà vì trong cô có một nửa dòng máu của quê hương cậu ở kiếp trước. Vì vậy cậu mới đồng ý làm bạn trai của cô, cậu đối xử với cô như những người bạn gái kiếp trước.

“Đau!”

Đang bay bổng giữa suy nghĩ và đám mây thì trán cậu bị đau, cậu hồi hồn và nghe thấy tiếng cười của rất nhiều người, bên hông cậu là bàn tay của Diêu Kha đang nheo. Cậu nghe thấy thầy giáo môn xã hội nói:

“Từ Huyền, đã bao nhiêu lần tôi nói với em rằng trong giờ của tôi cấm em không được mơ mộng cơ mà.”

Cậu nhìn về phía thầy giáo trẻ đang nhìn mình, ánh mắt của thầy lạnh băng không chút cảm xúc, cậu không thích người này.

“Sau giờ học lên phòng thí nghiệm xã hội gặp tôi?”

Thầy giáo xoay người lên bảng tiếp tục bài giảng.

“Này, cậu không sao chứ?” Cậu nghe thấy Diêu Kha lo lắng hỏi mình.

“Có cần mình đi với cậu không, mình nghĩ lão ấy sẽ làm bậy lắm.”

“Không sao cả”. Cậu nhún vai trả lời.

Đây không phải lần đầu cậu đối mặt với người thầy này, ông ta rõ ràng là gay mà còn tỏ vẻ là người đứng đắn, không phải cậu không biết ông ta có ý đồ với cậu, nhưng cậu tin rằng hiện đang là thầy giáo, người đó sẽ không dám làm gì cả. Đừng nhìn cậu nhút nhát mà nghĩ rằng cậu là đứa có trái tim thô để.

...

“Tôi đã bỏ qua cho em không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào em cũng tiếp tục gây lỗi là sao?”

Người thầy giáo nghiêm mặt nhìn cậu đang đứng phía dưới. Thấy cậu không có nói gì thì thở dài, bước từng bước xuống gần cậu, vỗ vỗ vai cậu:

“Sao em cứ im lặng hoài vậy?”

Cậu lùi về phía sau để né tránh bàn tay đặt lên vai cậu. Cậu không thích người khác đụng chạm vào mình, nhất là người này. Người thầy nhìn cậu, nói:

“Tôi biết em giống tôi, tôi cũng không có ý đồ cưỡng bức em mà muốn em tự nguyện, tôi tin rằng em sẽ có lúc tiến gần tới tôi.”

Vừa nghe xong câu này thì cả người cậu khẽ nổi da gà, không biết người này đã nói cái câu này với bao nhiêu người rồi, nhìn cậu thanh tú như con gái nhưng trên cơ bản thân thể cậu là con trai đấy. Đúng là cậu có tâm sinh lý giống con gái, cái này không phải do cậu muốn mà vì linh hồn của cậu vốn là con gái, cậu thích con trai nhưng không phải là người trước mặt này.

Thấy cậu vẫn im lặng không nói lời nào, thầy giáo nhìn cậu một lúc. Đang lúc thầy giáo định nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại của cậu vang lên, cậu nhìn thấy chữ anh trai thì vui vẻ. Đúng là vui vẻ, anh cậu từ 4 năm trước đã đi du học ở Mỹ, hai anh em chỉ có liên lạc qua mail hoặc điện thoại mà thôi.

“Alo!”

“Em, em tới bệnh viện trung tâm ngay đi. Cha mẹ, cha mẹ bị tai nạn giao thông!”

Ngay khi cậu vừa tiếp nhận điện thoại thì nghe được cái tin sét đánh, cha mẹ cậu đang yên đang lành sao lại gặp tai nạn.

Cậu vội vàng bỏ chạy mà không quan tâm ông thầy giáo ở phía sau đang hỏi gì, cậu không biết mình đã đến bệnh viện như thế nào?

Khi tới trước phòng cấp cứu thì cậu nhìn thấy người anh trai đi đã bốn năm không gặp, anh giờ cao lớn hơn, khuôn mặt bầu bĩnh thiếu niên giờ đã dần có góc cạnh mà kiên định, người đàn ông xuất sắc của hiện tại trong tương lai là người anh trai của cậu. Cậu nhìn anh đang lộ vẻ mặt lo lắng, khi cảm nhận được ai đang nhìn mình thì anh quay đầu lại. Khi nhìn thấy người tới là cậu, anh trai lo lắng bước tới bên cậu và ôm cậu vào lòng:

“Đừng lo lắng, cha mẹ sẽ không sao đâu!”

Bàn tay anh trai vuốt lưng an ủi cậu. Cậu cứ đứng im như vậy không biết thời gian trôi qua bao lâu, tiếng “ten” báo hiệu cuộc giải phẫu kết thúc. Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, hai chiếc bàn được khăn trắng che qua đang đi tới gần hai anh em. Cậu nghe thấy bác sĩ nói:

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức!”

Cậu nhận thấy cả người anh trai khẽ cứng lại, bàn tay anh nắm lấy cậu càng chặt hơn, cậu nghe thấy lời anh nói bên tai cậu:

“Không sao đâu em, cha mẹ chỉ đi tiếp một con đường khác, cha mẹ vẫn sẽ bên anh em mình.”

Cậu biết lời này anh trai nói không phải chỉ để an ủi mình mà còn an ủi chính anh.

...

Ngày viếng tang của cha mẹ cậu, cậu thấy rất nhiều người thân họ hàng, còn có bạn bè và người hợp tác với cha mẹ tới viếng. Từ nhỏ cậu vốn có chướng ngại giao tiếp nên cha mẹ cũng không bắt buộc cậu phải gặp gỡ ai cả, cậu cũng không phải lo lắng việc học hành nhiều vì bản thân cậu vốn không giỏi cái gì cả. Anh trai cậu thường nói, mọi thứ cứ để anh học, anh sẽ học cả phần của cậu, chỉ cần cậu vui vẻ sống là được rồi. Bố mẹ cậu cũng không ép buộc cậu học những thứ cậu không thích. Vì vậy, cuộc sống của cậu rất thoải mái. Cậu nhìn anh tiếp đón những người khách đó mà cảm thấy phi thường hâm mộ, người đàn ông tuyệt vời này chính là niềm tự hào của bố mẹ và là người anh trai cậu yêu thương nhất đời này.

Sau khi mọi người rời đi, cậu nhìn ngôi mộ của cha mẹ thêm một lúc rồi mới xoay người bước đi, anh trai cậu đã đi trước để cảm ơn mọi người nên cậu là người đi cuối cùng. Khi tới bên cổng nghĩa trang, bước chân của cậu chợt dừng lại.

“Cậu có thấy đứa nhỏ đó không? Nó đã mười bốn tuổi rồi.”

“Ừ, cái đứa nhỏ không may mắn, lúc mới sinh ra thì ông bà nó chết, giờ ngay cả bố mẹ nó cũng bị nó khác chết”

“Đúng vậy, nhìn cái mặt nhỏ nhắn như con gái của nó kia, cả hành động của nó nữa, hình như nó bị tự kỷ đấy.”

“Ừ, đã bao giờ bà thấy họ cho thằng nhỏ đến các bữa tiệc chưa, nghe nói nó còn học rất dốt.”

“...”

Tiếng nói của những người đó dần đi khuất, cậu đứng lặng ở đó mà không bước đi tiếp. Nếu không phải anh trai cậu lo lắng quay lại tìm cậu thì sẽ không nhìn thấy cậu đang đứng ở phía sau cánh cổng nghĩa trang. Và cậu cũng sẽ không hề hay biết mình đã đứng đó rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mộng Xuân

Thời gian quả thật trôi qua rất nhanh, Từ Huyền đã đi tới thế giới này mười sáu năm, tính cả đời trước thì tuổi cậu cũng gần năm mươi rồi. Cậu nhìn mình trong gương mà ngỡ người, một chàng thiếu niên xinh đẹp với làn da mịn màng còn đẹp hơn đời trước cậu chăm sóc tỉ mỉ, cái này là vì gen của nhà họ Từ quá tốt chăng? Có lẽ vì bản chất là con gái nên dù gương mặt kia là của cậu nhưng vẫn khiến cậu ghen tị, cậu tự giấu vì bản thân lại có ý nghĩ ngu xuẩn như vậy.

“Sao, thấy bản thân quá đẹp hay vì ông là kẻ tự luyện.”

Diêu Kha đứng ngay phía sau nhìn cậu đang mãi ngắm mình ở trong gương.

Hai năm qua, Diêu Kha cũng cao lớn hơn, anh chàng thường xuyên tập GYM nên thân hình cũng rất đẹp, khuôn mặt mất đi nét thơ của người thiếu niên nên trông giống người trưởng thành hơn so với Từ Huyền.

Từ Huyền nghe vậy thì bĩu môi xoay người bước đi. Hôm nay mấy kẻ đàn em dưới trướng Diêu Kha bị trướng khác bắt nạt nên hôm nay cậu theo cậu ta tìm bọn người kia để trừng trị họ. Hôm nay sau khi đánh đám xong cậu nhận được tin nhắn của Lệ Chi mời tới dự lễ ra mắt bộ phim cô nàng mới tham gia diễn viên chính. Vì vậy mới có chuyện hai người đang đứng trước cửa kính một cửa hàng quần áo. Sau khi hai người chọn xong quà thì nhìn cậu mới đứng nhìn mình qua tấm gương to lớn bên trong cửa hàng.

Thấy cậu bước đi mà không nói gì thì Diêu Kha cũng không hề nói thêm. Hai người trèo lên xe mô tô của Diêu Kha tới nơi hẹn Lệ Chi.

Khi hai người tới nơi thì khách cũng đã tới khá đông đủ, cả hai tự nhiên bước vào hội trường. Trong không gian rộng lớn có ánh đèn lấp lánh, buổi công bố diễn ra vô cùng thuận lợi, giờ đây là lúc giao tiếp của những người trong đoàn làm phim và các nhà đầu tư và khách mời. Cậu cùng Diêu Kha nách người qua đám đông đi thẳng về phía sau hội trường. Hai người đi qua hành lang tới một căn phòng. Ngay khi cậu định đưa tay gõ cửa thì âm thanh mập mờ bên trong khiến bàn tay trên không trung đứng hình.

“Đừng mà ... A... Nhờ có người tới a thì sao?” Âm thanh Lệ Chi mềm mại nũng nịu ở phía sau cánh cửa.

“Ai tới chứ. Lần trước ở trong phòng thay đồ có nhiều người qua lại, chẳng phải em cũng kích thích lắm sao?”

Diêu Kha nhìn mặt Từ Huyền rồi đẩy cánh cửa ra. Hai người đang âu yếm trong phòng vì bất ngờ mà hét lên. Khi nhìn thấy rõ hai người đứng ở ngoài cửa là ai, Lệ Chi cứng người vì hoảng hốt, còn người con trai kia thì trừng mắt nhìn hai kẻ phá đám chuyện tốt của mình. Cả hai liếc mắt nhận ra người này là nam chính trong bộ phim Lệ Chi tham gia. Từ Huyền nhìn Lệ Chi đang lo lắng rồi rít mà bước tới gần cô. Cậu đưa gói quà tới trước Lệ Chi và nói:

“Chúc mừng chị.”

Cậu không có tức giận, hai người vốn không có gì nên việc cô ấy kết giao với ai là việc của cô. Cậu chỉ cảm thấy hơi hụt hững vì không ngờ chỉ một thời gian ngắn ngủi, mới chỉ đóng vài bộ phim mà Lệ Chi cũng có thể nhanh chóng biết sử dụng thủ đoạn ngầm. Vừa muốn giữ cậu với cái tiếng bạn trai, lại còn cùng người khác mập mờ như vậy. Từ Huyền nhìn quần áo rối bời của Lệ Chi thì giúp cô chỉnh chu lại rồi xoay người bước đi.

Lệ Chi kéo tay cậu lại nhưng chỉ nắm được không khí. Nhìn thấy cậu không nói lời nào, thái độ dửng dưng thì nước mắt thì nhau rơi xuống. Cô cũng đã biết chuyện đã như vậy tức là hai người cũng đã kết thúc.

Diêu Kha tức giận trừng mắt nhìn Lệ Chi nói:

“Đúng là đồ con gái ngu ngốc, có kim cương lại bỏ mà lựa chọn sỏi đá.”

Cậu nhìn hai kẻ trong phòng thêm một phút rồi xoay người nhìn cậu thì không thấy Từ Huyền đâu cả.

“Mới đây mà chạy đi đâu rồi, không lẽ đau lòng quá mà tìm chỗ khóc sao?” Diêu Kha vừa lăm bắm vừa chạy đi tìm Từ Huyền.

Từ Huyền ngay vừa khi rời khỏi căn phòng đó thì bước ngược ra phía ngoài vườn tính hít thở không khí. Có lẽ hôm nay là ngày các tình nhân gặp nhau bởi thì thoảng cậu lại bắt gặp vài cặp đang nói chuyện yêu đương.

Cậu mỉm một nụ cười, đúng vậy hôm nay là ngày thất tịch mà. Bước chân bỗng khựng, nụ cười chợt cứng lại bởi cậu nhìn thấy một đôi trai gái đang thân thể sát nhau. Dù là chàng trai hay cô gái đều rất nổi bật, xinh đẹp. Cô gái có thân hình cân đối nóng bỏng đang sát sao bên chàng trai, dù không nghe thấy họ nói gì vì khoảng cách ở xa nhưng cậu khẳng định là lời nói yêu thương. Không hiểu sao trái tim cậu bất chợt nhói đau, cái cảm giác này cậu biết bởi vì cậu từng trải qua nó một đời. Đời trước cậu đã từng nhói đau khi quyết định từ bỏ người kia nhưng cảm giác đó không mãnh liệt như cảm giác của cậu hiện tại.

Cậu thấy chàng trai xoay người lại phía cậu, vì đáng người đó che chắn cô gái nên cậu không nhìn rõ việc làm của hai người nhưng từ hành động vòng tay qua cổ của chàng trai và thì thoảng vuốt tóc chàng trai của cô gái đó thì cậu cũng biết rằng họ đang hôn môi.

Trái tim cậu thất thêm một tầng, trái tim co rút đau hơn nữa. Cậu ôm ngực mình và bị chính cảm giác của mình dọa sợ mà bỏ chạy. Cậu không hề biết rằng ngay khi cậu vừa xoay người thì chàng trai kia cũng quay đầu lại và nhìn theo bóng dáng của cậu mà thần thò.

Cậu trở về nhà lúc nào, bản thân cậu cũng không rõ. Tâm tình của cậu luôn bất ổn suốt từ khi rời khỏi nơi đó, hình ảnh hai người kia luôn hiện lên trong tâm trí cậu, và bàn tay cậu nắm chặt tim mình suốt cả buổi. Nhưng chính trong đêm đó, lần đầu trong cuộc đời mới, cậu gặp mộng xuân, cậu mơ thấy người cậu hôn là người kia.

Giật mình mà tỉnh giấc, cậu nhìn phía dưới của mình và nhớ đến giấc mộng xuân của mình. Cậu co rúc cả cơ thể, lấy tay ôm người mình gấu gao. Nước mắt bất chợt rơi xuống. Tại sao cậu lại có một tình cảm không đúng đắn như vậy? Bản thân biết mình từ nhỏ chỉ có thể chấp nhận tình yêu của người cùng giới vì linh hồn của cậu là con gái, nhưng có sao người cậu yêu lại là anh trai mình chứ? Cậu ngồi ôm tròn mình khóc lóc cho đến khi mệt thì ngủ mê man lúc nào không hay.

“Xin lỗi, em yêu anh, Từ Linh”

Cậu ngủ mê man, nước mắt vương trên khóe mi. Một người bước vào phòng cậu lau đi giọt nước mắt đó mà cậu không hay. Cũng bởi vì mê man mà lời cậu nói trong lúc đó hoàn toàn được người nọ nghe thấy.

Từ Linh đang lấy tay lau đi giọt nước mắt còn vương trên khuôn mặt Từ Huyền thì ngừng lại bởi câu nói của Từ Huyền, nụ cười trên môi thêm nở rộ.

Cậu cúi đầu hôn trên môi Từ Huyền: “Anh cũng yêu em”. Từ Linh ngồi trên giường ngắm nhìn Từ Huyền một lúc lâu mới rời đi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Anh Sẽ Giúp Em

Bởi một đêm ngủ mê man nên chất lượng giấc ngủ không được tốt lắm, Từ Huyền cảm nhận đêm qua có người trong phòng, nhưng rõ ràng trong nhà hôm qua ngoài cậu không hề có ai khác. Đêm qua anh cậu không có về, điều này làm cậu vô cùng khó chịu. Cậu tự giấu bản thân già mà còn ham hố, lại có sở thích luyến huỳnh. Cố gắng làm mình chính chu nhất trước khi bước ra khỏi nhà, Từ Huyền lướt qua căn phòng không bóng người của anh trai và rời đi.

Ngay khi cậu vừa tới trường thì Điều Kha đã túm lấy cậu mà hỏi:

“Ông ớn chứ, sao nhìn mặt mày ông như kiểu đêm qua chặt vật lắm vậy?”

Cậu lắc đầu, chắc Điều Kha hôm qua phải tìm kiếm cậu lâu lắm, nhìn người bạn này lo lắng cho mình mà cậu thấy ảm lòng. ‘Nếu người cậu yêu là người này thì có lẽ cuộc sống sẽ tốt hơn không, đời trước cũng yêu sai lầm, đời này cậu cũng lại sai lầm tiếp, tại sao cậu luôn sai lầm chứ.’ Bởi suy nghĩ như vậy mà cậu đã khóc, nước mắt cứ thế mà chảy.

Điều Kha hoảng hốt nhìn cậu trai đang ôm lấy mình mà khóc:

“Đừng khóc nữa, người đó không đáng để ông phải khóc, tôi sẽ giới thiệu cho ông mấy đứa tốt hơn con nhỏ đó nhiều. Tôi nhất định sẽ cho con nhỏ đó đẹp mặt.”

Từ Huyền lắc đầu, tay buông Điều Kha, cậu bất tri bất giác khi khóc lại ôm lấy Điều Kha, nếu để Điều Kha biết cậu coi Điều Kha là một cô bạn gái thân thiết mà ôm thì chắc chắn cậu sẽ bị cười chết mất.

“Không phải là do cô ấy đâu.”

“Cái gì mà không phải do cô ta chứ, ông nhìn ông phờ phạc chưa kia, chỉ mới có một đêm mà trông ông như thế nào?”

Điều Kha lắc lắc hai vai Từ Huyền nói.

“Không phải, tôi mộng xuân.”

Từ Huyền bỏ tay Điều Kha khỏi vai mình nói.

“Tôi mộng xuân.”

Từ Huyền nhắc lại lần hai, trưởng ngại giao tiếp khiến cậu khó khăn nói hết suy nghĩ của mình.

“A”

Điều Kha hai tròng mắt mở to.

“Ông cuối cùng cũng là đàn ông.”

Điều Kha cười lớn.

“Thế trong mộng ông thấy ai, không phải Lệ Chi chứ.”

Từ Huyền lắc đầu:

“Không phải...”

‘người đó là anh trai tôi’, cậu rất muốn nói hết cả cậu nhưng cậu tự động bỏ lại về sau.

“Không phải là cô ta thì tốt rồi”.

Điều Kha khoác tay qua vai Từ Huyền bước song song vào lớp.

“Có thể nói cho tôi biết người đó là ai không?”

Từ Huyền lắc đầu thay cho câu trả lời.

....

Tối hôm nay, cậu lại tiếp tục mộng xuân, (những mô tả liên quan đến cảnh H đã bị cắt bỏ, mời bạn đọc tiếp tại đây) . Cậu giật mình mở mắt và nhìn thấy đôi mắt ngạc nhiên và đầy tò mò của Từ Linh.

“Anh!”

Giọng nói cậu hơi khàn khàn, ...(những mô tả liên quan đến cảnh H đã bị cắt bỏ, mời bạn đọc tiếp tại đây). Cậu xấu hổ vội vàng vơ lấy cái chăn mỏng mùa hè che đi cái xấu hổ của cậu. Cậu nghe thấy tiếng cười của anh.

Từ Linh mấy ngày nay vì bận rộn cho công việc nên thường xuyên về muộn và đi sớm, khi anh về nhà thì Từ Huyền đều đã ngủ rồi. Sáng hôm sau, anh lại đi sớm trước khi Từ Huyền chưa tỉnh dậy. Như thường ngày, việc đầu tiên về nhà là qua phòng Từ Huyền ngắm Từ Huyền ngủ rồi mới yên lòng đi về phòng mình, nhưng không ngờ hôm nay khi anh đang nhìn Từ Huyền thờ đốc vì mộng xuân thì Từ Huyền lại mở mắt, Từ Linh hoảng hốt chưa kịp thu hồi ánh mắt ngạc nhiên vì thú vị khi nhìn Từ Huyền.

Vừa nghe thấy tiếng gọi “Anh” với giọng nói khàn khàn của Từ Huyền mà Từ Linh thấy một trận tê dại chạy khắp cơ thể. Anh thấy Từ Huyền vội vội vàng vàng vơ lấy cái chăn mỏng che đi địa phương phía dưới của cậu, khi hiểu ra lý do gì thì anh mỉm cười.

Từ Linh ngồi xuống bên giường vươn tay vào trong chiếc chăn mỏng và sờ tới địa phương nào đó của Từ Linh. Từ Huyền cả người giật nảy vì hành động này của Từ Linh, cậu vội vàng bắt lấy cái tay vừa làm đoạn của anh.

“Anh, cái này”

Cậu thật hận vì sao giờ này không thể nói ra được lời cần nói chứ. Vì xấu hổ mà cả người cậu nóng dần lên.

“Em đã lớn rồi.”

Từ Linh vừa đụng tới thứ đang cương lên của thiếu niên vừa đưa cả thân mình ngồi nghiêm chỉnh trên giường.

“Em không cần cảm thấy xấu hổ, ai cũng từng trải qua.”

Từ Linh ngừng lại, một tay nâng cằm Từ Huyền lên đối diện với tầm mắt của mình và nói:

“Em biết làm sao để nó trở nên thoải mái không?”

... (những mô tả liên quan đến cảnh H đã bị cắt bỏ, mời bạn đọc tiếp tại đây)

Ngay khi cậu đang lắc đầu rồi gạt đầu suy nghĩ thì cậu lại nghe anh nói bên tai, tiếng nói của anh ầm ập như gió ầm thổi vào tai cậu khiến cậu mềm nhũn:

“Anh sẽ giúp em”.

...(những mô tả liên quan đến cảnh H đã bị cắt bỏ, mời bạn đọc tiếp tại đây).

“Em thật nhạy cảm!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp Lại Người Quen Cũ

Từ Huyền ngồi trên hàng ghế trong công viên, chỗ cậu ngồi khá vắng vẻ. Cậu cũng không rõ cậu ngồi đã bao lâu. Đầu óc của cậu đang rối thành một đoạn. Chuyện ngày càng đi quá xa rồi. Ban đầu chỉ là thi thoảng Từ Linh giúp cậu tuốt súng nhưng càng ngày mức độ càng tăng lên, gần đây Từ Linh cũng muốn cậu giúp anh, nhìn con người đẹp để lên đỉnh dưới tay mình mà cậu có cảm giác muốn con người đó có nhiều biểu cảm nhiều hơn. Từ Huyền nhìn bầu trời rồi lại nhìn bàn tay mình, đây là bàn tay tội ác của con người tội ác là cậu.

Từ Huyền tự giễu, bản thân mình có tình cảm là sai lầm, mỗi lần ra trong tay con người kia luôn khiến cậu muốn thêm một lần lại một lần có suy nghĩ: *‘anh làm vậy chỉ là vì giúp mình, chỉ cần anh không biết suy nghĩ thật của mình là tốt rồi.’*

Cứ cách ngày Từ Linh mới lại về nhà, mỗi lần về nhà là đều gọi cậu dậy để làm việc đó. Từ Linh luôn nói: “Thay vì giải quyết một mình tìm người cùng giải quyết sẽ vui vẻ hơn.”

Từ Huyền nhếch miệng cười đều: “Nếu anh biết cái tình cảm của em giành cho anh thì lúc đó anh có nghĩ rằng chuyện đơn giản chỉ là hai người giúp nhau hay không?”

Vì mãi suy nghĩ nên Từ Huyền ngồi trên hàng ghế đá trong công viên nhiều giờ liền, cậu không hề phát giác ra trời đã tối và xung quanh cậu xuất hiện rất nhiều đàn ông ăn mặc khác nhau, họ đi ra đi vào và có những hành động thân mật, nhiều người trong đó còn liếc nhìn cậu. Chỉ đến khi một bóng dáng đứng trước mặt cậu thì cậu mới chú ý tới cái bóng đó. Cậu ngược mặt lên và nhìn thấy một người mà cậu không muốn gặp chút nào.

“Em ngồi đây một mình à?”

Người đàn ông tự nhiên ngồi xuống ghế đá bên cạnh cậu, đoạn rút ra một điếu thuốc và châm lửa, tự mình hút.

“Điều gì khiến em ngồi trong công viên giành cho gay lâu như vậy? Đừng bảo sau khi phát hiện ra bản thân mình là gay nên muốn tìm hiểu về thế giới này nha.”

“Thầy tới đây làm gì?” Từ Huyền nhìn sang người đàn ông, người này chính là thầy giáo dạy môn khoa học xã hội thời trung học của cậu. Năm ngoái cậu tốt nghiệp người này đã xuất hiện trước mặt và nói sẽ tới tìm cậu, không ngờ một năm không thấy mặt thì giờ lại xuất hiện ở đây.

“Giải quyết nhu cầu.”

Người đàn ông xoay đầu nhìn sang cậu.

“Một năm qua em trốn kỹ lắm, làm tôi tìm mãi mới. Không ngờ lại gặp em ở đây. Sao, em muốn tìm ai đó để làm?”

Người đàn ông đưa tay lên tính xoa mặt cậu, cậu nghiêng đầu tránh bàn tay đó.

“Em định nói gì, định nói em không giống tôi sao?”

Từ Huyền trừng mắt nhìn người đàn ông. Cái gì mà trốn kỹ, cậu có trốn đi khỏi thành phố này không, nói dối mà lại đổ cho người khác thì càng khiến cậu ghét con người này hơn. Người đàn ông mỉm cười lại nói:

“Ha, tôi quên mất em có chứng ngại giao tiếp, dù muốn nói thì cũng không mở miệng được.”

Từ Huyền xoay người nhìn đi hướng khác, lúc này cậu mới chú ý tới địa phương mình đang ngồi là nơi nào, trước mặt cậu là những đôi nam nam đang rên ri cuồng hoan trong tối và ngoài sáng, cậu xấu hổ quay mặt lại thì nhìn thấy người đàn ông mỉm cười.

“Em xấu hổ? Không lẽ em với cô bạn gái lớn tuổi chưa từng làm chuyện đó.”

Từ Huyền im lặng. Cậu nghe người kia nói tiếp:

“Tôi biết rằng em đang trốn tránh tính hướng thật của mình, em có thể thử với tôi, tôi có kinh nghiệm rất tốt sẽ khiến em dục tiên dục tử.”

Từ Huyền không nói lời nào lập tức đứng dậy.

“Tôi không thích thầy”.

Người đàn ông vừa nghe lời Từ Huyền nói thì sững người,

“Người em thích là ai, Diêu Kha?”

Từ Huyền không nói mà bước đi, người đàn ông ngồi trên ghế nhìn Từ Huyền đi được hai bước thì nói.

“Dù không thích thì chúng ta cũng có thể trở thành bạn, tôi rất thích em nên không muốn em ghét bỏ, dù chỉ là bạn cũng còn hơn là kẻ bị em ghét. Nếu em có điều gì muốn chia sẻ tôi sẽ lắng nghe.”

Từ Huyền dừng bước nhưng không xoay người.

”Làm sao để không yêu một người?”

Người thầy giáo vừa nghe xong thì ngạc nhiên,

“Em đã yêu?”

Từ Huyền gật đầu.

Người đàn ông lại nói tiếp:

“Người em yêu là một thẳng nam?”

Từ Huyền tiếp tục gật đầu.

“Là Diêu Kha?” Từ Huyền lắc đầu

“Vậy thì là ai?”

Từ Huyền lần này quay đầu lại, trừng mắt nói:

“Không quan hệ tới thầy”

Người đàn ông cảm thấy không sao cả, bước lên phía trên và nói:

“Cùng tôi tới quán bar uống vài ly không?”

Người đàn ông như sợ Từ Huyền suy nghĩ sai lệch bèn nói:

“Chỉ uống vài ly, em có thể uống sinh tố, nơi đó là thế giới của những người giống chúng ta, em có thể hiểu thêm về những người như chúng ta.”

Từ Huyền im lặng một lúc thì gật đầu, đúng vậy, cậu cần tìm hiểu cách không yêu anh trai, đến nơi đó tiếp xúc với nhiều loại người có thể tìm được một người thay thế tình cảm của mình với anh trai.

“Vậy em cũng nên gọi tôi là Tuấn Bình”.

Người đàn ông dừng trước mặt Từ Huyền và nói.

Từ Huyền gật đầu và đi theo Tuấn Bình tới quán bar gay, có lẽ nếu cho cậu lựa chọn một lần nữa thì liệu cậu có đồng ý với việc đi theo Tuấn Bình tới nơi đó không, nơi sẽ làm thay đổi cả cuộc sống của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quán Bar Gay

Từ Huyền rời khỏi công viên, bước lên xe hơi của Tuấn Bình, cả chặng đường là Tuấn Bình nói mà không có lời đáp lại. Tuấn Bình cũng không khó chịu với Từ Huyền.

Sau khi đỗ xe tại gara, cả hai cùng bước chân vào một quán bar. Đây là một quán bar bình thường duy khác biệt là nơi đây toàn nam giới nhưng cũng có một vài cô gái, Tuấn Bình giới thiệu những cô gái đó đều là người chuyển giới. Dù không nói thì cậu cũng biết, đời này cậu chưa tới bar nhưng đời trước thì có, nghĩ tới đời trước mà cậu cảm thấy mình thật khờ, tiền kiếm được bấy lâu ném vào các cuộc chơi với người đó trong những đêm đi bar đến mức hết tiền phải đi vay mượn bạn bè. Đời này cậu cũng có tiền, số tiền cậu có đủ để cậu sống không vất vả, hơn nữa mỗi ngày nó đều sinh lời vì cậu lợi dụng tin tức đời trước mà biết một số tin tức tài chính mà đầu tư như chứng khoán với bất động sản ở quê hương cũ nên hiện giờ cậu cũng được coi là người giàu.

Vừa đi vừa suy nghĩ cậu đã bước tới bên quầy chính. Tuấn Bình vừa ngồi xuống thì gọi một ly rượu đỏ và một coocktail hoa quả cho cậu. Cậu khá ngạc nhiên vì sao lương giáo viên vẫn đủ để con người này sống xa xỉ tại địa phương này mỗi tối.

Tuấn Bình thấy cậu nhìn mình thì mỉm cười.

"Em thấy tôi đẹp trai sao? Tôi nói em nghe rất nhiều người thích tôi nha, nếu không vì tôi thích em lâu như vậy thì tôi cũng theo họ chơi ngay."

Cậu khinh bỉ nhìn người đàn ông rồi quét mắt nhìn xung quanh một lượt. Sau khi nhìn xong thì cậu quay lại uống coocktail của mình. Giờ cậu mười bảy tuổi, chỉ cần thêm một năm cậu sẽ đi du học tránh xa anh trai, chỉ như vậy sẽ không khiến cậu phạm sai lầm để lộ mình yêu anh trai với bất kỳ ai.

"woa, Tuấn Bình cậu mang người mới tới sao?"

Ngay khi cậu chìm đắm trong suy nghĩ về kế hoạch tương lai của mình thì một người đàn ông lạ bước tới gần cậu và Tuấn Bình.

"Không phải cậu dẫn học sinh tới nơi này chứ?"

Người đàn ông lộ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu.

"Là học sinh cũ, cậu ấy học cao trung rồi."

Tuấn Bình tay cầm ly rượu nhấp nhấp bên môi nhìn người mới tới nói.

"Hôm nay cậu tới đây làm gì, khách quý của cậu không chú ý đến cậu sao?"

"Ha, bạn người đó lần nào đến thì người đó chả đá tôi ra ngoài."

Người đàn ông bấu môi đoạn ngồi xuống ghế bên cạnh Tuấn Bình nói.

"Hừ, muốn tôi không được ngủ với người khác nhưng hẳn lại không coi trọng tôi."

"Cậu đang ghen."

Tuấn Bình nghiêng người nhìn người đàn ông. Người đàn ông không trả lời mà nghịch ngợm ngón tay trên miệng ly rượu.

"Tôi đi vệ sinh."

Từ Huyền nghĩ cần không gian cho hai người nói chuyện nên bước đi.

Khi cậu vừa từ nhà vệ sinh bước ra thì gặp ba người đàn ông, nhìn trang phục hắc sắc giống xã hội đen khiến cậu bất tri bất giác mà lách người sang một bên. Ngay khi cậu nghĩ mình đã an toàn trở về chỗ ngồi thì một người có khuôn mặt dữ tợn nhìn sang.

"Tôi muốn cậu ta đêm nay."

Người đàn ông vừa nói xong thì người đeo kính đen bên cạnh gật đầu, từ trong bóng tối có hai người mặc đồ đen khác xuất hiện đánh ngất cậu.

Từ Huyền không biết mình ngủ bao lâu, cậu cảm thấy cơ thể mình bủi rùi và từng đợt khô hạn nóng bức khiến cậu khó chịu. Cậu chỉ biết phải ngay lập tức mở mắt và rời khỏi nơi đây ngay. Cố gắng làm mình tỉnh táo nhưng cũng mất một thời gian, cậu không có thời gian lắng nghe có an toàn chạy thoát không vì cơ thể cậu hiện đang rất nóng, bên cạnh cái nóng là một thứ gì đó mà cậu không biết tên, nó khiến cậu muốn điên cuồng làm cái gì đó, cậu đang dần mất đi lý trí. Cậu chỉ có một mong muốn không muốn đời xử nam rơi vào tay kẻ có khuôn mặt dữ tợn kia. Cậu muốn anh, điên cuồng muốn anh. Vất vả đưa mình đứng dậy dựa vào tường, cậu hướng cánh cửa đi ra, có lẽ may mắn chưa từ bỏ cậu, cánh cửa không khóa và không có người canh gác. Cậu lê mình trên hành lang, lúc này phía đằng sau có tiếng người quát tháo, cậu nhận ra đó là giọng của người đàn ông dữ tợn kia. Không tránh thoát sao, cậu cười khò, lý trí của cậu đã tới giới hạn. Cả người cậu đổ sập bên một cánh cửa. Cánh cửa vừa bị đẩy ra và cậu ngã sập người xuống. Cậu nhìn thấy lờ mờ bóng hai người đang ngồi trên chiếc ghế sofa đắt tiền, khi nghe thấy cánh cửa bị đẩy theo phản xạ nhìn ra.

"Giúp tôi."

Giọng nói khàn khàn nhưng rất run rẩy của cậu chỉ kịp nói ra một câu.

Một người đàn ông bước tới nhìn cậu thì ngạc nhiên nhìn về người còn lại trong căn phòng.

Lúc này tiếng bước chân phía ngoài càng dồn dập, cậu vươn tay bám lấy ống quần người nọ. Người nọ nhìn cậu đang khó khăn chống đỡ thì đóng cửa lại và nói với người kia

"Cậu ta bị hạ được, e rằng không làm chuyện kia cậu ta sẽ chết."

Từ Linh đang cùng người bạn nói chuyện thì cánh cửa đẩy ra, một dáng người mảnh khảnh ngã sập xuống trông thật chật vật. Hai người vốn không tính quản chuyện người khác thì người kia run rẩy nói "*Giúp tôi*", giọng nói này vừa nói ra khiến Từ Linh giật mình. Bạn cậu bước tới nhìn người đó rồi nhìn lại cậu, cậu hiểu ánh mắt đó là sao. Ngay khi cậu ta xác định người đó bị hạ được thì Từ Linh đã đứng dậy bước tới bên người đó.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Em Là Của Anh

Từ Linh bước tới gần người ngã sập nằm dưới đất, anh ngồi xổm xuống đất, tay đưa tới gạt bỏ những lọn tóc che kín khuôn mặt. Khi nhìn thấy khuôn mặt người nọ thì giật mình. Không nói một lời, Từ Linh nhẹ nhàng bế người đó lên hướng căn phòng phía trong bước tới. Người bạn trừng mắt nhìn Từ Linh bế người trong lòng gấp gáp bước đi.

"Vội góm."

Vừa dứt lời thì cánh cửa bị đẩy ra, những người đang hùng hổ vừa nhìn thấy người đàn ông thì vội vàng xin lỗi.

"Chu tổng, xin lỗi ngài, chúng tôi không biết căn phòng này của ngài."

Người đàn ông ném mạnh ly rượu trong tay nói:

"Cút."

Những người kia vội vàng chạy khỏi căn phòng. Khi xác nhận không còn ai quấy rầy thì người đó bước ra khỏi căn phòng và không quên chốt cửa từ phía ngoài.

Từ Huyền cảm giác có người ôm cậu, cậu cố lấy lý trí tỉnh táo, mở đôi mắt mênh mang nhìn người đang bế thì hơi cứng người. Cậu chợt cười khênh:

"Thôi thì chỉ cần đang nghĩ người đó là anh vậy. Chỉ không ngờ ngay lúc này còn có thể nghĩ tới anh."

Từ Linh thấy cậu cười khênh yếu ớt trong lòng thì trái tim chợt nhói đau, vì sao nụ cười của em lại xót xa như vậy, anh biết chốc nữa thôi hai người không thể quay lại như trước, ràng buộc huyết thống và dư luận xã hội là rào cản cho cả hai. Nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, anh nhanh nhẹn cởi bỏ hết quần áo của hai người. Anh chờ đợi đã lâu rồi, từ khi dậy thì anh không hề có nhu cầu trong chuyện đó. Nhưng trong một lần tắm với Từ Huyền anh lại có phản ứng, lúng túng có, xấu hổ có, quan trọng là ánh mắt anh nhìn Từ Huyền từ tình anh em chuyển thành tình yêu. Anh sợ hãi chạy trốn bằng du học bốn năm. Trong bốn năm anh chỉ biết học để quên đi cảm xúc của mình, anh không giống người bạn Chu Mạnh tìm gay bên Mỹ để giải quyết nhu cầu.

Bốn năm sau anh trở về, đứng trước thiếu niên Từ Huyền khiến anh phát hiện tình cảm của mình càng thêm sâu nặng. Đúng vậy, dù lao đầu vào học thì khi đi ngủ anh vẫn mơ thấy mình làm chuyện đó với Từ Huyền. Mỗi lần nói chuyện với em mà anh đều thấy lâng lâng hạnh phúc. Khi biết em có bạn gái, anh đã ghen tị với cô ta bao nhiêu. Lần đầu anh an ủi cho em xong thì anh đã vội vàng chạy về tắm nước lạnh tuy rằng đó không phải lần đầu tiên anh phải làm dịu phía dưới của mình bằng cách đó.

Ngắm nhìn tiểu bảo bối xinh xắn trên giường anh hận không thể bỏ nhào ngay, nhưng anh phải chuẩn bị để không làm Từ Huyền bị thương.

Từ Huyền cảm giác trên người không còn vật che chắn, lúc đầu mắt mở khiến cậu thoải mái nhưng sau đó cậu phát hiện cái cảm giác này chỉ được một lúc. Cậu khó chịu mà ngo ngoáy. Ngay khi đó cậu thấy được một khối to lớn mắt mở liền vươn người hướng đến. Từ Linh vì hành động này của cậu mà vui sướng. Anh đặt một nụ hôn lên khắp mọi nơi trên người cậu. Khi hôn đến môi Từ Huyền thì Từ Huyền liền mở mắt. Cậu tránh đi nụ hôn kia, người này là cậu nhìn thành anh nên dù có phát sinh cậu cũng không muốn nụ hôn đầu của mình là cho một người xa lạ. Từ Linh tuy buồn phiền vì cậu không phối hợp nhưng ngay sau đó thì nhếch môi cười, nụ hôn này tí nữa sẽ trả lại gấp đôi, cứ chờ đi.

Từ Huyền thấy người nọ không vì day dưa nụ hôn thì thờ phào trong lòng, lúc này lý trí cuối cùng của cậu hoàn toàn biến mất, cậu chỉ biết hành động theo bản năng và sự đưa đẩy của người kia.

Từ Linh hôn lên từng tác cơ thể của Từ Huyền đặc biệt là ở hai hạt đậu đỏ mê ly trên khuôn ngực trắng trẻo không tì vết của cậu. Từ Linh lúc đầu thì hôn nhẹ, chiếc lưỡi liếm mát cho đến khi nó cứng lên. Từ Linh nghe thấy tiếng rên của Từ Huyền.

... Cảnh H đã bị cắt, mời các bạn xem tiếp tại đây...

Khi lần cuối cùng bắn ra bên trong Từ Huyền, Từ Linh mỉm cười mà nói bên tai cậu:

"Em là của anh."

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Yêu Em

Từ Linh thức giấc nhìn Từ Huyền đang nằm trong lòng mình, khát khao mấy lâu nay đã thực hiện được nhưng dù vậy những kẻ đã làm vậy với Từ Huyền không ai có thể thoát được. Một tia ác độc hiện lên trong mắt anh. Anh muốn chờ đợi khi Từ Huyền mở mắt nhìn thấy anh đầu tiên, anh muốn cậu phải chấp nhận mối quan hệ của hai người từ đây mà không được chối bỏ.

Nhưng khi nhìn những dấu vết hoan ái của mình trên cơ thể Từ Huyền thì lại đau lòng, hôm qua anh đã quá mạnh mẽ xâm nhập không biết bao nhiêu lần trong cơ thể của cậu. Nghĩ vậy anh định đứng dậy bế Từ Huyền vào nhà tắm thì mới nhớ ra nơi này là quán bar nên tuy có nhà tắm nhưng cũng không tiện nghi như khách sạn. Nhìn đồng hồ mới gần 8 giờ, Từ Linh nghĩ Từ Huyền sẽ không thức dậy sớm, nghĩ vậy nên Từ Linh mặc lại quần áo cho cả hai và bế Từ Huyền đang ngủ say ra xe về nhà.

Từ Huyền sau một đêm cuồng nhiệt mà mệt mỏi, khi cậu tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ quen thuộc của mình. Nếu không phải cả người không khỏe và địa phương phía dưới còn đau thì cậu sẽ tin đêm qua cuồng nhiệt với người lạ là một giấc mơ. Cậu cảm thấy cơ thể sạch sẽ chứng tỏ mình đã được tắm rửa.

Cậu cố gắng đứng dậy mà suy nghĩ mình về được nhà lúc nào thì cánh cửa phòng mở ra, mùi thơm của cháo làm bụng đói của cậu kiến nghị. Cậu nhìn

Từ Linh bước đến bên mình, trên tay là một báo chất. Anh mỉm cười nhìn cậu.

"Em vẫn còn mệt nên không cần xuống giường, mọi thứ anh sẽ lo liệu."

Từ Huyền nhìn nụ cười trên môi anh mà nóng mặt. Cậu hơi nghiêng đầu quay đi nơi khác. Từ Linh sau khi đặt bát cháo lên chiếc bàn nhỏ bên giường thì xoay người ôm Từ Huyền vào lòng và cúi đầu hôn nhẹ môi cậu. Từ Huyền ngỡ ngàng nhìn Từ Linh, sau khi biết hai người đang làm gì thì giãy dụa thoát khỏi anh. Vì hành động này mà va chạm vào vết thương bên dưới, Từ Huyền nhăn mày. Từ Linh cũng vội vàng muốn chết.

"Em sao rồi."

Từ Huyền lắc đầu nhưng khi nghe lời tiếp theo của Từ Linh thì dờ khóc dờ cười.

"Là anh không đúng, đêm qua đã làm nhiều lần như vậy."

"Anh vừa nói đêm qua làm nhiều là sao? Ý anh là gì?"

Đừng như suy nghĩ của cậu nhé, hai người là anh em, hai người không thể làm chuyện đó được, nếu yêu trong lòng thì còn được, nếu hai người cùng lên giường thì không thể được. Nhưng sự thật khiến trái tim cậu co thắt trong đau đớn.

"Em không nhớ đêm qua nhưng không thể không cảm nhận trên người mình có gì không đúng?"

Từ Linh mỉm cười, bàn tay chạm nhẹ lên môi Từ Huyền.

"Anh thật sự rất hạnh phúc"

Từ Huyền nhìn cả người anh tỏa sáng rực rỡ bởi nụ cười trên môi, nếu là thường ngày thì cậu sẽ rất hạnh phúc và vui thích nhưng sau những gì anh nói, dù không rõ ràng nhưng nhìn người đàn ông đang xuân tâm dạt dào trước mắt mà cảm thấy khó thở.

"Chúng ta là anh em". Từ Huyền cố gắng nói ra.

"Chúng ta là anh em thì sao? Em thích anh và anh cũng thích em. À không đó là yêu chứ không phải thích, đó là tình yêu giữa hai con người chứ không phải tình yêu gia đình."

Từ Linh đưa tay khẽ nâng cằm của Từ Huyền lên để hai người cùng chạm ánh nhìn. Anh biết ngay mà, Từ Huyền sẽ vì luân lý xã hội mà ngăn cản tình cảm của mình với anh, anh sẽ không để điều đó xảy ra.

"Anh yêu em"

Từ Linh ôm Từ Huyền cả người vào lòng, thổi khí bên tai Từ Huyền.

"Nếu không có em thì cuộc đời này sẽ không còn ý nghĩa, cha mẹ mất rồi, giờ anh chỉ còn em là người quan trọng nhất cuộc đời này. Em đừng vì những ràng buộc phạm nhân mà làm con tim mình khóa lại."

"Chúng ta là phạm nhân".

Từ Huyền không đẩy anh ra nữa. Tại sao con người anh lại trở nên như vậy, cậu không muốn vì cậu mà anh đi vào con đường không lối thoát, cả hai người sẽ bị trời phạt, cha mẹ ở bên kia nhìn thấy hai người sẽ đau khổ lắm. Nghĩ vậy, nước mắt cậu chọt rơi.

"Phạm nhân, đúng ha, những quy tắc luân lý đều do phạm nhân quy định, vậy thì tại sao em lại quan tâm đến đó chứ, chúng ta hãy tạo ra quy tắc cho chúng ta."

Từ Linh không cho là vậy, chưa kể hai người vốn không hề là anh em thật, cậu cũng không muốn nói ra điều này, cậu từng hứa với cha mẹ là sẽ chăm lo cho Từ Huyền suốt cuộc đời này mà không nói cho cậu biết sự thật này. 'Suốt đời, đúng vậy hai người yêu nhau ở bên nhau không phải là sẽ là suốt đời sao, cha mẹ sẽ vui vẻ khi nhìn thấy hai người sống chung hạnh phúc bên nhau.

"Em muốn yên tĩnh một chút."

Từ Huyền đẩy Từ Linh ra, cúi đầu, hai tay vịn vào vạt áo của mình.

Từ Linh thờ dãi nhìn Từ Huyền.

"Được rồi, anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ, nhưng dù cậu trả lời của em thế nào thì anh cũng không buông tha em đâu. Em hãy ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi tiếp."

Từ Linh đứng dậy xoa đầu Từ Huyền và bước đi khỏi phòng, Từ Linh đứng ở cửa một lúc nhìn Từ Huyền mới đóng cửa bước đi.

Từ Huyền nhìn anh rời đi mà ngẩn ngơ, rốt cuộc thì cậu nên làm gì. Cậu nhìn bát cháo ở trên bàn cạnh đầu giường rồi lại nhìn ra cánh cửa đóng kín. *'Dù sao thì cũng ăn đã, dù sao cũng đã là người gần 50 tuổi rồi, cần gì phải tự hành thân mình, nghĩ không được thì bỏ đi'.* Từ Huyền nghĩ vậy thì

vươn tay bê bát cháo và ăn từng thìa một, cháo anh nấu vốn rất hợp khẩu vị của cậu. Ăn xong Tử Huyền đặt lại bát cháo vào khay nhỏ trên bàn rồi nằm xuống nhắm mắt ngủ tiếp, dù sao chuyện xảy ra cũng không thể cứu vãn. Ngủ dậy cậu sẽ suy nghĩ tiếp, tương lai vẫn còn phía trước mà không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Rối Rắm

Những ngày sau đó, Tử Linh vẫn đối xử bình thân với Tử Huyền nhưng Tử Huyền thì luôn tìm cách tránh mặt anh. Tử Linh trong lòng vô cùng khó chịu nhưng biết mình không thể quá dồn ép Tử Huyền. Vì vậy anh cũng chỉ bất đắc dĩ mỉm cười đối với hành vi trốn tránh đó của cậu.

Tử Huyền sau mấy ngày khỏe mạnh thì lại đi học. Điều Kha vừa thấy cậu thì hỏi han, Điều Kha nói mấy lần tính đến nhà cậu thì toàn bị ông anh kết nghĩa tóm đi phụ giúp ông nên chỉ có thể chờ cậu đến trường đề hỏi. Tử Huyền nhìn Điều Kha sốt sắng thì kể lại chuyện xảy ra hôm gặp Tuấn Bình và chuyện ở quán bar gay, kể cả chuyện mình bị hạ được và phát sinh quan hệ cũng nói, chỉ duy người cùng mình làm là ai thì cậu không nói. Hai người vốn thân thiết nên những chuyện này nói là bình thường cũng như Điều Kha hấn lên giường với cô gái nào cậu cũng rõ như bàn tay.

Điều Kha vừa nghe xong câu chuyện thì mặt biến sắc, cậu biết quán bar đó cũng như người áo đen ra lệnh bắt Tử Huyền cho lão dữ tợn kia, bởi người đó là người anh em kết nghĩa với cậu. Hôm đó cậu tới tìm anh thì biết anh và người đó đang tức giận vì một kẻ bỏ chạy, thật không ngờ người đó lại là thằng bạn thân của mình. Điều Kha suy nghĩ trong lòng sẽ tính toán chuyện này lên ai kia.

“Bây giờ ông ổn không? Có cần tôi tìm kẻ làm ông tổn một trận không?”

Tử Huyền lắc đầu, người đó là Tử Linh sao có thể ổn được, nhưng nếu Điều Kha tìm người đánh anh thì cậu sẽ đau hơn bản thân bị thương. Điều Kha nhìn cậu lắc đầu thì cũng không nói gì. Hôm nay hai người trốn học trèo lên sân thượng ngồi nhìn bầu trời và nói chuyện. Tính ra cũng hơn một tuần cậu nằm ở nhà rồi.

“Cảm giác làm chuyện đó với đàn ông thế nào? Thật sự thích hơn phụ nữ không?”

Vừa nghe thấy câu hỏi tò mò của Điều Kha thì cậu trầm ngâm, rốt cuộc thích không? Cậu nhớ hôm sau tỉnh giấc thì trừ đau và đau thì không cảm thấy gì khác. Tử Huyền sau một hồi trầm ngâm mới lắc đầu nói không biết.

Điều Kha nghiêng người chồm tới bên cạnh Tử Huyền nói:

“Sao lại không biết? Nói vậy là thích hay không thích?”

“Sao cậu hỏi vậy? chán phụ nữ?”

Tử Huyền nghiêm túc nhìn người bạn playboy của mình. Điều Kha nằm ngửa lại đưa tay lên và nhìn xuyên qua những ngón tay.

” Có người muốn tôi chơi anh ta. Anh ta là gì tôi không rõ nhưng tôi nghĩ anh ta là thụ. Anh ta nói quan hệ với đàn ông thích hơn phụ nữ, một play boy mà chưa từng có quan hệ với đàn ông mà chỉ có với phụ nữ thì chưa thể nói là play boy được.”

Tử Huyền giật giật gân xanh trên trán, cực phẩm nào đang tính biến công thành bạn mình vậy. Cậu nghe Điều Kha thở ngắn thở dài mà cũng náo lòng. Bản thân cậu đang đủ bết tắc với chuyện của cậu. Cậu thích anh nhưng không muốn phá vỡ luân thường đạo lý. Bây giờ hai người sai lầm thì nên dừng lại, nhưng rõ ràng anh không hề muốn mọi việc dừng lại ở đó. Trước kia cậu sao không biết anh lại thêm khát cậu đến vậy.

Tử Huyền ôm tâm tư rối rắm mà mang về nhà.

Ngày hôm nay, Tử Huyền trở về nhà mà bụng đầy tâm sự, lúc này, cậu nhận được điện thoại của Tuấn Bình. “Rốt cuộc thì cũng liên lạc được với em, đã có chuyện gì xảy ra ngày hôm đó, tôi rất lo lắng em gặp chuyện. Giờ em có rảnh không, chúng ta gặp nhau đi.” Có lẽ vì đang buồn bực vì những rối rắm trong lòng mà cậu tới gặp Tuấn Bình. Đứng trước một quán cà phê bình thường cậu dừng lại một chút bên cửa rồi đẩy cửa bước vào. Tuấn Bình vừa thấy cậu thì vẫy tay. Tử Huyền bước hơi nhanh tới gần người đàn ông.

“Em muốn uống gì không?” Tuấn Bình lịch sự đứng dậy ghé cho cậu ngồi xuống và hỏi cậu.

“Sao cũng được.”

Cậu trả lời qua loa. Tuấn Bình nhìn menu và gọi hai cốc sinh tố bơ. Cậu hơi có chút ngạc nhiên thì Tuấn Bình liền nói quán này sinh tố bơ rất ngon.

Hai người nói chuyện mà không hề hay biết có một đạo ánh mắt nhìn chăm chăm vào họ. Tử Linh vô cùng tức giận. Hôm nay anh về sớm muốn làm bữa tối cho Tử Huyền. Nhưng vừa về tới gần nhà thì thấy Tử Huyền vội vàng bước vào xe buýt, anh tò mò phóng xe đi theo. Kết quả anh thấy cậu và một người đàn ông nói cười trong quán cà phê, ánh mắt người đàn ông khao khát sao anh không nhận ra được. Anh cứ ngồi trên xe mà hình dung hai người nói chuyện với nhau. Đã ba tiếng đồng hồ hai người đó chưa có dấu hiệu chấm dứt. Tử Linh lấy điện thoại gọi cho Tử Huyền hỏi đang làm gì thì nhận

được câu trả lời đang ở cùng bạn. Từ Linh cứ như vậy ngồi chờ trong xe gần 3 giờ đồng hồ mới đi theo Từ Huyền về nhà.

Từ Huyền về tới nhà thì thấy đèn chưa bật, điều này chứng tỏ anh chưa về. Nhưng ngay khi cậu vừa bước chân qua cánh cửa thì bị một lực đẩy vào tường. Một nụ hôn sâu khiến cậu bất ngờ cứ như vậy mà được thực hiện. Từ Huyền gần như không thể phản kháng bởi từ chi bị kìm hãm bởi người đối diện. Chỉ đến khi cậu sắp ngất mới được người đó thả ra.

“Vì sao em đã nói mình yêu anh mà lại còn hẹn hò với người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cuồng Nhiệt

"Vì sao em đã nói yêu anh mà còn hẹn hò với người khác."

Từ Linh gục đầu lên vai Từ Huyền mà nói. Anh đau khổ nghĩ rằng Từ Huyền không chấp nhận mình vì lý do huyết thống, nhưng hôm nay chứng kiến em vui vẻ với người kia khiến anh cảm thấy bản thân sai lầm rồi, lời nói ngày đó không phải là Từ Huyền nói yêu mình mà có thể có nghĩa khác. Nghĩ vậy lòng anh tràn đầy sự khó thở. Anh không muốn người bên Từ Huyền là người khác.

Từ Huyền vừa nghe anh nói thì nhớ đến mình vừa gặp Tuấn Bình. Không lẽ là anh nghĩ mình và người đó hẹn hò. Dù rằng vừa nghe anh nói thì cậu đã vô cùng hạnh phúc nhưng lòng cậu đang tự hỏi nếu anh ghen thì tốt nhưng nếu anh hiểu sai cũng tốt. Cậu đẩy anh ra khỏi người mình.

"Đó là người em yêu đó. Thì sao nào?" Từ Huyền bước đi trở về phòng mình nhưng chưa được mấy bước thì bị kéo lại.

"Anh không cho phép. Em là của anh." Từ Linh giận dữ kéo Từ Huyền lại bên người. Anh cúi đầu hôn trụ cậu, nụ hôn bá đạo khiến cả cơ thể cậu mềm nhũn. Từ Linh vừa hôn vừa đưa một tay nắm hai tay Từ Huyền lên cao, một chân đặt giữa hai chân Từ Huyền chặn trụ sự phản kháng của cậu. Một tay không nhàn rồi mà sờ khắp mọi nơi trên cơ thể cậu. Mỗi một cái sờ soạng đều đem Từ Huyền cảm giác thích thú. Khi nụ hôn kết thúc cũng là lúc cậu phát ra một tiếng rên nhẹ.

Từ Linh vừa chạm đến phía dưới vừa nói bên tai Từ Huyền: "Phía dưới em đã có cảm giác, là vì em nhạy cảm hay vì em được kẻ đó điều giáo mà thành." Trong lòng Từ Linh đang buồn bực, không lẽ ngày đó cậu phản ứng thích thú cuồng nhiệt không phải vì thuốc mà vì cơ thể cậu đã quen với việc đó. Nghĩ vậy anh càng không thương tiếc trả đáp mạnh bạo phía dưới Từ Huyền khiến cậu rên rĩ càng lớn.

Từ Huyền cảm thấy cơ thể phản bội đã đủ buồn bực, nghe lời anh nói mà chỉ có thể ngậm bồ hòn. Cậu cảm nhận anh đang vô cùng tức giận, nhưng cậu không giải thích, để anh hiểu lầm mà buông tha đoạn nghiệp duyên này là tốt nhất. Dù hai người trở mặt cũng được.

Nhưng Từ Huyền không thể ngờ hành động của mình khiến Từ Linh như con thú bị thương, dù cậu phản kháng bao nhiêu thì anh càng bạo ngược trên cơ thể cậu bấy nhiêu. Ngay khi Từ Huyền vừa đạt cao trào lần đầu thì Từ Linh đẩy ngay vật nam tính của cậu vào hậu huyệt khiến cậu thét lên. Nước mắt cậu đau xót chảy xuống ướt đẫm chiếc gối cùng từng giọt tiền công của anh. Cậu nghĩ chỉ sau lần này anh sẽ chán cậu và bỏ qua cậu. Nghĩ vậy cậu nở một nụ cười chua xót. Nụ cười này rơi vào trong mắt Từ Linh lại khiến anh nghĩ rằng Từ Huyền đang nghĩ tới người kia. Anh càng tức giận mà trút giận lên cơ thể Từ Huyền.

Từ Huyền lúc đầu bị đau nhưng rồi cơ thể dần có cảm giác thích thú.

... (Đoạn H đã bị cắt bỏ, mời bạn đọc tại <https://meomoon86.wordpress.com/>)

Từ Linh mỉm cười nhìn người đang chìm trong dục vọng mà càng thêm xinh đẹp. Anh vừa nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn khiến Từ Huyền mãnh liệt chìm sâu trong khoái cảm tình dục của bản thân mình.

....

Từ Huyền mở đôi mắt, cảm giác bên người vẫn còn đau, không chỉ vậy, vật nam tính của anh vẫn ở bên trong mình. Từ Huyền quay mặt nhìn sang Từ Linh, anh đang ngủ say. Từ Huyền đưa tay lên chạm vào đôi mắt, đôi môi của anh. Ngày hôm qua cậu không phải hoàn toàn không biết gì, cậu biết mình và anh làm những gì, sự tuyệt diệu đó khiến cậu vừa vui sướng cũng vừa đau khổ. 'Anh, em xin lỗi' Trong bụng cậu là ngàn lời xin lỗi.

Từ Linh mở đôi mắt to nhìn thấy Từ Huyền đang nhìn mình mỉm cười, đôi mắt tròn xoe vẫn còn đỏ hoe. Từ Linh thấy Từ Huyền mỉm cười thì trái tim đập thịch mãnh liệt. Từ Linh cũng mỉm cười nhìn Từ Huyền. Hai người cứ nằm trên giường ngắm nhìn nhau.

"Anh, em muốn ăn." Từ Huyền sau một lúc nhìn chằm chằm anh thì nói.

"A, em chờ anh nhé, anh sẽ làm bữa sáng cho em ngay." Ngay khi vừa tỉnh đứng dậy thì Từ Linh phát hiện ra vật kia vẫn còn nằm trong người bình thì ngại ngùng nhìn Từ Huyền. Từ Huyền "um" một tiếng khiến bộ vị nào đó của Từ Linh lại cứng lên.

"Anh". Từ Linh nhìn Từ Huyền với ánh mắt xin lỗi.

Từ Huyền gật đầu. "Em cũng muốn".

Từ Linh mỉm cười và tiếp tục một buổi sáng sắc tình với Từ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kế Hoạch Bỏ Trốn

Cả một đêm và buổi sáng cuồng nhiệt khiến Từ Huyền mệt mỏi ngủ nguyên một ngày. Khi cậu mở mắt ra thì trong phòng không còn anh. Cậu biết anh đang làm bữa tối. Nghỉ lại đêm qua mà trái tim cậu đập mạnh.

Từ Huyền nằm vắt tay lên trán. Cậu phải rời xa anh, hai người không thể sai lầm rồi lại nổi tiếp sai lầm. Bây giờ việc cần làm anh thả lỏng suy nghĩ và trôi buộc. Khi đó cậu sẽ tìm sơ hở để bỏ trốn tới nơi anh không biết. Cậu có thể tới Châu Âu hoặc Mỹ, nơi đó có lẽ anh sẽ khó tìm tới. Nghĩ vậy nên Từ Huyền tự vạch ra một kế hoạch cho mình, cậu không tính để người khác biết việc của mình.

Từ Linh bước vào phòng thì thấy Từ Huyền vẫn nằm trên giường với tư thế một tay vắt trên trán, anh hướng Từ Huyền bước tới gần, trên tay là một khay bữa tối.

"Em ăn chút gì đi". Đặt khay đồ ăn trước mặt Từ Huyền, Từ Linh dịu dàng nâng đỡ Từ Huyền dậy. Từ Linh cảm nhận Từ Huyền hơi cứng người, trái tim anh cũng thất lại, nhưng khi ánh mắt anh nhìn vào Từ Huyền chỉ thấy Từ Huyền đang cúi đầu nhìn thức ăn. Nói thực giờ phút này Từ Linh cũng rối rắm, anh sợ Từ Huyền giận dữ với anh. Tuy rằng đêm qua có cưỡng ép nhưng sáng nay hai người rõ ràng là người tình ta nguyện.

Từ Huyền sau khi được Từ Linh nâng người ngồi dựa vào thành giường thì nâng mắt nhìn Từ Linh rồi lại cúi đầu nhìn đồ ăn trên khay, đây đều là những món ăn mà cậu thích. Từ Huyền cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng, vì kế hoạch của bản thân đã vạch ra thì cái bụng cũng không cần phải chịu khổ. Từ Huyền ăn từng chút một, Từ Linh ngồi bên cạnh mà an lòng. Chỉ cần Từ Huyền không chê đồ ăn của anh làm là tốt rồi.

....

"Đây là những thứ cậu cần, cậu tính đi du lịch hè này sao mà làm hộ chiếu, lại còn cả một cái hộ chiếu giả nữa chứ." Điều Kha ngạc nhiên khi Từ Huyền nhờ mình làm giúp hộ chiếu và visa. Từ Huyền nhận được hộ chiếu từ tay Điều Kha thì rối rít cảm ơn, "Muốn làm một chuyến không?"

"Không, thời gian đó tôi ở lại tán tỉnh mấy em còn vui hơn." Điều Kha lắc đầu nói. Mấy hôm trước cậu đã nhắm tới một em gái hot girl rồi, hè này cậu phải giành thời gian bên em ấy.

Từ Huyền nhìn ánh mắt gian xảo của Điều Kha mà thầm thở dài cho cô gái nào đó sắp không may, những cô gái Điều Kha quen biết tuy đều xinh đẹp nhưng cũng là những cô gái có tham vọng muốn leo lên đồi đòi từ cậu công tử hắc bang này, có rất nhiều đều là những người ăn chơi. Từ Huyền cũng ngạc nhiên khi thấy Điều Kha rõ ràng là playboy mà lại chưa từng có ý định với mấy cô gái ngây thơ, ngoan hiền. "Minh về đây." Từ Huyền chào tạm biệt Điều Kha, mấy ngày tới Từ Linh có chuyển công tác đi tỉnh khác, Từ Linh sẽ mang cậu đi cùng, vì vậy cậu có thể có cơ hội bỏ trốn từ chính chuyến đi này.

Từ Huyền nhớ tới từ khi hai người phát sinh mối quan hệ xác thịt cũng đã mấy tháng, hầu như ngày nào hai người cũng lên giường. Cậu không thể không cùng anh phát sinh quan hệ, cậu hiểu anh bá đạo như thế nào, dù cậu có phản kháng thì anh cũng sẽ không từ bỏ, thay vì phản kháng thì cậu cùng anh sống mấy tháng hạnh phúc vậy, dù sao hai người từ đây sẽ không còn bất kỳ mối liên hệ nào cả. Nghĩ tới đây cơ thể cậu lại có chút phản ứng, chỉ cần nghĩ tới anh là cậu lại vậy, Từ Huyền cười giễu trong lòng, bản thân mình quả thật dâm dăng, dù là đòi trước hay đòi này, mỗi tình đầu của cậu đều là người không nên yêu.

Khi Từ Huyền về nhà nhưng Từ Linh chưa về. Từ Huyền theo thói quen bước vào phòng mình và tìm nơi cất kín giấy tờ không để anh biết. Cậu kẹp vào một vỏ sách mà bên trong trống rỗng, nhìn bề ngoài thì giống như quyển sách nhưng bên trong lại chỉ có giấy tờ và thẻ tín dụng, tất cả đều mang tên cậu, đây là tài sản cậu sử dụng tiền góp lại để đăng ký làm thẻ tín dụng, anh Từ Linh cũng không hề biết điều này. Sau khi xong xuôi cất cẩn thận đồ đạc, Từ Huyền leo lên giường nhắm mắt.

Từ Huyền bị đánh thức bởi cơ thể phản ứng, không cần nhìn cậu cũng biết người đang âu yếm cậu kia là anh. Từ Huyền rất nhanh mở mắt và phối hợp với anh. Thời thì cứ để bản thân sa đọa trong những ngày tháng ngắn ngủi này. Từ Linh thấy Từ Huyền tỉnh dậy thì vui vẻ lắm, mấy tháng qua Từ Huyền cũng dần thích nghi với anh, điều này làm anh vô cùng vui sướng. Dù biết ngày mai hai người phải dậy sớm đi ra sân bay nhưng anh vẫn muốn lưu lại trên người Từ Huyền dấu vết của mình. Hai người chìm đắm trong khoái cảm cũng như suy nghĩ của riêng mình đến tận nửa đêm. Từ Huyền mệt mỏi nằm ngủ mơ màng, Từ Linh đêm nay vận động nhiều hơn mọi lần khiến cậu nhiệt tình mà đáp lại. Cậu cần ngủ để có sức cho ngày mai, ngày mai cậu và anh sẽ không có liên hệ nào nữa, nghĩ vậy hốc mắt cậu lặng lẽ rơi một giọt nước khi cả hai đạt cao trào cũng là lúc cậu chìm trong hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bỏ Trốn Thành Công

Choang. Một chiếc ly trên bàn bị ném xuống. Năm người áo vest đen cúi gằm mặt không dám nhìn người đàn ông vừa ném chiếc ly.

“Không tìm được.” Chỉ là một người mà không tìm thấy là sao, Từ Linh vò đầu, đôi mắt hằn lên những tia máu. Từ Linh nhớ đến mình buổi sáng trước khi đi ký hợp đồng còn được ôm ấp Từ Huyền, vậy mà buổi chiều đó không còn thấy cậu. Năm người được lựa chọn để trông chừng em ấy đều bị ngất.

“Cậu tức giận cũng không tìm được. Rõ ràng thằng nhóc đó đã lên kế hoạch từ lâu. Cậu bị nó lừa gạt buông lỏng mà thành.” Nhìn người bạn đang như con thú vì thương mà Chu Mạnh hấn cũng tức giận với kẻ đã bỏ trốn. Hấn đã tìm mọi nơi, huy động người mà vẫn không thấy. Hấn cũng nghĩ đến khả năng có người giúp đỡ nhưng vẫn chưa tìm manh mối.

...

Từ Huyền trốn trong khoang thuyền nhìn vào màn đêm bóng tối. Cậu rời khỏi anh rồi, họ sẽ không bao giờ còn gặp lại. Đây là một chiếc thuyền chuyên giúp người vượt biên mà cậu nhờ Diêu Kha tìm kiếm. Vì quen biết nên cậu được đối xử khá tốt.

“Chúng ta thật sự rời khỏi đây sao?” Từ Huyền nghe giọng nói Mạc Nhã bên tai. Nói tới người này là người cậu bất ngờ gặp được trên đường chạy trốn.

Lúc đó cậu bắt gặp Mạc Nhã đang bị một người đàn ông đánh đập. Từ Huyền nhìn khuôn mặt được bao bọc kín như xác ướp của Mạc Nhã mà nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó.

.....

“Cậu là cái thằng mọi thằng đàn ông đều cảm vào, dơ bẩn còn muốn ông mày tôn trọng sao?” Người đàn ông gào thét, từng tiếp bốc bốc vang lên trong bóng tối.

“Là vì anh mà tôi mới làm cái nghề đó. Anh giờ thành đạt thì đối xử với tôi như vậy sao?” Mạc Nhã nước mắt lưng chòng để mặc người đó đánh đập. “Tôi là đồ ngu mới yêu anh, vì anh mà kiếm tiền cho cha anh mổ phổi, vì anh học đại học mà từ bỏ ước mơ lần lợi kiếm tiền cho anh học đại học, vì anh mà bán thân cho những ông chủ khách hàng của anh.”... A

Từ Huyền lúc bước tới gần thấy người kia đang dùng dao rạch mặt Mạc Nhã. Cậu nghe thấy người đó nói: “Chính khuôn mặt này đã dụ dỗ tôi và những người khác. Để xem từ giờ mày đóng GV thế nào, dụ người thế nào?”

Từ Huyền chạy nhanh đá bay con dao và đỡ Mạc Nhã. “Loại người này không đáng để anh phải hy sinh.” Từ Huyền tiến lên nâng đỡ Mạc Nhã, khi nhìn thấy khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Mạc Nhã bị những vết thương chằng chéo thì cảm thấy tiếc nuối.

“Cảm ơn cậu. Tôi cũng thấy tôi ngu rồi. Tôi muốn rời khỏi nơi này mà bắt đầu lại.” Mạc Nhã vừa nói vừa nhìn lên bầu trời.

“Vậy đi cùng tôi đi.” Từ Huyền cũng không hiểu vì sao lại rủ Mạc Nhã cùng đi với mình.

Hai người bước xuống chiếc tàu được đưa tới khoang thuyền ở chung một khoang. Bây giờ vết thương tuy đã được xử lý song chắc chắn sẽ còn để lại sẹo, Từ Huyền muốn cùng Mạc Nhã tới Hàn Quốc trước là chỉnh sửa khuôn mặt, một diễn viên GV muốn làm lại cuộc đời thì cũng phải có một mặt tiền, Từ Huyền đã nghĩ như vậy. Tuy mới quen Mạc Nhã song Từ Huyền rất tin tưởng người này không phải người xấu. Từ Huyền cũng không hỏi chuyện của Mạc Nhã, Mạc Nhã cũng không hỏi Từ Huyền, có lẽ vì phát hiện ra tính cách lạnh lùng của Từ Huyền nên cũng không tò mò hỏi chuyện, thực ra Mạc Nhã không hề biết Từ Huyền có chương ngại giao tiếp.

.....

“Đừng, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.” Từ Huyền mắt không nhìn vào bóng tối và nói thêm. “Mãi mãi”

Chiếc thuyền rời bến mới được nửa ngày, Từ Huyền rất lo lắng Từ Linh sẽ tìm được cậu, nghĩ tới những ngày vừa hạnh phúc vừa day dứt mà cậu cảm thấy lo lắng. Một mình cậu sai lầm bị nguyên rủa không sao, nhưng cậu không muốn Từ Linh cũng bị nguyên rủa, cậu thừa nhận tất cả là do bản thân mình dụ dỗ anh chứ không muốn tin vào việc anh yêu cậu.

“Oe” Từ Huyền lần đầu tiên phát hiện bản thân mình lại bị say sóng, cậu vừa lau miệng vừa nghĩ cơ thể công tử bột này của mình thật đáng ghét.

Mạc Nhã ở bên cạnh lo lắng nhìn Từ Huyền mặt xanh đi vì bị nôn quá nhiều. Từ khi rời bến nửa ngày đến bây giờ đã được nửa đường đi, Từ Huyền đã nôn khan không biết bao nhiêu lần, mỗi lần vì quá mệt mà Từ Huyền lại chìm vào giấc ngủ, Mạc Nhã đã hỏi người trên thuyền có thuốc chống say thuyền không nhưng họ đều không có, cũng có vài người cũng say thuyền như Từ Huyền, nhưng không có ai say kinh khủng như cậu cả.

Mạc Nhã đưa tay gạt lọn tóc còn vương trên mặt Từ Huyền, từ lần đầu tiên gặp mặt cậu chàng này rồi cùng đi theo cậu ta, Mạc Nhã tuy có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng rồi lại không dám hỏi, người này đã đưa tay ra lúc cậu cần nhất, vì vậy cậu sẽ ở bên người này báo đáp cậu ta.

.....

Từ Huyền vì say thuyền nên hầu hết thời gian đều là ngủ, khi tới giờ ăn thì được Mạc Nhã chăm sóc, song có lẽ vì lý do bị say thuyền nên cậu ăn uống cực ít, dường như lần nào ăn vào cũng bị nôn ra, người mệt mỏi và không đủ dinh dưỡng khiến cậu nhỏ gầy càng thêm gầy đi. Cho đến tận khi bước chân xuống đất liền, cậu cảm thấy như mình được sống lại một lần nữa. Đứng tại một nơi đất khách, cậu vì lo lắng mà hơi bồn chồn. Lúc này một bàn tay nắm lấy tay cậu, nhìn sang là Mạc Nhã với ánh mắt an ủi, Từ Huyền mỉm cười. Đúng vậy, cậu và người này sẽ sống một cuộc sống mới, thay đổi quá khứ đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: 7 Năm Sau

Tia nắng rực rỡ mùa hè chiếu vào một cửa hàng sách tiếng trung. Những cô cậu học trò bước ra bước vào mua sách. Rất nhiều nữ sinh đứng sau kệ sách nhìn hai người chủ bán hàng. Cả hai đều rất đẹp trai và thanh tú. Một ông chủ đang nói với người đứng sau quầy thu ngân gì đó rồi mới bước ra khỏi cửa hàng. Được một lúc người kia đi ra ngoài thì có hai nữ sinh đứng bên dãy sách tiếng Trung và tiếng Việt chụm đầu vào nhau nói:

“Cậu đoán ông chủ Từ có người yêu chưa? Còn ông chủ Mạc nữa? Hai người họ nhìn kiểu gì cũng ái muội nha.”

“Tôi nghĩ ông chủ Mạc là Top lắm nha. Dịu dàng như ông chủ Mạc thật khiến người ta yêu.”

Một đứa trẻ đang đọc truyện tranh ngược mắt rồi quẩy sách rồi tiến lại gần hai nữ sinh đang to nhỏ, tò mò hỏi: “Top là sao hở chị?”

Hai nữ sinh cúi đầu nhìn đứa bé. Đó là một đứa bé mũm mĩm đáng yêu, cặp mắt trong veo như hồ nước khiến hai nữ sinh nhìn ngây ngẩn: “Woa, em trai à, em tên gì? Cha mẹ em là ai? Em mấy tuổi rồi...” Hàng loạt câu hỏi của hai nữ sinh khiến đứa bé khó chịu, nó cau mày liếc nhìn hai nữ sinh rồi bước đến quầy tính tiền. Hai nữ sinh ngo ngắc nhìn đứa bé.

“Chú Mạc, Top là gì? Chú là Top hả?” Câu hỏi của bé khiến hai nữ sinh hoảng thần. Cả hai áy náy nhìn ông chủ họ Mạc nhìn về mình và cúi chào rồi khỏi cửa hàng.

“Ai là Top?” Một thanh niên khuôn mặt tinh xảo đứng phía sau cậu bé lên tiếng hỏi. Đứa bé nghe được giọng nói thì xoay người nhảy tới ôm chân người nọ. “Ba ba.”

“Chắc là Tiểu Tuyên nghe được nữ sinh nói gì đó nên hỏi. Nữ sinh bây giờ chả có e thẹn gì cả, trong đầu toàn là cái gì không biết nữa.” Người thanh niên vừa nói vừa đi ra trước quầy tính tiền đỡ túi đồ. “Từ Huyền cậu sao mua nhiều đồ thế.”

“Mua nhiều chút, mai đi du lịch Seorak đỡ mua nhiều.” Từ Huyền đưa đồ cho Mạc Nhã, cúi người ôm đứa nhỏ Tiểu Tuyên. “Tuyên Nhi lần sau không được nghe lén các anh chị tới cửa hàng nói chuyện nữa nhé.” Đứa bé gật đầu ôm choàng qua cổ Từ Huyền và hôn chụt lên má cậu. Từ Huyền cũng hôn má đứa bé rồi đưa mắt nhìn cả cửa hàng, “Tôi vào nhà làm bữa tối. Anh cũng sớm đóng cửa hàng và nghỉ ngơi sớm đi.”

Mạc Nhã mỉm cười nói: “Được rồi, hai cha con cứ vào nhà trước đi.”

Từ Huyền gật đầu và ôm theo đứa bé đi vào nhà trong. Đây là một ngôi nhà nhỏ có một cái sân nhỏ. Cậu thả đứa bé chơi trong sân và xắn tay áo sơ mi để ngồi nhặt rau. Ngôi nhà này là của một gia đình người Việt bán trước khi về quê hương an hưởng tuổi già. Đúng lúc Từ Huyền và Mạc Nhã bước tới nơi đây. Khu này vốn toàn người Việt di cư hoặc thuê ở nên sử dụng tiếng Việt khá nhiều, nó cũng là nguyên nhân mà cậu chọn lựa. Cửa hàng sách tiếng trung là mở cho Mạc Nhã.

Từ Huyền vừa ngồi nhặt rau vừa nhìn đứa bé đang nghịch ngợm trong sân. Đứa bé với khuôn mặt y hệt Từ Linh lần đầu tiên cậu đến với đời này mở mắt ra nhìn thấy. Đúng vậy, nó là của cậu và của anh. Đứa bé được sinh ra như chứng minh cho sai trái của cậu, không phải cậu chưa từng nghĩ tới bỏ đứa bé nhưng nghĩ tới đứa nhỏ của đời trước và tình cảm của cậu với anh thì cậu lại không thể dứt bỏ đứa nhỏ này. Cậu muốn giữ lấy kết quả này, cậu cũng nhận ra rằng đời trước tuy day dứt nhưng cậu vẫn xuống tay với đứa con đó bởi cậu không hề khắc cốt ghi tâm tình cảm với cha nó nên cậu từ bỏ, nhưng đời này cậu lại không thể từ bỏ đứa bé là vì anh.

Rất nhiều đêm nằm ôm đứa bé mà cậu mỉm cười, cậu nhớ anh, nhưng cậu có đứa nhỏ làm bầu bạn. Nghĩ đến anh bảy năm qua giờ cũng có người yêu thì cậu lại cảm thấy vừa đau vừa vui, có lẽ anh đã hoàn toàn quên cậu rồi.

Khi Mạc Nhã đóng cửa hàng sách, chân bước vào sân trong thì thấy Từ Huyền đang ngẩn ngơ nhìn đứa bé và mỉm cười. Mạc Nhã rất muốn biết cha của Tiểu Tuyên là ai, nhưng thấy Từ Linh không muốn nói thì cũng không dám hỏi.

“Cậu sắp làm hồng mớ rau rồi.” Mạc Nhã bước tới gần Từ Huyền nhìn mớ rau bị Từ Huyền vô thức nhặt nhiều lần mà cau mày. “Không muốn làm thì thôi, xé ra cho tôi làm”

Từ Huyền áy náy nhìn rõ rau vừa bị mình tàn phá mà nhìn Mạc Nhã. Khuôn mặt Mạc Nhã rất đẹp, ngay khi hai người tới đây, Mạc Nhã khi nghe tới con số khủng làm lại khuôn mặt thì không chịu, anh chỉ làm mờ vết sẹo và chỉnh cái mũi và cái cằm. Từ Huyền vì mang thai lúc đó nên không hề biết quyết định này của Mạc Nhã. Cậu khi thấy khuôn mặt giống 70-80% so với trước của anh và nghe anh nói lý do tiền đất thì chỉ biết mỉm cười. Cậu đoán đúng, Mạc Nhã rất tốt bụng, anh nói tiền đó để lo cho đứa nhỏ lúc sinh, họ phải giả giấy tờ vào bệnh viện sinh đứa bé nên sau đó giấy tờ đều phải tiêu hủy nên sử dụng giấy tờ thật.

Sau khi Mạc Nhã tiếp nhận công việc làm bếp thì Từ Huyền chơi đùa với Tiểu Tuyên một lúc rồi bước vào nhà. Ngày mai ba người đi chơi nên cũng cần chuẩn bị đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một Lần Nữa Trở Về Bên Anh

Từ Huyền mở mắt nhìn trần nhà xa lạ. Cậu giật giật cánh tay tính đứng dậy thì phát hiện hai tay mình bị còng lại. Nhìn lại thì phát hiện chân cậu cũng bị trói vào chân giường. “Sao lại thế này?” Cậu nhớ mình vừa nhận chìa khóa phòng rồi cùng Mạc Nhã và Tiểu Tuyên trở về phòng. Cả ba bước vào phòng thì cậu nhớ ra còn để quên đồ trên xe. Vì vậy một mình cậu trở lại bãi đỗ xe, sau khi vừa trả chìa vào côp xe thì thế nào nữa nhỉ, cậu sờ sờ gáy mình, nơi này vẫn hơi hơi sưng. Giờ này có lẽ Mạc Nhã và Tiểu Tuyên đang lo lắng tìm cậu. Cậu gắng tìm cách mở còng nhưng không ngờ nguy hiểm được.

Kết. Tiếng cửa phòng mở. Từ Huyền theo phản xạ nhìn về phía cửa. Khi nhìn thấy rõ ràng người bước vào thì tim cậu đập thình thịch.

“Anh” Từ Huyền ni non. Người bước vào phòng là Từ Linh. Cậu nhìn người anh trai bảy năm chưa gặp, anh giờ đã thành thực hơn nhiều nhưng con mắt nhìn cậu gần lên sự thù hận, đúng, là thù hận. Cậu chột dạ cúi đầu không nhìn anh nữa.

“Đây là người Ngài từng nói tới sao?” Một giọng nói thiếu niên vang lên khiến Từ Huyền lại ngẩn đầu lên nhìn. Từ Huyền giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt người nọ. Gương mặt có tới 6-7 phần giống cậu, đầu cậu nghiêng sang nhìn anh. Người đàn ông vẫn nhìn chằm chằm cậu mà không trả lời thiếu niên.

Thiếu niên dường như mất hứng bước tới gần Từ Huyền và đánh giá cậu. “Hừ, ông anh già rồi. Chủ tịch chỉ thích mấy người thiếu niên như tôi thôi.” Lời cậu ta nói khiến Từ Huyền đập thịch một cái. Cậu nhìn thiếu niên rồi nhìn lại anh. Một hồi lâu chỉ có thiếu niên nói, còn hai người thì nhìn nhau không nói gì.

Bất ngờ anh ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng đối diện với chiếc giường. “Lại đây.” Anh gọi thiếu niên đến gần rồi kéo thiếu niên vào lòng vuốt ve cậu ta. Từ Huyền lặng nhìn thiếu niên và anh đang vuốt ve nhau. Khi nhìn đến thiếu niên kéo mở khóa của anh thì cậu không thể nhìn thêm. Cậu nhắm mắt, cậu không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu như vậy, giọt nước mắt không tự chủ được tràn qua khóe mi.

Từ Linh nhìn chằm chằm Từ Huyền ngay từ khi bước chân vào căn phòng. Thiếu niên năm nào giờ đã trưởng thành, khuôn mặt đã bớt đi nét con gái nhưng vẫn thanh tú. Trong lòng anh là sự giận dữ, người này đã cướp đi trái tim anh, người này đã bỏ anh lại mà bỏ trốn. Bảy năm, đời người có mấy lần bảy năm chứ. Trở thù thay anh trong bảy năm qua không hề quên được cậu, không lúc nào không lo lắng cho an nguy của cậu.

Anh nhớ tới lúc anh vừa đang ngồi trong sảnh khách sạn thì thấy cậu bước vào quầy tiếp tân lấy số phòng, chỉ trong chớp mắt anh đã nhận ra cậu. Không vì nguyên nhân gì, chỉ vừa thấy cậu là anh đã nhận ra cậu. Khi anh vừa đứng dậy bước gần tới cậu thì thấy một người đàn ông xinh đẹp đang ôm một đứa bé ngủ trong lòng, một tay xách túi đồ du lịch cười nói tới gần cậu. Anh thấy họ đi vào thang máy, anh vội vàng đi theo họ, vì đang mùa du lịch nên thang máy khá đông hoặc có lẽ cậu không nhận ra anh nên anh đi theo mà cả hai không biết.

Anh thấy họ cùng bước vào một căn phòng. Anh chôn chân tại nơi, trong anh là muôn vàn suy nghĩ, hận có, đau có, tại sao anh đau khổ vì cậu trong bảy năm thì cậu có thể vui cười bên người khác chứ. Nhưng chỉ một lát sau cậu bước ra, anh đang vui vẻ vì nghĩ mình nghĩ sai cho cậu thì lời cậu nói khiến anh đau thêm lần nữa: “Mạc Nhã, anh coi Tuyên Nhi nhé, tôi xuống lấy đồ thiếu trên xe.” Bước chân anh đi theo cậu, cậu vẫn không cảnh giác, khi cậu vừa mở khóa xe, anh đã đứng ngay sau cậu và đánh ngất cậu. Điều anh nghĩ lúc này là trói buộc cậu bên anh một lần nữa, không thể để cậu rời đi.

Thấy cậu trên giường bị thiếu niên kia – một kẻ Chu Mạnh tìm tới cho anh- si nhục, anh không ngăn cản, cậu đáng bị như vậy. Anh muốn cho cậu thấy không có cậu thì anh vẫn còn nhiều người khác. Anh ngồi trên ghế mặc cho thiếu niên kia vuốt ve, nhìn cậu ở đối diện khiến anh vừa hận vừa hưng phấn. Khi anh vuốt ve thiếu niên, ánh mắt anh vẫn nhìn cậu. Tại sao anh lại thấy sự giả dối đau khổ của cậu chứ, trái tim anh cũng thất lại vì thấy cậu như vậy. Khi thiếu niên cởi khóa quần, anh vẫn mặc kệ cậu ta. Nhưng lúc này anh thấy Từ Huyền nhắm mắt, trên khóe mắt là một giọt lệ. Anh vội vàng hắt tay thiếu niên kia và đuổi cậu ta ra khỏi phòng. Anh không thể nhìn thấy cậu khóc, anh biết cậu rất yếu đuối, dù hận cậu nhưng anh vẫn không thể ngồi nhìn cậu khóc.

Từ Linh vội vàng bước tới bên giường. Anh nhìn Từ Huyền cắn răng vào môi để ngăn tiếng khóc. Nước mắt càng ngày chảy càng nhiều. Từ Linh đau lòng lấy tay gạt nhẹ nước mắt trên mặt Từ Huyền. Từ Huyền mở trừng mắt, nước mắt nhìn anh: “Không được... đừng... bàn... tay... dơ... bàn... sờ... người... khác... đừng... tới... tới”. Từ Huyền không hiểu vì sao lại nói vậy, ngay khi cậu biết mình nói gì thì vội ngậm chặt miệng.

Từ Linh cứng đờ bàn tay, mắt nhìn chằm chằm vào người nói tay anh dơ bẩn, Cậu dám nói anh dơ bẩn, kẻ dơ bẩn là cậu mới đúng, cậu ở chung nhà chung phòng với cái kẻ tên Mạc Nhã kia bảy năm mà dám nói anh. Mọi chuyện về cậu và kẻ kia vừa mới được đưa tới tay anh không lâu. Trong khi cậu hạnh phúc với kẻ đó thì anh sống đau khổ biết bao. Vậy mà cậu dám nói anh như vậy sao, cậu dám ghen sao. Hoàn đã, ghen sao? Từ Linh nở rộ nụ

cười trên môi.

“Em ghen sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đừng Rời Xa Anh

“Em ghen sao?”

Từ Linh không biết nên vui hay nên buồn nữa, dường như mọi cảm xúc tiêu cực suốt bao năm qua vào lúc này đều tan vỡ. Nếu Từ Huyền không có cảm xúc với anh sẽ không quan tâm chuyện tay anh làm gì đâu nhỉ? Nhưng anh muốn trừng phạt cái kẻ bỏ trốn theo trai này, đúng vậy, anh chỉ mới nhìn ảnh của kẻ tên Mạc Nhã kia, một khuôn mặt trai ghen gái tức. Từ Huyền vì sao có một kẻ tên Tuấn Bình rồi lại Mạc Nhã ở bên chứ, tại sao không phải là anh chứ. Từ Linh cảm thấy ghen tuông, tuy nói Từ Huyền ghen không bằng chính anh ghen đi.

“Anh sẽ dùng bàn tay dơ bẩn này vấy bẩn em”

Từ Linh nói khiến Từ Huyền rùng mình. Từ Huyền nhìn Từ Linh coi sạch đồ trên người mình mà không thể phản kháng. “Không, không được.” Từ Huyền vận cựa cơ thể nhằm thoát nhưng cậu không làm được. Như một sự trừng phạt, Từ Linh mạnh mẽ thúc mạnh phân thân vào trong Từ Huyền.

“A” Từ Huyền đau đớn kêu lên, trên trán gân xanh nổi lên. Đau quá, còn đau hơn cả khi sinh bé Tuyên. Từ Huyền lưng tròng nước mắt.

Từ Linh cũng đau đớn không kém. “Thả lỏng, mau thả lỏng.” Từ Linh gầm lên. Tại sao lại chặt thế này. Cứ như lần đầu khai bao vậy. Từ Linh vì suy nghĩ này mà ngạc nhiên. Không lẽ Từ Huyền là top, người đàn ông kia là bot. Từ Linh dùng tay tát mạnh vào mông Từ Huyền.

Từ Huyền nghe thấy anh gầm thì cũng cố gắng thả lỏng, vừa thả lỏng một chút lại bị anh đánh vào mông, cậu đau đớn lại co rúm lại nhưng lại sợ anh đau mà thả lỏng tiếp. Anh thô bạo hơn bất kỳ lần nào. Từ Huyền đoán anh đang rất giận nên không dám trái ý anh.

Từ Linh vừa mới thấy Từ Huyền thả lỏng thì thúc mạnh vào bên trong, không để cục huyết và cả chủ nhân của nó có thời gian thích ứng đã mạnh mẽ động.

Từ Huyền đau đớn cảm nhận địa phương bị rách mùi máu tanh tràn khắp căn phòng. Khi thấy Từ Linh có dấu hiệu bất tỉnh, cậu yếu ớt thanh âm nói: “Đừng bắn bên trong, xin anh.”

Từ Linh đang sắp đạt cao trào vừa nghe Từ Huyền nói thì khó chịu, anh mạnh mẽ trút tinh hoa vào sâu bên trong cơ thể cậu. Không chờ người dưới thân lấy lại sức, Từ Linh lại tiếp tục cày cuốc khiến Từ Huyền nhiều lần ngất rồi tỉnh. Khi lần thứ tư bất ra, Từ Linh nhìn Từ Huyền ngất lịm mà nói: “Đây là bắt đầu của sự trừng phạt.” Anh mặc kệ Từ Huyền người toàn mồ hôi và tinh dịch mà đi vào phòng tắm.

Từ Linh tắm xong thì bước ra nhìn Từ Huyền trên giường, đôi mắt sâu nhìn cậu rồi bước tới cửa phòng. Từ Linh tay cầm cửa mở ra rồi lại đóng lại. Liên tiếp hơn chục lần, Từ Linh thờ dãi và bước tới bên Từ Huyền bế cậu hướng phòng tắm đi tới.

Từ Huyền tỉnh dậy khi sắc trời đã nghiêng ánh hoàng hôn. Cậu cố lết thân thể tàn tạ của mình nghiêng đầu nhìn căn phòng một lần nữa. Cậu có thể xác nhận mình đang ở khách sạn bởi kiến trúc tương tự căn phòng cậu bước vào, chỉ là cậu không biết bây giờ là mấy giờ, cậu lo lắng cho bé Tuyên liệu có khóc hay không. Từ Huyền nghe thấy tiếng cửa mở, đôi mắt hướng cửa nhìn tới. Anh đứng đó và bên cạnh vẫn là thiếu niên ngày hôm qua, cậu nhắm lại mắt, trái tim cậu co thắt.

Từ Linh lạnh lùng nhìn Từ Huyền rồi quay lại nhìn thiếu niên. “Chuẩn bị đi.” Thiếu niên mỉm cười tiến tới gần Từ Huyền, Từ Huyền nhìn thiếu niên trát phấn lên mặt mà ngạc nhiên, cậu nhìn sang anh.

Từ Linh tiếp đón ánh mắt của cậu. “Chúng ta về nhà.” Anh nhìn thấy ánh mắt nhiều cảm xúc, sợ hãi, lo lắng các loại từ ánh mắt cậu.

“Thả em ra đi. Chúng ta không thể đâu.” Sau một hồi lặng thinh, Từ Huyền mới nói. Từ Linh giận dữ bước tới gần cậu, tay anh nắm lấy tóc cậu kéo lên bắt buộc cậu nhìn mình nói: “Đừng hồng thoát khỏi anh đời này.” Anh đưa mắt sang bên thiếu niên quát: “Cút”. Thiếu niên dùng tay nhìn thoáng qua cậu trừng mắt với cậu và rời khỏi căn phòng.

Ngay khi thiếu niên rời khỏi căn phòng, Từ Linh mạnh mẽ cởi bỏ toàn bộ quần áo của cậu và hóa thân thành thú dữ xâm chiếm Từ Huyền. Từ Huyền bị đối xử thô bạo mà chỉ biết nức nở, vì cố làm sao con người ôn nhu của quá khứ đã biến mất, thay thế của hiện tại là ác quỷ chứ... Từ Linh chiếm đoạt hết lần này tới lần khác đến khi Từ Huyền không thể bắn cũng như mềm nhũn hôn mê thì dừng lại. Anh ôm chặt Từ Huyền bên trong và khàn giọng ní non: “Đừng rời xa anh, xin em, đừng rời xa anh.” Từ Huyền giật giật ngón tay và mê mẩn bất tỉnh.

Lần nữa thức dậy cậu nhìn thấy trần nhà vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đó là căn phòng của cậu. Trên người cậu không có quần áo, trên cổ là một cái cổ xích. “Anh coi em là thú cưng sao?” Từ Huyền đau đầu nhìn tình cảnh hiện tại.

Lần này cậu tỉnh một giấc ngủ lâu thì thấy thiếu niên kia bước tới nhìn cậu. Cậu ta nhìn chăm chăm vào Tử Huyền nói: “Muốn chạy trốn không?” Cậu ta vừa nói khiến Tử Huyền vô cùng ngạc nhiên. “Vì sao?”

“Tôi yêu anh ấy. Nếu cậu không xuất hiện, anh ấy đã là của tôi. Tất cả là vì cậu nên anh ấy chỉ nhìn cậu.” Thiếu niên hần lên tia tức giận nhìn vào Tử Huyền. Tử Huyền lặng yên một lúc mới nói: “Được.”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn Tử Huyền, sau đó mỉm cười. Chỉ có điều đây là lần cuối cùng cậu ta còn mỉm cười mà thôi.

Tử Linh đứng bên ngoài lắng nghe đối thoại của hai người phía trong phòng. “Em muốn thoát khỏi anh lần nữa sao? Đừng hòng.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Say Rượu

Từ ngày thiếu niên nói sẽ giúp Tử Huyền trốn thoát đã hơn một tuần. Tử Huyền thấy thật lạ là từ đó không còn thấy bóng dáng cậu ta. Cậu đã nghi ngờ anh biết kế hoạch của cậu ta. Tử Huyền rất muốn hỏi Tử Linh nhưng mỗi lần anh xuất hiện là lại đề cậu ra làm chuyện kia. Cậu không hiểu vì sao anh lại đối xử tệ với cậu như vậy, là vì cậu bỏ trốn sao. Tử Huyền đau đầu suy nghĩ lý do mà không ra, cậu cũng lo lắng cho con trai Tiểu Tuyên. Tử Huyền nghiêng người nhìn ra cửa sổ, ánh nắng chiếu vào căn phòng tối tăm. Tử Huyền nhớ đến sự che chở của anh khi còn nhỏ, nụ cười tỏa sáng của đứa bé. Nếu mỗi ngày chỉ có ăn và làm chuyện đó chắc cậu sẽ sớm hỏng mắt, điều đáng lo là sẽ có một đứa nhỏ lại xuất hiện.

...

“Chúng ta đi tìm ba ba cháu sao chú Mạc.” Một đứa bé xinh xắn ngọ nguậy cái đầu trên vai một người thanh niên. Nơi họ đang đứng là sân bay. “Ừ”. Thanh niên nhìn dòng người tấp nập, sau đó tự lẩm bầm lâu bầu. “Tôi đã trở lại”

Ngày đó, Mạc Nhã đợi mãi không thấy Tử Huyền trở về thì lo lắng, sau khi đỡ dành đứa nhỏ đi ngủ thì anh đi đại sảnh khách sạn tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả. Sau ba ngày tìm khắp Seorak mà không có kết quả thì cậu tìm gặp người quản lý khách sạn. Khi xem tới đoạn video ngày đầu tiên, anh nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông đi theo anh và Tử Huyền rồi đứng lâu tại nơi gần phòng hai người, khi Tử Huyền bước xuống bãi đậu xe thì người đó cũng đi ngay sau. Kích chọn hình ảnh của người đó thì Mạc Nhã vô cùng ngạc nhiên, đó là phiên bản nhỏ của Tiểu Tuyên.

Mạc Nhã thờ dài, không ngờ người đàn ông của Tử Huyền lại là một người đàn ông thành đạt, dù trong bảy năm hai người không hề nói về quá khứ của nhau, nhưng chuyện Tử Huyền nuôi dưỡng đứa bé thì có thể thấy cảm tình của cậu sâu sắc như thế nào, chỉ là không rõ vì sao cậu lại bỏ đi. Ngày đó, Mạc Nhã nhờ quản lý tìm kiếm thông tin người đó thì biết được đó là một doanh nhân nổi tiếng, họ vừa mới đi ra sân bay cách thời điểm Mạc Nhã xem đoạn video là 10 tiếng đồng hồ.

Mạc Nhã cúi đầu nhìn Tử Tuyên, làm thế nào để đến gần khu nhà của cha đứa nhỏ đây. Người đàn ông đó khi nhìn Tử Huyền trong mắt là thù hận, Mạc Nhã rất lo lắng cho tình cảnh của Tử Huyền bây giờ.

“Chú à, chú bảo ba cháu trở về nhà. Tại sao ba cháu không dẫn cháu theo.” Tử Tuyên ngó nghiêng xung quanh và nhìn chú Mạc.

“Vì có việc quá gấp nên ba cháu không kịp bảo cháu, chẳng phải bây giờ chúng ta cũng đến tìm ba cháu và người nhà ba cháu sao?” Mạc Nhã an ủi đứa nhỏ. Nói thì dễ dàng chứ biết đâu mà tiếp cận được khu nhà của những người giàu chứ.

“Cháu sẽ được người nhà ba cháu thích đúng không?” Đứa bé ngây thơ nhìn Mạc Nhã.

“Ừ”. Mạc Nhã xoa đầu đứa nhỏ.

....

“Tình nhân và con trai của em trai cậu vừa mới xuống sân bay đó.” Chu Mạnh lười biếng trên sofa nhìn người bạn đang uống từng ly rượu. Trên tay người bạn là ảnh của đứa nhỏ, một phiên bản nhỏ của Tử Linh. “Có cần tôi kiểm tra ADN của đứa bé đó không?”

“Được.” Tử Linh rót vào miệng từng ly rượu đỏ. Mắt Tử Linh chăm chú đứa bé trong bức ảnh. Thật sự là rất giống, đứa bé là phiên bản nhỏ của anh không sai. Tử thông tin Chu Mạnh cung cấp, đứa bé được sinh ở một bệnh viện tư nhân, người sinh sử dụng giấy tờ giả cho nên cần thời gian để xác minh. Một tia hiểu rõ hiện ra trong đầu Tử Linh rồi lại biến mất. Tử Linh mỉm cười và tiếp tục uống rượu.

“Tình nhân của em cậu rất hợp ý tôi. Nếu cậu đã giữ em cậu chặt rồi thì để người kia là đồ chơi cho tôi đi.” Tiếng Chu Mạnh cắt đứt động tác đang uống rượu của Tử Linh.

“Cậu có hứng thú với cậu ta? Sao cũng được, chỉ cần cậu ta không có quan hệ với Tử Huyền là được.” Tử Linh nhún vai rồi tiếp tục uống rượu.

“Ha ha” Chu Mạnh mỉm cười, hai mắt sáng trong nhìn người thanh niên trong ảnh.

....

Từ Linh bước chân loạng choạng vào nhà, người giúp việc chạy lại tính đỡ anh trở về phòng nhưng lại bị anh hất mạnh tay. Người giúp việc cũng chỉ đứng nhìn anh bước lên trên tầng, họ được lệnh không được bước lên trên đó nữa bước dù có việc gì, vì vậy họ chỉ có bốn phận là đứng nhìn ông chủ say khướt đi lên phía trước.

Từ Linh đẩy mạnh cánh cửa phòng Từ Huyền, bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát. Từ Linh bước chân loạng choạng tới gần giường Từ Huyền. Anh nhẹ nhàng mỉm cười với Từ Huyền và ôn nhu hôn cậu. Từ Huyền ngạc nhiên với cử chỉ ôn nhu này của anh. Đúng rồi, có lẽ là vì anh say rượu nên mới ôn nhu với cậu thôi, khi tỉnh lại anh sẽ lại tàn phá cậu ác liệt.

Từ Linh nhìn những vết xanh tím chi chít trên cơ thể trắng nõn của Từ Huyền, anh hôn nhẹ lên nó như muốn làm nó biến mất. Từ Huyền lâu nay đều bị anh tàn ác đụng chạm, sự đụng chạm nhẹ nhàng khiến cậu giật giật cơ thể. Từ Linh ní non bên tay Từ Huyền: “Anh yêu em”... “Đừng bỏ anh lại”

Từ Huyền lắc lắc mình tránh sự âu yếm của anh. “Chúng ta không được, anh, chúng ta không được.”

“Vì sao không được?” Từ Linh ngược đôi mắt trong veo nhìn Từ Huyền, trong đôi mắt là ngập tràn khó hiểu và tình dục bỏng cháy. Từ Huyền cảm thấy một trận tê dại khắp cơ thể, cậu quay mặt đi hướng khác.

“Chúng ta là anh em ruột.”

“Ai bảo chúng ta là anh em ruột” Từ Linh nói rồi lại cúi đầu xuống hôn môi Từ Huyền. Từ Huyền đang ngạc nhiên vì câu nói của anh nhưng không thể hỏi thêm vì cậu không còn sức để tiếp tục truy vấn lời anh vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nghi Vấn

Tia nắng ngày mới len lỏi qua tấm rèm hắt lên thanh niên xinh đẹp đang cuộn mình trong lòng một thanh niên khác. Từ Linh mở mắt nhìn Từ Huyền say rất ngủ trong lòng mình mà thờ dài. Đã bao lâu rồi anh mới ngủ ngon như đêm qua, đúng rồi, là bây giờ, từ ngày Từ Huyền bỏ trốn, không đêm nào anh không ác mộng. Ban đầu là lo lắng, là hối hận vì mình đã quá nóng vội ép buộc Từ Huyền ở bên cạnh mình, khóa mọi giao tiếp của em ấy. Từ Linh nghĩ có lẽ vì vậy mà sau này giấc ngủ không đủ khiến tâm tính anh không tốt nên dần dần anh sinh ra hận, anh hận Từ Huyền cướp mất trái tim và lý trí của mình. Anh lúc này thấu hiểu vì sao người ta có câu nói yêu là mù quáng. Vì mù quáng nên thế giới của anh không có Từ Huyền thì không được, nó như một khối u ác tính ăn mòn con người anh, đến chết cũng không được dễ dàng.

Từ Linh đưa tay gạt bỏ những sợi tóc bên má của Từ Huyền, nhìn đôi môi hơi mím của cậu mà lòng lại rục rịch. Đây là người anh yêu và cũng là người anh hận. Anh muốn ăn cậu, muốn sáp nhập cậu vào cơ thể mình. Từ Huyền đưa tay chạm vào những vết xanh tím trên cơ thể của Từ Linh và chạm tới vết sẹo nhỏ phía dưới rốn. Từ Linh nghĩ tới đứa bé phiên bản nhỏ trong tấm ảnh mà Từ Linh dùng ngón tay trên vết sẹo lâu hơn. “Đứa bé”, một ý nghĩ kỳ lạ xuất hiện trong đầu anh, đứa bé là con của anh và cậu sinh ra. Nghi vấn này khiến Từ Linh rất chờ mong kết quả giám định ADN.

Từ Huyền khẽ nhúc nhích cơ thể bởi cậu cảm thấy được một bàn tay đang đặt lên bụng dưới của mình, như một phản xạ, cậu đẩy bàn tay kia ra và mở mắt ra. Từ Linh nhìn bàn tay bị đẩy ra rồi nhìn Từ Huyền đang nhìn chăm chăm vào mình với vẻ mặt mờ mịt và nghi vấn. Đứng, nét mặt nghi vấn, không lẽ đêm qua cậu uống rượu say và nói ra điều gì không đúng ư? Từ Linh cau mày: “Em có điều gì muốn hỏi?”

Từ Huyền xoay mặt đi hướng khác: “Dù em hỏi thì anh sẽ trả lời sao?”

” Phải xem câu hỏi đó là gì?” Từ Linh đưa tay xoay mặt Từ Huyền lại, đây là lần đầu tiên sau khi Từ Huyền bị đưa trở về, hai người có cuộc nói chuyện nhiều nhất.

” Vậy thì không cần nữa, em biết anh sẽ không trả lời” Từ Huyền cũng không tin tưởng Từ Linh sẽ trả lời vấn đề mình muốn hỏi.

” Con trai em tên Từ Tuyên ?!” Lời Từ Linh bên tai khiến cơ thể Từ Huyền cứng ngắt, làm sao anh ấy biết Tiểu Tuyên, đầu Từ Huyền ong ong.

” Con trai em và tình nhân yêu dấu của em tối hôm qua vừa xuống sân bay, em muốn đứa bé hay muốn tình nhân kia của mình còn sống”. Từ Linh lạnh giọng, cả người xoay chuyển đẩy người nằm trên Từ Huyền. “Hừ, em sẽ chọn ai?”

“Mac Nhã không phải là tình nhân của em” Từ Huyền vội vàng trả lời, nếu vì cậu mà Mạc Nhã gặp nguy hiểm thì cậu sẽ cảm thấy mình có lỗi với anh ấy nhiều lắm. Bảy năm qua cậu đã nghĩ anh sẽ không còn nhớ đến cậu hay đoạn nghiệt duyên kia, nhưng khi gặp lại cậu mới nhận ra, hóa ra nghiệt duyên kia chưa từng bị cắt đứt; không chỉ vậy Từ Linh còn hận cậu. Cậu nghĩ không lẽ sự chạy trốn của mình là sai lầm. Thời gian qua cậu đã suy nghĩ rất nhiều, có quá nhiều câu hỏi được đặt ra. Cậu quyết định phải nói chuyện thẳng thắn với anh, nếu không cậu cảm thấy vô cùng bức rứt, bất an.

” Con trai em, hay phải nói là con trai của chúng ta nhì, tại sao em lại giấu điểm sinh nó ra một mình” Từ Huyền nhìn thấy sự tự tin trong mắt Từ Linh. Cậu chưa kịp nói gì thì lại nghe thấy anh nói tiếp. “Trong số những người bạn ở Mỹ của anh cũng có người đã sinh con, một vài người tạo ra từ cung trong cơ thể, có người thì có từ cung ả. Để anh nói nhé, em là một người song tính ả có từ cung ả như người đó. Cái này vốn rất hiếm có, nhưng anh không ngờ anh lại may mắn có được một báu vật như em”

“Song tính ả?” Có cái tên gọi này sao, Từ Huyền ngơ ngác nhìn mạnh cái từ này, như vậy ngoài song tính ả còn có song tính bực lợ sao? Có điều Từ Huyền không ngờ trong tương lai gần, gia đình mình cũng có một thành viên là người song tính mang theo bộ phận sinh dục của cả nam và nữ.

Từ Linh nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Từ Huyền không hiểu sao lại thấy thẳng thóc này là cha của một đứa nhỏ mà vẫn còn giữ được nét mặt đáng yêu như vậy, anh cúi đầu hôn xuống đôi môi của Từ Huyền. “Cảm ơn em đã sinh con ra.” Từ Huyền đón nhận nụ hôn dịu dàng của Từ Linh, khi nghe lời nói cảm ơn của Từ Linh thì cảm thấy nhói đau, cậu sợ thế gian này sẽ chối bỏ đứa bé vì đứa bé được sinh ra từ tình yêu sai lầm của hai người. Nghĩ tới đây Từ Huyền chợt rơi nước mắt, cậu không biết là có phải cậu sai lầm hay không? Đứa bé đầu tiên của đời trước thì nhẫn tâm bỏ đi sinh mệnh của nó, đứa bé đầu tiên của đời này sinh ra chỉ sợ bị coi là quái vật.

Từ Linh nhìn Từ Huyền khóc mà đau xót, vì cái gì em ấy lại khóc, anh lấy tay lau nước mắt của Từ Huyền: “Vì sao em khóc?”

“Em... Em... không nên sinh nó ra.” Lời Từ Huyền nói ra khiến bàn tay Từ Linh dừng lại ở trên không trung. Nhưng anh không trả lời mà nhìn thẳng vào mắt của Từ Huyền, vì anh biết Từ Huyền còn muốn nói nữa. “Nó sẽ bị mọi người nguyên rủa, khinh bỉ.”

“Ai nói nó sẽ bị nguyên rủa và khinh bỉ? Ai dám nói, anh sẽ giết kẻ đó.” Từ Linh giận dữ nói.

“Anh, chúng ta có phải anh em ruột không?” Từ Huyền quyết định hỏi ra nghi vấn mà tối hôm qua cậu đã nghe được trong lúc anh say, cậu rất hy vọng những gì anh nói là thật, nếu hai người không phải là anh em ruột thì cậu sẽ ở bên anh không rời anh, nếu hai người thật sự là anh em cùng mẹ cùng cha thì cậu quyết phải rời anh mà đi, hai người sẽ không bao giờ có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sự Thật

“Anh, chúng ta có phải anh em ruột không?”

Lời Từ Huyền nói khiến Từ Linh trầm mặc. Anh nhìn Từ Huyền và nói: “Anh đã hứa sẽ không nói về điều này, câu hỏi của em, anh không thể trả lời.”

“Vì sao không thể nói.” Thực ra Từ Huyền rất muốn nói rằng: “Nếu anh là anh trai ruột của em, thì chúng ta không thể ở bên nhau. Nếu chúng ta không phải là anh em ruột thì em sẽ ở bên anh trọn kiếp này.” Nhiều khi Từ Huyền thật hận mình không thể nói ra hết suy nghĩ trong lòng mình. Tại sao vào những lúc quan trọng thì bản thân lại có thể bị chứng ngại giao tiếp gây khó dễ cơ chứ.

“Em thật sự muốn biết sao? Nếu anh nói ra, em sẽ ở bên anh không?” Từ Linh vuốt ve bờ môi của Từ Huyền thì thảo. Sao anh không biết cái tên huyết thống kia chính là rào cản của hai người cơ chứ. Anh đã hứa với ba mẹ không để lộ chuyện này tới người thứ ba, nhất là với Từ Huyền, nhưng anh ích kỷ, anh muốn Từ Huyền ở bên mình mà không bị bất kỳ một ràng buộc cản trở nào cả. Khi vừa nói ra lời này, Từ Linh nhắm mắt, khi mở mắt ra thì nhìn thẳng vào Từ Huyền nói.

“Em muốn biết.” Ánh mắt Từ Huyền tràn đầy sự khẳng định.

Từ Linh thờ dãi và nói: “Chúng ta không phải là anh em ruột.” Xin lỗi ba mẹ, con không thể giữ lời hứa với hai người. Con sẽ bảo vệ Từ Huyền.

“Thật sự?” Tâm gan Từ Huyền như chờ đợi câu nói này của anh. Hai người thật sự không phải ruột thịt, nề nặng nỗi đau trong suốt thời gian qua như chỉ chờ đợi câu nói này mà tan biến. Nước mắt Từ Huyền không tự chủ mà rơi.

Từ Linh vội vàng lấy tay lau đi giọt nước mắt của Từ Huyền: “Đừng khóc, là anh không đúng. Anh sai rồi.” Từ Linh không biết vì sao Từ Huyền khóc lóc, không lẽ vì anh đã che giấu sự tình nên cậu khóc hay sao.

“Anh, chúng ta thật sự không phải ruột thịt. Làm sao có thể như vậy. Em vẫn nhớ lần đầu tiên là khi em chào đời thì mình ở bệnh viện mà.” Từ Huyền nói năng lộn xộn giữa tiếng mẹ đẻ đời này và tiếng mẹ đẻ đời trước. Từ Linh chỉ khẽ cau mày nhưng vẫn lắng nghe lời Từ Huyền nói, khi Từ Huyền xúc động thường hay lộn xộn giữa hai ngôn ngữ với nhau, cũng chỉ có Từ Linh là người biết được điều này mà thôi. “Nhưng em vui lắm, chúng ta có thể ngừng cao đầu mà sống bên nhau, không sợ bị người ngoài nói loạn luân.”

Từ Linh nhẹ nhàng ôm Từ Huyền, bàn tay khẽ vỗ về lưng Từ Huyền. Anh nghe Từ Huyền tiếp tục nói: “Anh, em thích anh từ khi còn bé, em không biết lúc đó là khi nào. Chỉ khi nhận ra thì đã là rất lâu sau này.”

Chờ đợi Từ Huyền nói hết những lời mình muốn nói, Từ Linh mới nói: “Nếu biết trước điều em kiêng kị, anh nhất định sẽ nói cho em biết chuyện này từ trước. Xin lỗi. Là anh đã sai. Là anh đã bỏ lỡ thời gian bảy năm qua.”

Cả hai nhìn nhau, dường như mọi điều muốn nói cả hai đã nói với nhau trong ánh mắt mình trong giây phút này. “Anh, cha mẹ em là ai?” Từ Huyền đột ngột hỏi về vấn đề này. Lời vừa nói xong, cậu cảm nhận được cơ thể Từ Linh chợt cứng.

“Em muốn tìm họ?” Từ Linh quay mặt đi nhìn nơi khác, một lúc sau mới nói. “Người sinh ra em là một người đàn ông.”

Từ Linh cảm nhận Từ Huyền khẽ giật mình, cũng phải thôi, ai có thể ngờ bản thân mình được một người đàn ông sinh ra cơ chứ, lại còn được di truyền khả năng đó. Nhưng Từ Linh lại cảm thấy vui vẻ, vì di truyền này mà hai người sẽ càng gần bó hơn trong tương lai, Từ Linh quyết định ít nhất hai người cũng phải có thêm 2 đứa nhóc nữa. “Còn người cha kia của em là anh trai của ba em. Em ra đời là kết quả của loạn luân.”

Từ Linh biết những lời mình nói ra sẽ khiến Từ Huyền sốc thế nào, chính vì hai chữ này mà Từ Huyền đã bỏ trốn anh. Giờ phút này, Từ Linh cảm nhận được tâm trạng của người đàn ông kia khi người ông ta yêu thương nhất bỏ đi. “Thật may mắn vì em vẫn còn sống.” Từ Linh khe khẽ thở dài nói. “Người ba sinh ra em cũng từng bỏ trốn, nhưng người đó không hề may mắn khi sinh ra em đã bị rong huyết, khi được đưa tới bệnh viện thì đã không còn kịp. Lúc đó mẹ của anh bị tai nạn, đứa em trai chưa kịp ra đời đã mất...”

Vào lúc cuối đời, một người sắp chết và một người mất đi đứa con, cả hai người đó lại ăn ý với nhau đến lạ kỳ. Người ba đó đã trao em cho ba mẹ anh và mong muốn em có cuộc sống bình yên.”

Từ Linh dịu dàng nhìn vào trong mắt Từ Huyền. “Người cha kia của em. Ông ấy không may mắn như anh. Ông ấy không hề biết ông ấy có đứa con là em. Cả cuộc đời của ông ấy đều đau khổ vì người ông ấy yêu đã mất đi, ông ấy còn không nghĩ tới đứa bé đã mất kia vốn dĩ không phải là con trai ông ấy. Anh đã hứa với ba mẹ sẽ không cho em biết bí mật này. Nhưng nếu vì giữ bí mật mà anh cũng sẽ đau khổ cả đời vì không có em. Cho nên anh sẽ không che dấu em chuyện này nữa. Nếu em muốn đến gặp ông ấy, anh sẽ dẫn em đi.”

Từ Huyền trầm mặc nghe lời Từ Linh nói, cậu không thể ngờ được sự thật về mình là kết quả của một cuộc tình như vậy. Từ Huyền ôm chặt Từ Linh. “Anh, anh, anh”. Giờ phút này bao nhiêu lời Từ Huyền nói đều không thể thốt ra lời. Từ Linh dường như cũng hiểu cảm nhận của Từ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thăm Mộ

Từ Huyền đứng trong nghĩa trang thành phố. Cậu thật không ngờ rằng ngôi mộ của người sinh ra mình lại nằm ngay bên cạnh ngôi mộ của ba mẹ. Cậu cảm thấy mình thật ngốc, bao nhiêu năm tới tảo mộ nhưng chưa một lần nhìn sang bên mộ hàng xóm.

Đứng trước mộ phần của ba người cha mẹ đời này, người sinh ra, người nuôi nấng mình, Từ Huyền cảm thấy thật mơ hồ. Thực ra khi nghe Từ Linh nói ra sự thật hai người không phải anh em, dường như lúc đó mọi giác quan của cậu đã biến mất. Chỉ khi đứng tại nơi này, cậu mới như trở về hiện thực. Người ba này thà hy sinh mạng sống để sinh ra mình, cho dù người này hận người em của mình bao nhiêu, khổ cực thế nào vẫn không hại đến sinh linh đứa bé. Nhưng còn cậu đời trước thì sao? Lấy mọi lý do để tự bảo hộ cho hành vi bỏ đứa trẻ. Tuy rằng đời này cậu sinh Từ Tuyên, nhưng bản thân cậu cũng không thật sự vì đứa bé, nhiều hơn là cậu toàn để Mạc Nhã chăm lo cho Từ Tuyên hơn là bản thân mình, người ngoài nhìn vào sẽ chỉ cảm thấy Mạc Nhã mới là cha đứa bé.

“Nếu mình lại có một đứa nhỏ, mình nhất định phải bảo hộ nó, chăm sóc và cưng chiều nó.” Có lẽ vì nghĩ tới người cha thân sinh vì bảo hộ sinh ra mình mà Từ Huyền tự lòng mình nói ra những lời như vậy.

“Ba mẹ luôn có mong ước, nếu khi ra đi, có thể xum vầy với con trai xấu số của mình.” Từ Linh nắm bàn tay của Từ Huyền.

Từ Huyền nhìn bức ảnh ba mẹ mỉm cười ấm áp rồi lại nhìn sang ngôi mộ của ba đẻ mình. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đến thì Từ Huyền vô cùng ngạc nhiên, hóa ra Từ Huyền có tới 7, 8 phần giống với ba đẻ của mình. Từ Huyền gom người ngồi xuống trước mộ của ba đẻ, bó hoa trong tay được đặt ngay trước mộ, bàn tay cậu đưa lên xoa nhẹ trên bức ảnh có khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của người đàn ông.

“Mấy cậu là ai?” Ngay khi cậu vừa sờ tay lên bức ảnh thì một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cậu. Từ Linh và Từ Huyền cùng xoay người nhìn về người vừa lên tiếng. Từ Linh trầm mặc nhìn người đàn ông vừa mới tới. Từ Huyền xoay người nhìn lại người đàn ông thì thấy một người xa lạ, người đàn ông trung niên có khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng mặc bộ sơ mi màu đen. Người đàn ông vừa nhìn Từ Huyền thì sắc mặt liền thay đổi, Từ Huyền nhìn thấy ánh mắt kinh hãi và rất nhiều cảm xúc trong đôi mắt của người đó mà cậu không dùng được từ chính xác để hình dung.

“Ông ấy là chú của em, cũng là cha của em”. Từ Linh nhỏ giọng nói với Từ Huyền. Nhưng vì trong nghĩa trang vắng lặng nên người đối diện dù ở hơi xa hai người vẫn có thể nghe rõ. Lời của Từ Linh không chỉ thành công khiến Từ Huyền kinh ngạc mà người đàn ông đứng phía đối diện cũng kinh ngạc.

...”

Từ Huyền và người đàn ông đứng nhìn nhau không chớp mắt.

“Cậu vừa nói gì?” Người đàn ông trung niên là người lên tiếng phá vỡ sự trầm lặng. Từ Linh không trả lời ông ta mà nhìn sang Từ Huyền. “Em có muốn

nói chuyện riêng với ông ấy không?”

Từ Huyền lắc đầu, tay vội nắm lấy vạt áo của Từ Linh chặt hơn. Từ Linh thở nhẹ một hơi. Tay anh nắm lại cái tay Từ Huyền nắm vạt áo mình. “Đừng sợ. Anh ở lại với em.”

Người đàn ông nhìn hai người phía trước tay trong tay mà có điều suy ngẫm, đôi mắt lạnh lùng khi lướt qua ngôi mộ phía sau thì trở nên nhu hòa, “Hai cậu có thể nói điều vừa rồi tôi nghe rất cuộc là như thế nào?”

Sau đó Từ Linh nhìn thẳng vào người đàn ông mới tới: “Lời Ngài nghe vừa rồi không sai, Ngài vừa là chú cũng vừa là cha của em ấy.” Tay Từ Linh nắm tay Từ Huyền chặt hơn.

Đôi mắt người đàn ông nheo lại: “Cậu nghĩ rằng lời cậu nói sẽ khiến tôi tin sao?”

“Ngài tin hay không cũng không sao cả? Dù sao chỉ nhìn em ấy ngài cũng đã có câu trả lời.” Từ Linh vẫn nhìn thẳng vào người đàn ông. Không khí lại một lần nữa trầm lắng.

Một lúc sau, người đàn ông mới tiến lên thêm một bước gần hai người. Từ Huyền nhìn người đàn ông bước tới gần mà cảm thấy hơi sợ hãi. Cậu nép chặt vào phía sau lưng Từ Linh. Người đàn ông nhìn hành động của Từ Huyền thì lại một lần nữa nhú mày. Khi đứng trước mặt Từ Linh và Từ Huyền, người đàn ông dừng lại. “Cậu tên gì? Bao nhiêu tuổi?” Người đàn ông nhìn Từ Huyền và hỏi.

“Dạ, con là Từ Huyền. . . Con hai mươi tư tuổi” Từ Huyền ngập ngừng nói. Người đàn ông này tạo áp lực cho cậu. Thế giới đời này của cậu tiếp xúc với rất ít người, những người cậu gặp không ai lạnh lùng áp lực lớn như người này. Cậu cũng chăm chú nhìn người đàn ông, đây là người cha đời này của cậu. Nhìn kỹ thì cái mũi của cậu được di truyền từ người này.

“Ngài có thể không cần gây áp bức cho người bên cạnh hay không? Ngài đang làm em ấy sợ” Từ Linh bước lên phía trước, kéo Từ Huyền vào ngực, bàn tay xoa xoa mái tóc Từ Huyền như xoa đầu một đứa nhỏ.

“Cậu là ai? Có quan hệ gì với cậu ta.” Người đàn ông nhướng mày nhìn Từ Linh, Từ Linh cũng không sợ hãi mà mỉm cười. “Ngài cũng hiểu mà. Tôi là chồng của em ấy.” Từ Huyền đang yên lặng ở trong lồng ngực của Từ Linh, vừa nghe thấy lời này thì ngẩng cao đầu lên nhìn, lúc đứng Từ Linh cũng cúi đầu nhìn xuống, Từ Linh mỉm cười với cậu.

“Hừ.” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng. “Nếu con là con trai của ta, thì cũng nên trở về nhà một chuyến.” Từ Huyền xoay đầu lại nhìn người đàn ông, cứ như vậy mà tin cậu là con trai của mình sao? Người này thật kỳ lạ.

“Không, em ấy giờ là người nhà họ Từ, không phải người nhà họ Lăng. Em ấy sẽ không đi đâu hết.” Từ Linh trả lời thay Từ Huyền. “Đừng tưởng tôi không biết ông nghĩ gì, ông già.” Nói rồi, Từ Linh kéo tay Từ Huyền xoay người rời khỏi nghĩa trang. Từ Huyền rất kỳ cục với thái độ của Từ Linh nhưng cậu biết anh làm gì, nói gì đều có lý do của anh. Vì vậy, Từ Huyền chỉ xoay đầu nhìn lại người đàn ông là cha ruột của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: I Do

Sau ngày từ nghĩa trang thành phố trở về, Từ Huyền được Từ Linh đưa đi gặp Từ Tuyên và Mạc Nhã. Đứng trước con trai và người bạn, Từ Huyền mỉm cười hạnh phúc, cậu đã tự tin giới thiệu người đàn ông của mình.

“Mạc Nhã, đây là cha của Từ Tuyên”

Mạc Nhã gật đầu mỉm cười, anh cũng được biết điều này từ Chu Mạnh. Ngày đó vừa bước chân xuống sân bay, một tốp người mặc áo đen xuất hiện vừa mềm vừa cứng dẫn anh đi. Anh và bé Tiểu Tuyên được dẫn tới trước mặt người đàn ông Chu Mạnh. Sau đó, Chu Mạnh rất lịch sự mà nói cho anh biết chuyện giữa Từ Linh và Từ Huyền. Nghĩ tới người đàn ông đẹp trai lịch thiệp Chu Mạnh, Mạc Nhã không tự chủ xoay đầu nhìn lại người đàn ông đang đứng phía sau mình. Ngay khi ánh mắt Mạc Nhã nhìn Chu Mạnh thì Chu Mạnh cũng mỉm cười nhìn Mạc Nhã khiến Mạc Nhã cảm thấy hành vi nhìn trộm của mình bị người đó phát hiện. Anh xấu hổ xoay đầu lại nhìn hai người đang hạnh phúc đứng bên nhau.

Vì lâu ngày không nói chuyện, nên Từ Huyền và Mạc Nhã như những bà tám không hết chuyện để nói, hai người cùng nhau tìm chỗ ngồi hàn huyên. Từ Linh và Chu Mạnh đều thi thoảng nhìn về phía hai người, nhưng cái nhìn là nhu hòa chứ không hề có một tia ghen tuông.

“Có vẻ hai người tiến triển nhanh nh?” Sau khi Từ Linh và Từ Huyền xuất hiện cùng một lúc, Chu Mạnh đã biết chuyện giữa hai người này đã được sắp xếp ổn thỏa.

“Ừ.” Từ Linh gật đầu xác định, “Tôi đã nói cho Từ Huyền biết chúng tôi không có quan hệ huyết thống, thứ duy nhất khiến cả hai chúng tôi tri tri.” Từ Linh dừng lại ba giây. “Nếu biết rằng cái từ huyết thống đó khiến chúng tôi bỏ qua 7 năm thì tôi đã nói lâu rồi.”

“Dù sao bây giờ cũng cũng tốt đẹp rồi.” Chu Mạnh vỗ vai Từ Linh.

“Tôi nghĩ tôi thích Mạc Nhã” Đột nhiên Chu Mạnh nhìn chăm chăm vào Mạc Nhã.

“Tôi nhớ cậu đã từng nói muốn cậu ta” Từ Linh nhìn Chu Mạnh và nói.

“Tôi nói tôi thích, không phải kiểu độc chiếm một món đồ chơi. Cậu hiểu tôi muốn nói gì mà”. Chu Mạnh xoay đầu nhìn Từ Linh nói, “những kẻ từng đụng tới em ấy, tôi sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào cả. Từng kẻ, từng kẻ sẽ phải trả giá những gì chúng đã làm”

“...” Từ Linh lặng yên nhìn người bạn.

“Hôm qua tôi gặp Diêu Kha, cậu ta đã biết Từ Huyền trở về. Nếu cậu không muốn em ấy biến mất thì hãy quản cho tốt, người đàn ông của Diêu Kha là một kẻ độc chiếm ghê gớm. Cứ nhìn cái cách hắn ta từng bước lừa thăng nhóc Diêu Kha thì có thể thấy độc chiếm của hắn còn hơn cả cậu đó” Thêm nữa, Lão Lăng cũng muốn bắt người từ tay cậu đấy. Tôi nghĩ cậu nên gặp ông ta đi. Bớt một việc còn hơn một việc, không phải sao”. Từ Linh mất thì nhìn Từ Huyền, nhưng Chu Mạnh khẳng định anh vẫn nghe lời mình nói.

“Được”. Từ Linh đứng dậy bước tới gần Từ Huyền. Từ Huyền nhìn Từ Linh tới gần mỉm cười vui vẻ.

...

Bầu trời về đêm lặng yên chìm trong bóng tối bình yên. Những ngọn nến lấp lánh ánh sáng nhẹ nhàng dịu êm trong không gian lặng yên. Từ Linh ngồi đối diện với Từ Huyền. Hôm nay anh đã chuẩn bị bữa tiệc nho nhỏ với mong muốn khiến Từ Huyền vui vẻ, và quả thật không khiến anh thất vọng. Từ Huyền ngẩn ngơ hạnh phúc nhìn bữa tiệc dưới ánh nến.

Từ Linh nhìn Từ Huyền ánh mắt tràn ngập niềm vui, Từ Huyền đón nhận ánh mắt Từ Linh bất giác thấy thẹn thùng. Đây là lần đầu hai người hẹn hò, dù sao cũng đã được coi là một người già, nghe thế nào cũng không hợp với hai từ thẹn thùng. Từ Linh nhìn Từ Huyền ngượng ngùng mà ánh mắt càng thêm nhu hòa.

Từ Huyền che giấu sự thẹn thùng của mình nên uống vội ly rượu Vang. Khi uống tới đáy ly, cậu phát hiện ra bên dưới ly có một vật, tay nhẹ nhàng lấy từ trong miệng vật tròn tròn đó, cậu phát hiện ra đó là một chiếc nhẫn, Khi giờ chiếc nhẫn lên thì sẽ phát hiện ở bên trong có hai chữ Linh Huyền. Lúc này, Từ Huyền nghe thấy bên tai âm thanh của Từ Linh:

“Từ Huyền, em bằng lòng đi đến cuối cuộc đời này với anh, cùng anh mãi mãi ở bên nhau?”. Từ Huyền thấy Từ Linh đang một chân quỳ, hai tay nâng một bó hoa hồng, mỉm cười nhìn Từ Huyền. Từ Huyền thần người nhìn Từ Linh, hình ảnh sến súa giống phim hàn được Từ Linh hành động lại đẹp mà tự nhiên khiến cậu xúc động rơi lệ.

“Em... Em... đồng... ý.” Từ Huyền ngập ngừng nhận bó hoa hồng từ Từ Linh. Từ Linh xúc động ôm Từ Huyền rời khỏi chiếc ghế quay một vòng, anh hạnh phúc cười lớn khiến Từ Huyền xấu hổ chôn sâu mình vào trong ngực anh.

“Oé”, Từ Huyền thấy Từ Linh quay mình trên không trung khiến ruột cậu cảm thấy khó chịu. Cậu áy náy nhìn Từ Linh và quần áo của Từ Linh.

“Em...”,

“Không sao...”

“Oé”

Từ Linh chưa kịp nói hết câu thì anh lại thấy Từ Huyền nồn tiếp, Từ Linh cuống quýt đỡ Từ Huyền ngồi xuống. Ngay khi anh muốn nói gì đó thì lại thấy Từ Huyền nồn tiếp, nhưng lần này là nồn khan. Nhìn Từ Huyền sắc mặt trắng bệnh sau khi nồn, lòng Từ Linh cào cào khó chịu. Anh vội vàng bế Từ Huyền vào nhà và gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình tới.

Suốt quá trình chờ đợi, Từ Linh ruột gan đều rối loạn. Khi thấy bác sĩ bước ra khỏi phòng mỉm cười nhìn mình thì anh cảm thấy tức giận, trong khi Từ Huyền đang bệnh, cái người này lại có thể vui cười.

“Chúc mừng, cậu nhóc có thai.” Từ Linh vừa nghe xong lời bác sĩ nói thì mọi tức giận trước đó đều biến mất, thay vào đó là niềm vui khôn siết.

“Bác...bác... bác... sĩ nói gì?” Từ Linh lắp bắp nhìn bác sĩ.

“Tôi bảo cậu nhóc đó có thai. Tôi sẽ viết cho cậu những điều cần chú ý khi cậu nhóc mang thai, cậu cứ theo đó mà làm” Bác sĩ nhìn Từ Linh đang trong trạng thái đứng hình mà vỗ vỗ vai rồi đi.

Một lúc sau, Từ Linh mới hồi phục tinh thần, anh vội vàng bước vào phòng, ngắm nhìn Từ Huyền một hồi nhắm mắt ngủ mà tay run run chạm tới Từ Huyền. Từ Huyền cảm nhận có bàn tay nhẹ nhàng chạm mi mắt thì mở khẽ đôi mắt, khi nhìn thấy Từ Linh thì mỉm cười.

“Chúng ta, chúng ta sắp có em bé”. Từ Linh thì thảo bên cạnh, Từ Huyền gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Giác Mộng

“Mẹ, cô Nhím đã vậy gần một năm rồi, có cố nữa chắc gì cô ấy đã tỉnh. Chúng ta cũng không nên để cô ấy khổ sở như vậy nữa.” Bên tai Từ Huyền là giọng nói của chị dâu, Từ Huyền bản thân, đã bao lâu cậu mới lại nghe thấy giọng nói của người thân đời trước chứ.

“Chát” Từ Huyền nghe thấy giọng nói của mẹ mình đời trước. “Mày im đi, em mày sẽ tỉnh, sẽ tỉnh.”

“Mẹ, vợ con nói đúng, thay vì vừa khiến em ấy sống đời thực vật thì thả chúng ta nhờ bác sĩ cho em ấy một cái chết nhân đạo. Dù sao...” Đó là giọng của anh trai.

“Mày im.” Mẹ cậu hét lên.

“Mẹ, con thấy anh chị nói đúng, vợ chồng con cũng nghĩ như vậy. Thay vì chúng ta tốn tiền thuốc men thì hãy để bác sĩ sớm cho chị giải thoát.” Đó là giọng em trai Từ Huyền.

Sau đó là một trận trầm mặc, Từ Huyền cố gắng mở mắt, cậu cảm giác xung quanh là mờ ảo. Cậu đang nghĩ xem đây là vì sao cậu nghe thấy giọng nói của người thân kiếp trước. Không lẽ cậu nằm mộng thấy mọi người.

“Bác sĩ, nhờ bác sĩ.” Giọng nói của anh trai. Trong giọng nói đó là sự nhẹ nhõm, tại sao lại là sự nhẹ nhõm. Cậu giật giật ngón tay thì cảm thấy ngón tay nặng nề.

“Gia đình đã quyết định xong. Vậy chúng tôi sẽ giúp gia đình để cô Trần Từ Huyền thoát đời thực vật, mọi trách nhiệm về cái chết của cô ấy sẽ không liên quan tới chúng tôi.”

“Trần Từ Huyền” Đây là tên của cô đời trước, vừa nghe thấy họ chuẩn bị thoát đời thực vật, cô cảm thấy sợ hãi. Mắt nháy nháy như muốn mở ra. cô cảm giác bàn tay lạnh lạnh, một bàn tay đang kiểm tra tình trạng trên tay cô. Cô giật giật cơ thể như muốn trốn thoát. Nhưng cô cảm nhận mũi kim tiêm lạnh băng đang ở trên cổ tay mình.

“Không, tôi không cho phép. Mấy người cút đi.” “Choang” Cô nghe thấy tiếng mẹ cô hét lên và tiếng đổ vỡ.

“Mẹ” Gắng sức mãi cô mới nói ra được một lời này.

Sau đó cô cảm nhận thấy xung quanh lặng yên. Một lúc sau cô mới nghe thấy mẹ cô nói: “Bác sĩ, tôi không có ảo giác, tôi nghe thấy con bé gọi tôi.”

“Bác bình tĩnh, để tôi kiểm tra.” Sau đó một chút ánh sáng huỳnh quang chiếu vào mắt Từ Huyền, còn có vật gì đó gõ nhẹ lên bu bàn tay cô. “Cô ấy tỉnh.” Sau đó là lời nói của bác sĩ.

“Bác sĩ nói thật.” Người kích động là mẹ Từ Huyền. “Cảm ơn ông trời, cảm ơn tổ tiên, con gái tôi đã tỉnh.”

...

Từ Huyền lặng lặng nằm yên trên giường. Trong đầu là hình ảnh như ngày hôm qua. Cô tái sinh sống 25 năm với thân phận con trai. Cô yêu người anh trai không cùng huyết thống. Hai người có một đứa bé trai 7 tuổi và sắp chào đón đứa nhỏ thứ hai. Cô nhớ lúc đó cô đang mang thai đứa bé được 8 tháng thì thềm ăn bất phỡ, mà cửa hàng lúc đó không thể mang tới vì thiếu người. Vì vậy cô lên xe đi tới cửa hàng. Chiếc xe đi trên đường bất ngờ gặp một chiếc xe tải đi hướng đối diện. Hình ảnh cuối cùng cô thấy là chiếc xe tông vào xe của cô.

Từ Huyền mơ hồ không biết đó có phải là ác mộng hay không nữa.

“Ngồi dậy ăn chút cháo đi con.” Đang hồi tưởng lại những gì trong mộng diễn ra, Từ Huyền thấy mẹ mình mang theo cặp lồng cháo bước vào phòng bệnh.

“Mẹ, sao con lại ở phòng bệnh tư. Tiền sẽ rất đắt.” Đây là điều Từ Huyền muốn hỏi mẹ mình, với kinh tế gia đình của cô, việc duy trì mạng sống cho cô đã khó khăn rồi, huống chi là ở phòng bệnh ưu tiên.

“Là gia đình thẳng bé con cứu trả tiền đấy.” Mẹ Từ Huyền vừa nâng người con gái ngồi dậy, vừa nói. Sau đó bà mở cặp lồng cháo ở bàn bên cạnh giường, lấy thìa múc ra một bát nhỏ và đưa tới bên miệng cô. “Tiền phí điều trị, tiền phẫu thuật, tiền thuốc men đều là họ chi trả. Họ muốn cảm ơn con đã cứu đứa nhỏ con họ nên hào phóng chi tiền.” Mẹ Từ Huyền đưa thìa cháo lên miệng khẽ thổi rồi tính đưa lên miệng cô.

“Mẹ, để con.” Từ Huyền tuy còn yếu nhưng nhìn nét mặt già nua vì mình mà thêm nhiều nét khiến cô day dứt. Mẹ Từ Huyền không tính để cô làm gì cả, nhưng thấy cô khẳng khái thì cũng đành nghe theo cô.

“Hôm qua lúc con còn ngủ, gia đình họ có qua xem con. Họ bảo sau khi con khỏe, nếu muốn tìm việc làm thì có thể bảo họ, họ sẽ xin việc cho con vào

làm ở công ty họ.” Mẹ Tư Huyền vừa nhìn Tư Huyền ăn vừa nói. Sau đó bà lặng lẽ nhìn cô, dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Ngay lúc này, trên cánh cửa vang lên tiếng gõ cửa. “Cốc cốc cốc” Mẹ Tư Huyền đứng dậy hướng cửa đi tới. Khi bà vừa mở cửa thì kinh ngạc, bà nói: “Cậu tới đây làm gì?”

“Cháu, cháu nghe nói em Huyền đã tỉnh, vì vậy cháu và vợ cháu muốn tới thăm em ấy.”

Tư Huyền đang ăn cháo, khi nghe thấy tiếng nói ở ngoài cửa thì ngừng lại, cô thấy người chồng sắp cưới của mình bước vào cùng với một cô gái khác. Lời anh vừa nói cô đều nghe được.

Người đàn ông đứng trước giường Tư Huyền, Tư Huyền thấy anh ta có vẻ xấu hổ nhìn mình. Không hiểu sao lòng cô thấy bình lặng khi nhìn anh. Khi cô nhìn tới người vợ của anh thì thấy cô gái mỉm cười nhìn mình, nhưng sâu trong ánh mắt là sự ghen tuông. Tư Huyền chớp chớp mắt rồi nhìn về người đàn ông. “Chúc mừng anh. Anh đám cưới mà em thì không đến tham dự được.”

“Anh... Cảm ơn em.” Người đàn ông ngập ngừng rồi nắm tay Tư Huyền. “Nhìn em khỏe lại, anh rất mừng.” Anh quay đầu nhìn về mẹ Tư Huyền và vợ. “Có thể cho chúng cháu nói chuyện riêng không ạ?”

Mẹ Tư Huyền nhìn về Tư Huyền, thấy cô gạt đầu thì xoay người đi ra ngoài, vợ người đàn ông nhìn chồng mình, ánh mắt giận dữ nhưng cô vẫn đi theo mẹ Tư Huyền đi ra ngoài.

“Xin lỗi em. Anh...” Người đàn ông ngập ngừng trong phút chốc. “Anh nghĩ rằng em sẽ không bao giờ tỉnh lại. Gia đình anh... Dù nói gì thì anh cũng có lỗi với em.”

“Không sao. Em hiểu mà.” Tư Huyền mỉm cười, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, tự dưng cô nghĩ tới Tử Linh, không biết giờ này anh ấy thế nào rồi. Phải chăng anh ấy đang đau khổ.

“Em thấy cô ấy rất tốt. Cô ấy sẽ là người vợ, người mẹ tốt.” Người đàn ông nhìn thấy trong mắt Tư Huyền là sự chân thành. Dù rất muốn nói họ có thể trở thành bạn, nhưng không hiểu sao anh không thể mở miệng được.

“Anh không cần áy náy, là vì chúng ta không có duyên thôi.” Tư Huyền mỉm cười và nói.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Công Việc Mới

Tư Huyền từ ngày tỉnh lại ngoài mẹ thì cũng không thấy có ai tới gặp mình. Có lẽ là có tới gặp nhưng mà trong khi cô ngủ. Việc người đàn ông sắp là chồng của mình bỗng trở thành chồng của người khác và việc anh ta dẫn vợ tới nói lời xin lỗi cô một chút cảm giác cũng không có. Nói đúng ra ngay từ đầu cô chỉ muốn nhanh chóng tìm một đối tượng để kết hôn cho xong. Chính vì vậy, khi thấy người đó với vợ người đó, cô không chút cảm thấy buồn. Nếu có buồn thì cũng là vì nhớ tới Tử Linh. Cô không biết những gì cô trải qua là mộng hay là thật. Nhưng cô tin đó là mộng nhiều hơn là thật.

Vì bản thân mình nằm quá lâu, sau khi tỉnh lại, cô được tập những bài tập vật lý. Ngày hôm nay, cô vừa từ phòng tập trở về thì thấy một người phụ nữ ăn mặc quần áo công sở đang ngồi trong phòng mình. Tư Huyền ngạc nhiên khi vừa đẩy cửa nhìn chăm chăm vào người phụ nữ. Người phụ nữ thấy cửa mở thì cũng ngẩng đầu nhìn lại, khi thấy cô thì mỉm cười.

“Em vừa đi tập trở về sao Huyền.”

“Vâng. Xin hỏi chị là ai?” Tư Huyền kinh ngạc vì người này biết mình, cô nhớ mình không có quen biết người này.

“Sao còn đứng đây, mau về giường nằm nghỉ đi con.” Ngay khi người phụ nữ mở miệng thì cả hai nghe thấy giọng nói của mẹ Tư Huyền. Tư Huyền nghe lời mẹ bước từng bước chậm rãi trở về giường. Bác sĩ nói với tình huống của cô thì chỉ cần ở lại tới tuần sau là có thể xuất viện.

“Ồ, chị.. chị tới thăm cháu sao?” Mẹ Tư Huyền vừa vào phòng ngay sau Tư Huyền nhìn thấy người phụ nữ thì mỉm cười. “Huyền, đây là người đã trả toàn bộ chi phí ở bệnh viện cho con đây. Con phải cảm ơn chị ấy.” Tư Huyền vừa nghe xong thì hiểu rõ. “Cảm ơn chị”. Tư Huyền nhìn về phía người phụ nữ và cảm ơn.

“Em không cần nói lời cảm ơn. Là chị phải cảm ơn em. Nếu không có em, bé Quân nhà chị đã không còn. Thật không dấu em và cô, cháu sau khi sinh bé Quân thì không thể sinh đứa nữa, vì vậy, bé Quân là quan trọng với gia đình cháu nhất. Dù chỉ là tiền viện phí gần năm quá, nếu bảo chăm sóc em Huyền cả đời chúng cháu cũng làm.” Lời người phụ nữ nói chân thật khiến Tư Huyền nhìn chăm chăm chị ta.

“Đó là điều em nên làm lúc đó mà.” Tư Huyền cúi đầu, tay vẫn vờ ga giường.

“Chị nghe nói người kia lấy vợ rồi hả.” Người phụ nữ bước tới bên giường ngồi xuống cầm lấy tay Tư Huyền. “Em đừng suy nghĩ về người đó.” Tư

Huyền cảm nhận sự quan tâm của người này với mình. Cô mỉm cười nói: “Cảm ơn chị.”

“Đừng rỗi, hôm trước chị có bảo với cô khi em khỏe sẽ tìm việc cho em. Chị đang làm ở bên công ty có vốn nước ngoài, bên chị yêu cầu người vào làm có trình độ tiếng anh và tiếng trung nhất định. Em từng học ngành du lịch thì tiếng anh khá tốt. Bên chị đợt tới tuyển nhân viên văn phòng kiêm phiên dịch. Em có muốn vào làm không? Công việc này cũng không quá mệt nhọc, nói là nhân viên văn phòng, nhưng chủ yếu là phiên dịch là chính. Chỉ khi nào bên phòng tổng hợp bận rộn thì em san sẻ giúp bộ phận bên họ thôi.”

Từ Huyền ngăn người trong giây lát, nếu chị ấy không nói cô cũng quen luôn cô từng tốt nghiệp ngành du lịch. “Ôi, cảm ơn chị đã giúp đỡ cháu.” Mẹ Từ Huyền vội vàng đứng lên cảm ơn.

“Cháu có quen biết bên tuyển dụng nên biết tin này. Huyền đưa chị hồ sơ, chị sẽ đưa qua cho họ.” Người phụ nữ mỉm cười, sau đó cúi đầu nhìn điện thoại “Thôi, chị phải đi về rồi. Chị tranh thủ buổi trưa qua em, giờ chị phải về cơ quan rồi. Tạm biệt.”

Hai mẹ con Từ Huyền nhìn bóng lưng người phụ nữ bước đi khỏi căn phòng. Từ Huyền nghe mẹ mình nói: “Cô ấy thật là người tốt.”

....

Sau khi Từ Huyền rời khỏi bệnh viện thì cũng là thời gian đi làm. Đây là lần đầu tiên cô làm công việc công sở. Nhưng có sự giúp đỡ của Hạnh, người phụ nữ vẫn thi thoảng tới thăm cô khi cô ở bệnh viện nên cô cũng nhanh chóng tiếp nhận vị trí làm việc mới của mình.

Công việc của cô chủ yếu là phiên dịch các loại tài liệu từ tiếng Việt sang tiếng Anh, soạn thảo các văn bản tiếng Anh cho khách hàng nước ngoài. Có thể nói là một công việc tốt.

“Huyền, em có thể qua phòng thiết kế lấy bản vẽ tiếng Trung mang về đây không?” Trong lúc Từ Huyền đang đánh máy chữ thì nghe được lời trưởng nhóm nói. Cô nói được một tiếng rồi nhanh chóng tới phòng thiết kế lấy bản vẽ. Ngay khi nhận được bản vẽ, cô nhìn lướt qua bản vẽ và vô cùng kinh ngạc. Cô có thể đọc hiểu chữ viết tiếng trung, điều này thật vô lý vì cô chưa từng học bất kỳ tiếng Trung nào. Cô suy nghĩ tới giấc mộng 25 năm làm Từ Huyền của cô.

“Đừng nghĩ lung tung nữa.” Từ Huyền lắc lắc đầu bước trở về phòng làm việc. Dù không muốn suy nghĩ, nhưng thật sự khó mà không nghĩ tới, Từ Huyền nhìn màn hình máy tính suy tư, cô mở các trang điện tử tiếng trung và bất ngờ là cô hiểu bất kỳ ngôn ngữ họ nói. Điều này càng làm cô phân vân suy nghĩ đó là mộng hay là thật.

“Từ Huyền này, ngày mai sẽ có đoàn cán bộ cấp cao từ bên Tập đoàn chính tới đây, em nhớ phải cẩn thận đừng làm hỏng việc đấy.” Lời trưởng nhóm nói khiến Từ Huyền trong suy nghĩ tỉnh táo.

“Vâng ạ”. Từ Huyền được trưởng nhóm nhắc nhở thì mới nhớ ra ngày mai cô phải qua bên tiếp tân giúp đỡ tiếp đón đoàn cán bộ cấp cao. Chỉ có điều khi nhìn thấy người đàn ông đi đầu trong đoàn người đó, trái tim cô không tự chủ mà đập liên hồi. Cô nghĩ rằng cô nằm mộng, nhưng nếu là mộng thì cô cũng đã tỉnh mới đúng chứ. Cô tự hỏi đâu là mộng và đâu mới là thực.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Gặp Lại

“Cô, lại đây.” Từ Linh nhìn cô gái đang luống cuống tay chân vì được gọi tới mà giật mình. “Cô, trông hai đứa bé này cho tôi”. Từ Linh nói rồi ra hiệu cho cô gái nhìn về phía sau lưng mình.

Từ Huyền không biết cảm giác của mình và phản ứng của mình lúc đó khiếp sợ thế nào nữa. Người mà cô nghĩ chỉ là giấc mộng không thực của mình lại đang ở trước mặt mình. Cô cứng ngắc đi tới trước mặt hai đứa bé. Từ Tuyên nhìn Từ Linh rồi nhìn lại cô, sau đó cúi đầu nhìn em bé trong ngực mới đưa đứa bé tới trước mặt cô.

Từ Huyền nâng niu đứa bé trong tay như nâng một món đồ quý. Từ Linh hài lòng vì thái độ của cô gái rồi cũng rời đi. Từ Huyền nhìn bóng lưng rời đi của Từ Linh khuất bóng rồi mới nhìn xuống Từ Tuyên và bé con đang an giấc trong lòng mình. Nếu đây không phải là giấc mơ thì hai đứa nhỏ này chính là con của cô và người đàn ông tên Từ Linh kia.

Từ Huyền đưa hai đứa nhỏ tới một phòng trống, Từ Tuyên rất ngoan, trước nay cô đều biết vậy, cô ít tiếp xúc với bé nhưng không phải không biết bé thích gì. Cô ngồi chơi với bé, trò chuyện với bé nhưng vẫn nhìn đứa bé nhỏ nhắn trong lòng mình. Bé chưa được hai tuổi, lại sinh non nên nhìn yếu ớt hơn những đứa nhỏ khác. Mắt cô bỗng cay cay nhìn đứa nhỏ.

“Em bé tên gì vậy Tuyên Nhi?” Cô ngẩng đầu nhìn Từ Tuyên, Từ Tuyên ngừng chơi và nhìn về cô, ngoài ba ba chưa từng ai gọi bé là Tuyên Nhi. Bé hơi ngẩn ngơ, rồi lại cúi đầu xuống nhìn đồ chơi.

“Em cháu là Lăng Nhi.” Ngập ngừng một chút rồi bé nói, bé cảm nhận thấy người phụ nữ trước mắt không có ác ý với hai anh em bé.

“Là Tử Lăng hay là Tử Lăng Nhi.” Tử Huyền chưa rõ nên hỏi lại Tử Tuyên. Lần này Tử Tuyên ngừng tay và nhìn chằm chằm vào người Tử Huyền.

“Cô là ai? Sao lại muốn biết em cháu tên gì?”

“Cô tên Tử Huyền, Trần Tử Huyền.” Tử Huyền sững sờ phút chốc rồi mỉm cười.

Tử Tuyên dừng trò chơi đi tới bên Tử Huyền, cậu bé kiễng chân lên nhìn em bé đang ngủ trong lòng người phụ nữ. “Tại sao những người khác ngoài cha cháu ôm bé thì em bé đều khóc, nhưng cô ôm em bé thì em bé không khóc nhỉ?” Lời nói của trẻ thơ khiến Tử Huyền trầm ngâm và không chỉ có cô, một người đứng ở ngoài cửa cũng trầm ngâm.

Trong gần một tháng đoàn cán bộ cao cấp ở lại công ty, Tử Huyền trở thành bảo mẫu trong suốt thời gian đó. Cô thật sự thích bé Tử Lăng, Tử Tuyên lúc đầu còn rụt rè với cô, nhưng sau đó cậu bé vui vẻ bám riết lấy cô. Khi Tử Lăng nhìn thấy hình ảnh ba người vui vẻ thì có một cảm giác rất khó chịu.

Sau thời gian làm việc, thời gian anh đều dành cho hai đứa nhỏ, nhưng thì thoảng anh không rõ vì sao bản thân vô thức lại nhìn người phụ nữ tên Trần Tử Huyền kia. Tử Lăng cảm thấy mỗi lần lo lắng cho hai đứa bé thì rời khỏi công việc đi tới chỗ hai đứa bé thì đều thấy chúng ngoan ngoãn bên Tử Huyền, lúc đầu thì là cảm giác an tâm có người có thể bên cạnh đứa bé. Nhưng lâu dần dường như trên người cô gái này có một sự thu hút khó nói khiến anh bất giác chú ý tới cô. Anh bắt đầu cảm thấy lo sợ với cái cảm giác này. Vì thời gian đoàn cán bộ cao cấp có một dự án lớn sẽ ở lại hai tháng, cho nên Tử Lăng không an tâm để hai đứa nhỏ ở nhà. Vì vậy anh mang theo hai đứa nhỏ. Anh nghĩ cảm giác mà anh lo sợ không phải chỉ là sợ người phụ nữ kia cướp mất hai đứa bé mà còn vì cảm giác gì đó từ bản thân mình mà không rõ.

“Cha” Tử Tuyên nhìn thấy Tử Lăng đang ngắm nhìn Tử Huyền thì lên tiếng gọi.

“Con có nhớ cha không?” Tử Lăng bước lại gần Tử Tuyên, anh bế đứa bé lên và hôn trán Tử Tuyên. Sau đó anh tới bên Tử Lăng và cũng cúi đầu hôn đứa bé đang ngồi chơi một mình.

“Có ạ”. Tử Tuyên vui vẻ nói.

“Hôm nay cha nghỉ sớm, chúng ta đi ra ngoài chơi nhé.” Tử Lăng cười hí hóp nói với Tử Tuyên, tay cũng đang ôm Tử Lăng lên.

“Hay quá”. Tử Tuyên nhảy cẫng lên. “Cô, cô đi chơi với cha con cháu nhé.” Tử Tuyên sau khi nhảy vui vẻ thì chạy lại bên Tử Huyền và chớp mắt ngẩng đầu chờ mong cô đáp lời.

Tử Huyền đang cười vui vẻ nhìn bé hoạt bát, nghe vậy thì không tự chủ quay đầu nhìn lại Tử Lăng. Tử Lăng đón nhận ánh mắt của cô. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái này. Anh nhận ra tình cảm sâu sắc của cô gái nhìn mình. Điều này không hiểu sao không làm anh khó chịu mà lại có cảm giác thân thiết. Khi vừa nghĩ tới điều này khiến anh giật mình, anh lạnh giọng nói:

“Cô ấy còn bận việc, không đi được. Ba cha con chúng ta đi thôi.” Tử Huyền vừa nãy nhìn thấy tia ác độc trong đôi mắt của anh thì giật mình, vừa nghe thấy anh lạnh giọng thì biết rằng anh đang khó chịu. Vì vậy, cô cúi đầu nhìn Tử Tuyên và nói: “Đúng vậy, cô còn nhiều việc phải làm lắm, con đi chơi với Cha và Lăng Nhi nhé.”

Tử Tuyên đang vui vẻ khi nghe cả hai nói vậy thì bé xị khuôn mặt lại.

“Tuyên Nhi ngoan nhé, con đi chơi với cha và em nhé.” Tử Huyền nhìn bé buồn rầu thì ngồi chồm xuống và vuốt vuốt má cậu bé, đây là thói quen của cô khi còn là Tử Huyền, mỗi lần Tử Tuyên buồn thì đều làm vậy. “Con đi chơi thì mang quà về cho cô nhé.” Cô nháy mắt với bé.

Tử Tuyên nhìn cô trong phút chốc, không những không ngừng buồn khóc mà còn khóc to hơn.

“Ba ba”

Tử Lăng và Tử Huyền đều sững người vì hành động này của bé. Tử Lăng vì vậy mà có cảm giác phải cẩn thận với người phụ nữ trước mặt này.

Tử Huyền nhìn lại Tử Lăng và nhìn thấy sự bất thiện trong ánh mắt đó thì vô cùng hoảng hốt. Cô biết mỗi lần như vậy thì anh sẽ làm điều gì đó không tốt. Vì vậy cô lo lắng người gặp họa lần này chính là cô. Cô biết anh không thể tin cô chính là Tử Huyền, cho nên sự sống của cô đang ở bên bờ vực. Cô cần phải cố gắng khiến bản thân không gây chú ý tới cô.

Tử Huyền cười khổ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khả Nghi

Từ sau khi Từ Linh thấy bé Từ Tuyên gọi cô gái tên Từ Huyền là ba ba thì anh cảm thấy một nguy cơ, anh không tin cô gái đó không có mục đích. Lúc đầu anh chọn trêu cô ta để thăm mấy đứa nhỏ vì anh thấy cô ta dễ nhìn. Bây giờ nghĩ lại, ngay từ buổi đầu, cô ta đã hấp dẫn anh. Từ Linh cảm thấy nguy cơ cho trái tim mình. Ngoài Từ Huyền thì chưa từng có ai có khả năng khiến anh chú ý, chỉ là một cô gái chưa từng quen biết lại khiến anh phải chú ý. ‘Thật nực cười’, Từ Linh tự giễu với mình, ‘mới gần hai năm không lẽ bản thân lại thay lòng nhanh như vậy, rõ ràng trước kia 7 năm trời vắng bóng Từ Huyền, anh cũng chưa từng dao động tâm tư với bất kỳ người nào.’

“Cha, chúng ta sắp về nhà?” Từ Lăng ôm chân cha mình và ngược đầu lên hỏi.

“Ừ, chúng ta sắp về nhà.” Từ Linh cúi người, hai tay vươn ra ôm con trai nhỏ vào lòng.

“Vây, mẹ sẽ đi cùng chúng ta?” Đứa bé thơ ngây mỉm cười khi nhắc tới mẹ.

“Mẹ?” Từ Linh ngạc nhiên bởi lời con trai nói.

“Là mẹ Từ Huyền đó cha.” Từ Lăng rục rịch trong lòng Từ Linh.

“Ai nói với con cô ta là mẹ của con.” Từ Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cha hung.” Từ Lăng chom chồm nước mắt giọng meo meo.

“Cha xin lỗi.” Từ Linh thấy con trai sắp khóc thì vội vã dỗ dành. “Vây con nói cho cha coi, ai bảo với con cô..à, cô Từ Huyền là mẹ của con.”

“Con cảm thấy nha.” Đứa bé được cha mình dỗ dành thì ngừng khóc lại nở nụ cười tươi tắn. “Cha, con muốn mẹ”

Từ Linh thở dài một hơi. “Được rồi con trai.” Đối với yêu cầu của đứa nhỏ, Từ Linh luôn luôn không cự tuyệt.

....

“Từ Huyền, em được ông chủ lớn nhìn trúng, tuy rằng chỉ là chăm sóc hai đứa nhỏ, nhưng như vậy cũng tốt, làm bảo mẫu cũng không quá khó khăn, tuy rằng không đúng chuyên ngành nhưng có nhiều tiền là được rồi.” Hạnh đứng bên cạnh nhìn Từ Huyền sắp xếp đồ thì nói. Bản thân cô cũng không hiểu vì sao chỉ có 2 tháng trông hai đứa nhỏ, một nhân viên phiên dịch lại chuyển sang làm bảo mẫu. Nhưng cô biết mức sống ở bên nước ngoài còn cao hơn ở trong nước, cho nên, cô vẫn làm tư tưởng cho Từ Huyền.

“Em hiểu ạ.” Từ Huyền mỉm cười nhìn Hạnh. Thực ra trong lòng cô đang loạn cào cào. Vì sao tự dưng Từ Linh lại chọn cô làm bảo mẫu, tuy rằng ở gần anh và hai đứa nhỏ khiến cô vui mừng siết bao.

Sau khi chào tạm biệt mọi người, cô mang theo đồ dùng của mình đi ra ngoài. Bên ngoài sảnh lớn đoàn người cán bộ cấp cao của tập đoàn đang đứng chờ cô. Sự việc đến quá nhanh, cô cũng chỉ có thể tạm biệt mẹ mình và đến lấy đồ.

“Đi thôi”. Từ Linh vừa nhìn thấy Từ Huyền thì xoay người để lại một câu. Từ Huyền bước đi sau Từ Linh, hai đứa bé được hai vệ sĩ ôm, chúng thì thoảng quay đầu lại nhìn cô cười cười. Từ Huyền cũng mỉm cười với chúng. Khi Từ Linh bước vào xe nhìn qua cửa thì thấy nụ cười của cô, anh nắm chặt tay mình lại vì anh vừa phát hiện trái tim anh vừa bị loạn một nhịp.

...

Từ Huyền vì đã từng quen thuộc với nơi ở, cho nên cô rất nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống ở đây. Từ Linh lúc đầu không chú ý tới cô mà muốn né tránh cô, nhưng khi bất giác nhìn cô thì phát hiện ra điều này. Điều đó khiến anh có nghi hoặc với cô càng ngày càng lớn. Trong thương trường, việc sử dụng mỹ nhân kế không phải là không có, anh nghi ngờ cô gái nhìn bình thường này có thể là quân bài của đối phương.

Vì vậy, bên Từ Huyền được Từ Linh sắp xếp rất nhiều người theo dõi. Nhưng báo cáo lại cho thấy Từ Huyền không phải là gián điệp, điều này càng làm cho nghi hoặc trong lòng Từ Linh lớn hơn, anh nghĩ con cáo này khéo léo hơn anh tưởng. Từ Huyền không hề hay biết bản thân mình nằm cũng trúng đạn, nếu cô biết Từ Linh đang tính kế mình thì không biết bản thân cô sẽ như thế nào nữa?

“Báo cáo ngài, ngày hôm nay cô Từ Huyền đi siêu thị, trên đường đã gặp hai người. Một là Diêu Kha, hai là Tuấn Bình.” Từ Linh nghe báo cáo của người theo dõi thì dừng tay trên phím đàn. “Thái độ của cô ấy tuy thản nhiên nhưng khi vừa gặp mặt thì có chút khác thường. Đây là những bức ảnh chụp họ gặp nhau.”

Từ Linh bước tới bên bàn và cầm tập ảnh xem. Trong bức ảnh đầu tiên là hình ảnh Từ Huyền đi vào siêu thị. Bức ảnh thứ hai là khi Từ Huyền nhìn thấy Diêu Kha, trong mắt cô ấy là sự giật mình, quen thuộc. Bức ảnh thứ ba là hai người nói chuyện với nhau nhưng đôi mắt cô đã hoàn toàn trong suốt như nước, không còn bất kỳ gợn sóng nào. Từ Linh lật xem từng bức ảnh và dừng lại ở bức ảnh Từ Huyền nhìn thấy Tuấn Bình, trong ánh mắt của cô có chút khinh thường, nhưng bức ảnh sau thì bình thường trở lại. Bức ảnh tiếp theo là Tuấn Bình chạm vào Từ Lăng nhưng lại bị Từ Huyền ngăn cản. Từ Linh chăm chú xem từng bức ảnh. Đặc biệt là bức ảnh của Từ Huyền gặp gỡ Diêu Kha và Tuấn Bình.

“Tại sao cô ta lại có phản ứng với hai người này, không lẽ cô ta quen thuộc với họ.” Từ Linh gõ gõ tay lên bàn. “Hừ, tôi xem cô còn giả vờ thế nào?”

Kế hoạch của Từ Linh là tìm người tới gây rối cho Từ Huyền, sau đó gửi tin nhắn đặc danh cho hai người Diêu Kha và Tuấn Bình, anh cũng không quên cho người theo dõi hai người này. Đối với Diêu Kha thì có chút khó khăn, dù sao cậu ta cũng là người xã hội đen; nhưng theo dõi Tuấn Bình thì quá dễ dàng.

Ngay khi Từ Linh đang ngồi xem những kẻ theo dõi phía sau Từ Huyền sắp tiếp cận cô thì luật sư gia đình xuất hiện. Từ Linh tắt màn hình theo dõi và hướng người đàn ông nói chuyện.

“Đây là đồ vật trong kết bảo hiểm của Từ Huyền, sáng nay bên bảo hiểm gửi tới, họ nói yêu cầu của Từ Huyền là sau khi cậu ta mất hai năm thì gửi lại cho gia đình cậu ta.”

Từ Linh nhận chiếc hộp gỗ từ luật sư, anh nhận ra đây là món quà đầu tiên anh tặng Từ Huyền. Anh nhớ lại lần đi qua cửa hàng đồ cổ, Từ Huyền đã chăm chú nhìn chiếc hộp gỗ này nên anh đã mua tặng cậu. Từ Linh mở khóa chiếc hộp, chiếc chìa khóa luôn được đeo trên cổ anh. Ngày đó anh từng nói với Từ Huyền, anh sẽ giữ nó.

“Két” Từ Linh hồi hộp nhìn phía trong chiếc hộp. Trong chiếc hộp không có gì ngoài một chiếc USB. Từ Linh cắm chiếc USB trầm ngâm trong chốc lát rồi mới tới bên chiếc máy tính và cắm vào ổ. Trên màn hình hiện ra một file word và ô mật khẩu. Từ Linh mỉm cười. Anh nhớ hồi nhỏ Từ Huyền luôn nói mật khẩu của cậu là ngày sinh của anh và mật khẩu của anh sẽ là ngày sinh của cậu. Từ Linh nhập mật khẩu.

Từ Linh giật mình nhìn dòng chữ đầu tiên và chạy vội ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Một Đời Người

“Tôi là Từ Huyền cũng là Trần Từ Huyền”. Từ Linh vừa vội vàng lái xe, vừa gọi điện thoại cho những kẻ mà anh thuê hãm hại Từ Huyền. Trong đầu anh là chữ viết trên màn hình máy tính.

“Chết tiệt” Anh nguyên rủa chính mình lại có hành động ấu trĩ như vậy, nghi ngờ Từ Huyền, thuê người hại Từ Huyền, nếu Từ Huyền chính là Từ Huyền thì không phải chính anh là kẻ đáng chết ngàn lần hay sao.

Chiếc xe chạy nhanh khiến cảnh sát giao thông chú ý, Từ Linh mặc kệ đoàn xe cảnh sát giao thông đang đuổi theo ở phía sau. Giờ phút này anh quan tâm là bình an của Từ Huyền. Anh nhớ tới mình từng nói với những kẻ đó: “Mấy người thích làm gì cô ta cũng được, chỉ cần để những kẻ được gửi tin đặc danh tới nhìn cô ta khôn đốn là được.” Bây giờ anh cảm thấy hối hận vì hành động của mình. Chỉ vì xóa bỏ cái cảm giác lo lắng mình phản bội Từ Huyền mà anh đẩy cô tới nguy hiểm. Anh cảm thấy cuộc đời mình thật thảm hại, cũng may vì muốn xem bọn họ làm gì với cô mà anh đưa chúng máy quay, bên trong máy quay có định vị GPS, không những thế trong chiếc vòng cổ Từ Huyền đeo anh cũng đã bí mật để một cái GPS với ý đồ theo dõi hành động của cô, không ngờ lúc này lại giúp anh tìm kiếm cô nhanh chóng.

Khi chiếc xe theo GPS tới nơi của những kẻ kia, anh vội vàng chạy tới căn phòng phía cuối dãy hành lang. Từ Linh dùng sức đẩy mạnh cánh cửa, đập vào mắt là hình ảnh cô gái yếu ớt đang bị trói chân tay, quần áo cô đang rối bời, trên cơ thể cô là tay của những người đàn ông. Những người thấy cửa bị động thì cũng quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy là người đàn ông thuê họ thì quay đầu lại nhìn cô gái nằm trên giường, bọn họ cười dâm đãng nhìn cô gái đang hốt hoảng. Nhưng khi tay họ vừa định tiếp tục sờ mó thì họ nghe thấy lời người đàn ông nói: “Cút. Cút hết.”

Tuy không hiểu vì sao lại kêu họ cút, nhưng người này là người thuê họ, nếu anh ta đã bảo họ đi thì họ đi. Họ nhìn về con mồi dưới giường và rời khỏi căn phòng. Từ Linh đứng nhìn từng người rời khỏi cánh cửa, sau đó mới bước gần tới Từ Huyền. Cô vừa nhìn thấy anh và nghe lời anh nói thì cũng biết người đứng đằng sau những người kia là Từ Linh. Đôi mắt cô nhìn anh đầy ủy khuất và mang theo sự khó hiểu.

“Tại sao?” Cô yếu ớt nhìn anh hỏi.

“Xin lỗi.” Từ Linh tay run run chạm nhẹ tới cô. “Là anh đã sai.” Từ Linh ôm lấy Từ Huyền. Anh cảm nhận cơ thể căng cứng của cô.

“Tôi, tôi rốt cuộc đã làm gì sai? tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Từ Huyền một mình khóc nức nở, sau một hồi thì chìm vào mê man.

Từ Linh nhẹ nhàng ôm cô rời khỏi căn phòng trở về nhà, anh biết việc làm của anh thật khó khiến Từ Huyền tha thứ, nhưng anh sẽ cố gắng giải thích và đền bù sai lầm của mình.

....

Khi Từ Huyền tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong căn phòng Từ Huyền, bên cạnh cô là một người. Cô xoay người sang và nhìn thấy đôi mắt Từ Linh đang nhìn mình say đắm. Cô giật mình nhưng rồi xoay người lại tỉnh đứng dậy.

“Em làm gì vậy?” Từ Linh thấy cô đứng dậy thì bắt tay cô kéo vào trong lòng mình.

“Tôi xin nghỉ, tôi muốn về nhà.” Từ Huyền giật tay mình khỏi tay Từ Linh. Cô rất sợ mình ở lại đây sẽ chết sớm lắm.

“Về nhà, đây là nhà của em mà.” Từ Huyền không những không thoát khỏi tay Từ Linh mà còn bị anh kéo lại vào lòng và bị lật người, cô nghe thấy lời

anh nói bên tai. “Trần Tư Huyền hay còn gọi là Từ Huyền. Em, đời này cũng không thể rời khỏi anh.” Từ Huyền sững sờ nhìn Từ Linh, một lúc sau cô mới nói: “Anh đang nói nhầm gì đó, Từ Huyền là em trai anh cơ mà, đâu liên quan tới tôi. Anh bị điên thì điên một mình đi.”

“Ha ha” Từ Linh vuốt ve mái tóc cô. “Em nếu không muốn người khác biết thì cũng không nên để lại dấu vết chứ. Em đã nói yêu anh, sẽ bên anh trọn đời. Vậy mà lại bỏ anh đi. Anh không cho phép em rời khỏi anh lần nữa.” Từ Huyền nhìn anh, anh vẫn bá đạo và độc chiếm như vậy. “Anh...”

“Cha, mẹ, sao cha mẹ dậy muộn vậy?” Ngay khi Từ Linh muốn cúi đầu hôn Từ Huyền thì tiếng nói non nớt của Từ Tuyên và Từ Lăng ở bên ngoài cánh cửa vang lên. Từ Linh nhìn Từ Huyền đang bối rối mà mỉm cười. “Chúng ta còn nhiều thời gian lắm.” Nói rồi, Từ Linh kéo Từ Huyền đứng dậy, khi Từ Huyền vừa đứng dậy thì bị Từ Linh như vô tình mà cố tình sờ sờ mông. “Anh rất nhớ em”. Mặt Từ Huyền đỏ như trái gấc trông mắt nhìn Từ Linh.

...

Từ Huyền mặt chiếc váy trắng bước chân vào nhà thờ. Cô nhìn hai bên đang chúc phúc cho mình, nhìn mẹ đang hạnh phúc mà rơi lệ và nhìn người đàn ông đứng phía trước đang mỉm cười chờ mình. Một đời lại một đời, cô cuối cùng đều trở về với người đàn ông này, cô nghĩ mình thật sự giống cô gái lọ lem tìm được chàng hoàng tử, câu truyện của cô như một câu truyện cổ tích. Nếu trước kia cô từng đồng ý với những cô gái khác cho rằng hạnh phúc sẽ không bao giờ mỉm cười với mình thì bây giờ cô sẽ phủ nhận hoàn toàn điều đó. Từ Linh chính là sự khác biệt, là cuộc sống giành cho cô.

Từ Linh nhìn người anh yêu đang bước dần tới bên mình, anh chờ đợi cô hơn ba mươi năm qua. Chờ đợi cô đón nhận tình yêu của mình. Cho dù anh đã từng sai lầm, nhưng thật may là anh đã dừng lại sai lầm đúng lúc và không bỏ lỡ cô gái thuộc về mình. Từ Linh nhìn cô cười hạnh phúc, rồi lại nhìn Từ Tuyên và Từ Lăng bên cạnh mình. Ai đã từng nói rằng tình yêu chỉ có khoảnh khắc vĩnh cửu mà không bao giờ vĩnh cửu, với anh điều đó là sai. Chỉ khi bản thân tìm được người thuộc về mình, trải qua trắc trở mà vượt qua thì mới có thể bên nhau một đời người.

Từ Linh đưa tay nhẹ nhàng cầm tay Từ Huyền: “Cảm ơn em, cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời anh.”

Từ Huyền nhìn người đàn ông bên mình và nói: “Cảm ơn anh một đời lại một đời chỉ là của riêng mình em.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phiên Ngoại 1: Nhật Ký

“Tôi là Từ Huyền cũng là Trần Tư Huyền.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Có lẽ trên đời này thật sự có những điều kỳ lạ. Và tôi là một người may mắn gặp được điều kỳ lạ?

Tôi cứu một đứa nhỏ và tính lại là một đứa bé sơ sinh. Gia đình đời trước có hai anh trai và mẹ yêu thương tôi. Đời này tôi cũng có cha mẹ yêu thương và anh trai đáng yêu.

Hôm nay tôi được anh trai đáng yêu của tôi tặng một chiếc notebook. Cha mẹ và anh tôi nghĩ tôi dùng để nghe nhạc thiếu nhi. Nhưng tôi lại sử dụng nó để làm quyền nhật ký.

Thật hạnh phúc khi có một gia đình thương yêu mình. Nhưng tôi lại nhớ tới mẹ tôi. Không biết sau khi tôi ra đi, mẹ tôi đau khổ như thế nào? Tôi là đứa nhỏ không tốt.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Hôm nay, tôi đi bệnh viện tiêm chủng, ở bệnh viện tôi gặp một người phụ nữ đang đau khổ bị một người đàn ông kéo vào phòng phụ sản. Tôi nghe những người xung quanh nói người đàn ông đó muốn người tình phá thai.

Tôi lặng người nhìn vào nơi đó, nơi có cánh cửa phòng phẫu thuật. Đời trước tôi cũng yêu nhầm, cũng chót có đứa nhỏ. Nhưng tôi không có dũng khí giữ lại đứa bé mà từ bỏ đó đi. Tôi yêu đuối và vô cảm hơn người phụ nữ vừa rồi.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Hôm nay là ngày anh trai tốt nghiệp cấp 2, nhìn anh đẹp trai đứng nổi bật nhất trong lớp không hiểu sao khiến trái tim tôi thổn thức. Thế này là thế nào, từ bao giờ tôi trở thành kẻ mê trai như vậy cơ chứ?

Ngày x tháng x năm xxxx:

Hôm nay anh trai tôi thật kỳ lạ, anh ấy bảo từ giờ anh ấy không ngủ với tôi nữa, từ khi ba tuổi đến nay, anh đều bám riết không chịu về phòng mình ngủ, vậy mà anh lại bỏ tôi lúc này. Tôi cảm thấy khó chịu, tôi biết anh đang tuổi dậy thì, anh sẽ có bạn gái và rồi sau này sẽ kết hôn. Nhưng sao tôi thấy khó

chịu như vậy?

Ngày x tháng x năm xxxx:

Tôi nhìn anh bước lên máy bay mà buồn bã. Tôi biết anh đi du học là vì tương lai của anh. Nhưng nghĩ tới anh rồi đi tôi lại khó chịu. Tôi biết tình cảm của mình cần phải chấm dứt, anh đi du học là điều tốt nhất để tôi quên anh.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Nghe lời anh gọi điện thoại mà lòng tôi run run. Tôi nhớ anh, nhớ giọng nói, tiếng cười của anh. Tôi hết thuốc chữa rồi.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Hôm nay thầy giáo xã hội nói tôi giống thầy ấy, đều là người chỉ yêu thích người đồng giới. Ông nghĩ tôi là trẻ con không bằng. Tôi gấp đôi tuổi của ông đó. Có yêu người cùng giới cũng không phải là ông.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Tôi nhìn anh cùng cô gái khác mà khó chịu. Tôi biết tôi đã hết thuốc chữa từ lâu rồi. Không thể tin trong mộng tôi cũng muốn làm với anh.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Hãy cứ để tôi nhận mọi tội lỗi, chỉ cần như vậy là được rồi. Dù biết chúng tôi không thể bên nhau nhưng tôi vẫn không thể ngăn cản trái tim mình. Tôi biết tôi ích kỷ, tôi chỉ nghĩ tới bản thân mình. Nhưng rồi xa anh là điều tốt nhất. Chúng tôi đã chạm tới luân thường đạo lý, nếu để người đời biết được sẽ là sự sỉ vả, nếu là tôi, tôi chấp nhận. Nhưng tôi không muốn anh cũng bị người đời sỉ vả.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Sau bảy năm, tôi gặp lại anh. Anh chừng chạc và đầy lời cuốn. Suốt bảy năm tôi chưa từng một ngày không nhớ anh. Nhìn sự căm thù trong mắt anh khiến tôi đau xót. Dù chịu hành hạ của anh, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Anh nói chúng tôi không phải là anh em ruột. Hôm nay thăm mộ tôi đã gặp người cha ruột của mình. Nhìn ông tôi cảm nhận trong bảy năm qua anh cũng đau khổ như người đàn ông trước mặt này. Không thể tin trên đời này tình yêu vẫn còn. Tôi cảm thấy may mắn đời này có anh.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Chúng tôi lại có thêm một em bé. Tôi thấy cha tôi và anh cãi nhau chỉ vì đứa bé họ Từ hay họ Lăng mà buồn cười. Ừm, đang viết đến đây lại thêm ăn phở là sao, tôi đi kiểm bát phở ăn đây.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Tôi đã quay trở lại, nhưng không phải là Từ Huyền mà là Trần Từ Huyền. Điều này thật khó giải thích. Sống một đời 25 năm trong hình dạng là con trai, giờ trở lại là con gái rồi bước chân vào ngôi nhà với tư cách bảo mẫu của chính hai đứa con mình làm tôi cảm thán.

Tôi không ngờ anh lại ghét tôi như vậy? Nếu trước kia anh yêu thương Từ Huyền tôi bao nhiêu thì giờ anh đối xử với Trần Từ Huyền tôi tột độ bấy nhiêu. Tôi biết anh vẫn không tin tôi, nghĩ tôi là gián điệp nên đề phòng tôi kỹ lưỡng. Nhưng có cần thiết áp chế mọi tự do của tôi hay không? Đi đâu cũng có người theo dõi thật khiến tôi khổ sở.

Hôm nay tôi gặp lại Diêu Kha, cậu ấy đã chừng chạc hơn xưa. Chúng tôi nói về hai đứa nhỏ Tuyên Nhi và Lăng Nhi. Sau đó tôi lại gặp Tuấn Bình, anh ta lại có một cậu bé đi bên cạnh. Không biết người đàn ông tra công này đã hại bao nhiêu đời em trai. Nhưng đó là việc của họ, tôi không thể ngăn cản.

Ngày x tháng x năm xxxx:

Hôm nay là ngày vui của chúng tôi. Cuối cùng tôi với anh cũng chính thức ở bên nhau. Một đời người sẽ luôn bên nhau.”

“Em có chắc từ giờ không viết nhật ký nữa không?” Từ Linh ôm eo Từ Huyền và nói.

“Em không viết nữa.” Từ Huyền mặc anh đang vuốt ve mình mà đóng notebook lại.

“Nếu không có những dòng nhật ký của em. Anh sẽ không hề biết sự thật về em” Từ Linh hôn trán Từ Huyền và nói. “Dù em là Từ Huyền hay Trần Từ Huyền, người anh yêu vẫn mãi là em.” Từ Linh tiến đến hôn môi Từ Huyền. Sau một nụ hôn sau, Từ Linh nhìn cô gái động tình dưới thân mà mỉm cười.

“Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng. Chúng ta không nên bỏ lỡ thời khắc này.”

Ánh đèn chiếu lên cơ thể hai người đang quấn quýt bên nhau. “Lâu rồi anh không vào nơi đây. Anh muốn”.

Tư Huyền tròn trắng mắt nhìn Tử Linh đang vuốt ve cặp mông mình. “Anh biến đi.”

Tử Linh nắm bàn chân của Tư Huyền, “Em định mưu sát chồng sao?” Tử Linh thấy Tư Huyền giận dữ thì thân thể ép cả người Tư Huyền. “Người ta bảo dù nam hay nữ, làm ở nơi đó đều rất sáng khoái. Em không muốn cảm giác ngày xưa sao?”

“Khốn kiếp”. Tư Huyền cảm thấy có lẽ mình nghĩ quá thấp về con người Tử Linh rồi. “Biến thái. Anh biến đi.”

“Ha Ha. Anh không biến đi, anh còn muốn khiến em hạnh phúc.” Sau đó là bóng tối và tiếng rên rỉ và va chạm trong bóng đêm của hai con người.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phiên Ngoại 2: Tử Lãng

“Mây là thằng nào?” Một đứa trẻ mười tuổi bị một nhóm trẻ con lớn hơn bao vây. Tử Lãng nhìn những đứa bé mặt không biểu tình. Nắm tay Tử Lãng nắm chặt thêm.

“Này, mấy bạn sao bắt nạt em ấy.” Tiếng nói từ xa vang tới khiến Tử Lãng và nhóm trẻ con quay lại.

“A, anh An” Một đứa trong nhóm chạy tới xum xuê đứa trẻ mới tới.

“Không nên bắt nạt bạn mới.” An nhìn những đứa trẻ xung quanh và nói.

“Được.” An lúc này mới chú ý tới đứa nhỏ bị bắt nạt. Sau đó cậu mỉm cười. Nụ cười của An xinh xắn khiến Lãng nhìn hoài.

“Em tên gì?” An xúm lại hỏi Lãng.

“Lãng, em tên Tử Lãng.” Lãng đỏ mặt quay đi nơi khác.

“Các bạn ấy chắc thấy em là người lạ nên mới hỏi em thôi chứ không có ý đồ bắt nạt em đâu.” Nhóm trẻ con vừa nghe An nói thì gật đầu đồng thanh. “Đúng vậy.”

“Em không phải người ở đây?” An nhìn cậu bé mà thắc mắc.

“Vâng, em về bà ngoại chơi.” Lãng ngoan ngoãn trả lời. “Anh có thể đưa em đi xem quanh đây không?”

“Được”. An mỉm cười rồi dắt tay Lãng đi khắp nơi, hai đứa trẻ vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

....

“Anh An” An đang ngồi đọc sách trong thư viện thành phố thì nghe thấy có người gọi khẽ mình. An ngẩng đầu và nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp, cậu ngạc nhiên một chút rồi đứng dậy cười nói với thiếu niên.

“Lãng. Một năm không gặp nhìn em lớn hơn trước.”

“Đúng vậy? Anh đang đọc gì vậy?” Lãng nhìn chằm chằm vào quyển sách An đang đọc.

“Là sách y học đại cương. Anh muốn sau này thi vào đại học y.” An vỗ vỗ bìa quyển sách và nói.

“Em cũng muốn học y.” Lãng mắt nhìn An và nói.

“Đi thôi, anh đưa em đi chơi.” Lãng vừa nghe An nói thì cười tít mắt.

“Em biết anh là người tốt nhất mà.” Hai thiếu niên cầm tay nhau rời khỏi thư viện.

....

Đứng ở sân bay quốc tế, Lãng hai mắt đỏ đầy nước mắt khiến An thương tiếc đứa nhỏ. Suốt hai tháng hè qua, thằng bé Lãng chỉ đi theo An khiến An bỏ mặc đứa em trai ở nhà mà đi chơi với Lãng trước, cả nhà chỉ nghĩ An đến thư viện học mà không biết rằng phần lớn thời gian An ở bên Lãng chơi đùa học tập cùng thiếu niên.

“An, anh kết bạn với em đi, mỗi năm chỉ có 2 tháng gặp anh thật là nhớ anh.” Lãng nũng nịu đi bên An nói.

“Được”.

Sau khi Lăng và An đưa nhau địa chỉ mail, cả hai thường xuyên nói chuyện. Từ học hành cho tới chơi cũng chơi cùng nhau.

“Mẹ em mới có em bé.” Lăng nói chuyện với An. “Em không biết năm nay mẹ có về ngoại không nữa”.

An nghe giọng nói Lăng buồn buồn, cậu gửi icon xoa đầu, nói: “Anh sẽ lên mạng nói chuyện với em, năm sau em về ngoại thì mình lại đưa em đi chơi tiếp.”

“Anh nói thật.” Lăng nghe An nói thì vui vẻ trở lại.

“Ừ, mà em có em gái hay em trai vậy?” An tò mò hỏi Lăng.

“Em gái ạ.”

“A, em gái, thích quá.” An biểu cảm vui vẻ.

Lăng cảm thấy khó chịu. “Anh thích em gái em.”

“Dĩ nhiên, anh thích có em gái mà, nhưng mẹ anh lại chỉ sinh em trai. Tuy rằng anh rất thích em trai nhưng anh muốn có em gái hơn. Nếu là em gái thì sẽ mặc đồ xinh xắn như búp bê ấy...”

Lăng lắng nghe An nói mà cảm thấy bức bối. “Nếu em là con gái thì sao?”

“Ha ha, nếu em là con gái, anh sẽ lấy em.” An nói rồi thì ngập ngừng, cậu nhìn Lăng đang trở mặt nhìn mình phía bên kia màn hình. “A, anh phải đi học rồi, lúc khác chúng ta lại nói chuyện nhé.” An cảm thấy xấu hổ nên vội vàng logout.

...

“Anh An” An đứng phía ngoài cửa chờ và sững sốt khi thấy một thiếu nữ bước tới gần mình. Sau một chút thất thần, cậu mới nhận ra người tới là ai. “Lăng”

“Đúng vậy, là em” Lăng cười tươi rồi ôm lấy An. “Anh còn nhớ anh từng nói gì không?”

“Anh... anh... anh... nói cái gì cơ?” An vẫn còn sững sốt nhìn Lăng, miệng lắp bắp hỏi.

“Anh từng bảo nếu em là con gái thì anh sẽ lấy em. Cho nên” Lăng buông An ra và hôn má An “Anh sẽ là chồng của em”. An sững sốt lần hai nhìn Lăng đang xách túi đồ và vòng tay kéo mình đi.

“Em rốt cuộc là con trai hay là con gái?” An cảm thấy đầu mình thật là đau, vì sao thời gian dài như vậy cậu lại nghĩ Lăng là con trai chứ, giờ thấy Lăng ăn mặc đồ con gái thì phản ứng không kịp.

“Em vừa là con trai vừa là con gái.” Lăng tủm tỉm cười. “Nếu anh thích em là con trai thì em sẽ là con trai, nếu anh thích em là con gái thì em sẽ là con gái.”

Lời Lăng nói khiến đầu óc của An loạn hết cả lên, cậu còn chưa hiểu được vấn đề câu nói của Lăng.

Còn Lăng lúc này nhớ tới lời cha mình từng nói: “Con là đứa trẻ đặc biệt vì con có hai giới tính. Nếu sau này con thích một cô gái thì con có thể là một chàng trai của cô ấy. Nếu con thích là con trai, cậu ta thích con là con trai thì con vẫn là con trai, cậu ta thích con gái thì con là con gái. Nhưng chỉ đến khi con thật sự yêu thích người đó và người đó thật lòng với con thì con mới được tiết lộ bí mật này cho cậu ta.”

Từ Lăng vốn thông minh, trước mặt An thì cậu luôn giả bộ kém cỏi để An dạy kèm cậu mà thôi, cậu đã lựa chọn An nên cậu quyết định nói cho An biết giới tính thật của mình.

...

“Em trai anh đi du học?” Lăng sau khi được An kể về chuyện Đông du học cấp hai ở Đức thì khá là ngạc nhiên. “Thằng bé giỏi” Sau khi nghe xong câu chuyện thì Lăng khen ngợi.

“Ừ, đúng là nó giỏi thật. Cha mẹ anh đi cùng nó sang Đức rồi.”

Lăng vừa nghe An nói vậy thì mắt sáng lên. “Em muốn tới nhà anh ở”

“Em không ở nhà bà ngoại?” An ngạc nhiên hỏi Lăng.

“Hè năm nay em tới thăm anh là chính, có phải tới thăm bà ngoại đâu, bà ngoại không biết em tới.” Lăng bĩu bĩu môi nói. “Anh không chào đón em.”

Mắt thấy Lăng sắp khóc, An vội vàng dỗ dành đứa nhỏ. “Không có, anh rất vui khi em tới nhà anh.” An thấy mình vừa dứt lời thì Lăng cười khúc khích

ôm chăm lấy mình. “Chỉ là...”

“Chỉ là sao?” Từ Lăng quán quýt hỏi An.

“Dù sao em cũng là con gái, tới nhà con trai không tốt lắm.” An cứng ngắc nói.

“Ai bảo em là con gái.” Từ Lăng bấu môi.

“Vậy rốt cuộc giới tính của em là gì?” An thật sự đau đầu với cái vấn đề này.

“Anh muốn biết” Từ Lăng hí hóp mắt nói, đoạn tiến tới gần bên tai An và nói: “Nhưng một ngày anh chưa là chồng của em thì em sẽ không nói đâu.”

An giật giật lỗ tai hồng của mình. “Không nói thì thôi. Anh đưa em về nhà bà ngoại em.” Nói rồi An không cho Từ Lăng phản bác quyết định của mình. Từ Lăng nhõng nhẽo suốt quãng đường không nhìn mặt An.

An cười khỏ, ‘ lại làm Từ Lăng giận rồi.’

...

“Anh, anh tuy chưa rõ tình cảm của mình là sao? Nhưng so với những cô gái khác, à không, so với cả các chàng trai khác...” Chàng trai giật giật tai mèo của mình, tay gãi gãi đầu nhìn cô gái mái tóc tím trước mặt “em là người đặc biệt nhất.”

“Anh thích em?” Cô gái tóc tím mỉm cười tươi rói khiến chàng trai tai mèo ngập ngừng gật gật đầu.

“Anh nhớ nhé. Đời này, kiếp này người anh thích chỉ là một người duy nhất. Đó là Từ Lăng em.” Cô gái tiến lên chủ động hôn môi chàng trai.

“Woa, chúc mừng, chúc mừng bang chủ, bang chủ phu nhân.” Bầu trời ngập ánh pháo hoa. Hai người đứng dưới bầu trời hôn nhau.

“Em thật sự muốn đêm nay tới chỗ anh quá.” Cô gái nói nhỏ bên tai chàng trai. “Chỉ tiếc đây là trong game, không phải ngoài đời, nhưng không sao, hè này em sẽ về bà ngoại, lúc đó chúng ta tiếp tục việc không thể trong game.” Lời nói của cô gái khiến cái đuôi của chàng trai cứng ngắc...

Từ Lăng thoát game và vô lực nằm trên giường, bên ngoài là tiếng gõ cửa. Từ Lăng mở cửa và nhìn thấy anh trai đang đứng bên ngoài.

“Anh, vào đi” Từ Lăng đứng tránh sang một bên.

“Em với cái người kia là thế nào?” Từ Tuyên ngồi ngay ngắn trên giường và nhìn Từ Lăng.

“An là người em lựa chọn.” Từ Lăng khi nói tới đây thì mỉm cười.

“Em lựa chọn giới tính là nữ?” Từ Tuyên nghiêm túc nhìn em trai mỉm cười.

“Nếu anh An thích thì em sẽ là nữ, nếu anh ấy thích em là nam thì em sẽ là nam.” Từ Lăng nhìn chăm chăm vào anh trai. “Nhưng em không có ý định phẫu thuật, em muốn là chính mình. Em cũng đã nói với cha mẹ, cả hai đồng ý để em tự quyết định cuộc đời mình.”

“Haz, thôi được rồi. Nếu em chọn lựa người đó, anh cũng không ngăn cản. Hy vọng em lựa chọn đúng người.”

“Em sẽ không chọn sai đâu.” Từ Tuyên thấy em trai khẳng khẳng thì đứng dậy nói: “Em ngủ sớm đi”. Từ Lăng nhìn dáng anh trai rời khỏi phòng một lúc rồi mới trở về giường ngủ.

...

“Anh, anh lừa gạt em. Anh đã nói sẽ tới đón em mà” Từ Lăng đứng ở sân bay và liên tục gọi điện. Nhưng gọi mãi mà người được gọi không nhấc máy. Cậu đi đi lại lại vô cùng lo lắng. Ngay khi đó, điện thoại của cậu vang lên, cậu nhìn thấy người gọi thì vui vẻ.

“Alo, cậu là người nhà của người nhà chủ máy này hả? Vậy hãy đến bệnh viện đi, anh ta vừa mới bị thương.” Từ Lăng nghe vậy thì vội vàng chạy tới bệnh viện. Nhưng khi tới nơi thì bác sĩ bảo cậu ta đã rời khỏi rồi, lúc đi có vết vệt vàng. Điện thoại của cậu ta bị hỏng, gọi được cho Từ Lăng là cuộc gọi cuối cùng.

Sau đó, không còn bất kỳ một cuộc gọi hay bất kỳ tin tức nào của An, cứ như cậu biến mất trên thế giới này vậy.

“Con muốn tìm người?” Từ Lăng đứng trước hai người đàn ông và nói.

“Được.” Hai người đàn ông không hỏi người đó là ai mà gật đầu. Họ gọi một cuộc gọi điện và sau đó nói với Từ Lăng. “Xã hội đen thành phố bên đó đều sẽ nghe theo con. Con muốn tìm ai cũng được.”

“Con cảm ơn cha nuôi” Từ Lăng mỉm cười và bước ra khỏi căn phòng. “Nguyễn Thiên An, anh không thoát khỏi em đâu. Cuộc đời này anh nhất định là của em”

“Nó có chấp giống hệt Tử Linh.” Người đàn ông trẻ tuổi hơn gục đầu vào người đàn ông lớn tuổi hơn và nói.

“Điều Kha, nó cũng chung tình giống Tử Huyền”. Hai người nhìn nhau và mỉm cười.

...

“Tử Lăng?” An mở đôi mắt sưng mù nhìn thanh niên xinh đẹp đang nằm bên mình.

“Anh đã tỉnh?” Ngử điệu mềm mại. An vươn tay chạm tới đôi mắt của Tử Lăng. “Anh, anh nhớ lại hết rồi. Ngày đó anh bị thương, sau đó được người ta đưa tới bệnh viện. Khi tỉnh lại chỉ nhớ mình có hẹn với một người ở sân bay, nhưng khi tới sân bay thì anh không còn nhớ gì cả. Xin lỗi, thời gian qua đã khiến em vất vả.”

“Không sao, anh giờ đã nhớ lại, vậy là tốt rồi. Nếu được, chúng ta tiếp tục chuyện đã dở dang thời gian qua đi.” Tử Lăng mỉm cười, tay vòng qua cổ An.

“A” Cả khuôn mặt An đều đỏ bừng.

“Ha ha. Anh biết không?” Tử Lăng mỉm cười, đôi mắt thâm tình nhìn An. “Điều may mắn nhất của em là được sinh ra trên đời, được sống và tìm được mục tiêu đời mình. Mà anh chính là mục tiêu cả đời này của em” Tử Lăng nói rồi hôn lên đôi môi của An.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lời Kết Truyện

Truyện Quá khứ – Hiện tại - Tương lai kể về câu chuyện của Trần Tử Huyền (đời sau là Tử Huyền). Nhìn câu truyện, mọi người sẽ cảm thấy nhàn chán. Đúng là nhàn chán, đã là đam mê lại còn có gắn mác ngôn tình làm gì. Tại sao không để cho cô ta cứ là cậu ta đi? Đây chắc chắn là câu hỏi của rất nhiều người.

Mèo muốn giải thích suy nghĩ của mèo khi viết câu truyện này. Con người ai cũng có những tiếc nuối, đọc những chương đầu mọi người sẽ nhìn thấy tiếc nuối đời trước của Trần Tử Huyền, đó là sự áy náy khi bỏ đi đứa bé và lựa chọn sai người yêu. Chính vì vậy khi là Tử Huyền mới có dũng khí sinh ra đứa bé khi lần nữa nghĩ rằng mình lại sai lầm trong tình yêu.

Bản thân mèo từ bé rất ghen tị với bọn con trai. Mèo từng nghĩ nếu kiếp sau mèo là con trai thì quá tốt, mèo nghĩ rất nhiều bạn gái từng có suy nghĩ kiểu như mèo, ít nhất là tụi bạn mèo có khá nhiều suy nghĩ đó (Vật hợp theo loài). Ha ha, đây chính là nguyên nhân chính vì sao mèo lại viết câu truyện này. Đơn giản là cho đứa con của mình hoàn thành mong muốn của bản thân thôi.

Nhiều người đồng tính thật sự yêu đuối, họ sống trong thế giới của họ, họ sợ, họ ngại nếu một ngày người khác phát hiện ra con người họ thì sẽ thế nào? Họ có mơ ước vì sao họ không bình thường, vì sao họ không phải dị tính kia. Nhiều người bị lừa dối bởi chính những người bạn đồng giới của họ mà tâm lý trở nên vụn vỡ. Đó là nguyên nhân vì sao trong tác phẩm này mèo lại lựa chọn thể loại sinh tử, cái này để thỏa mãn cho mơ ước của rất nhiều người. Mà thực tế trên thế giới cũng có người lưỡng tính thật, chỉ có điều số lượng quá ít.

Vì sao đi một đời lại trở về một đời? Đơn giản rằng dù bạn có mơ mộng tới đâu thì bạn vẫn phải trở về hiện thực, giống như giấc mơ của mèo vậy, mèo là con gái thì mãi mãi là con gái, chẳng thay đổi được giới tính. Trừ khi bạn là người đồng tính và muốn chuyển giới tính. Chính vì vậy, cô ấy phải trở lại đời trước vì màu xám trong tinh thần của mèo thôi.

Mèo muốn nói tâm tư của mèo: Tác phẩm này là tác phẩm đầu tay về đam mê của đam mê. Nó thật sự non nớt. Nó non nớt trong cả suy nghĩ và câu chữ được viết ra. Lúc đầu, ý tưởng của mèo hơi vụn vặt, mèo nghĩ khi mèo nói tác phẩm cầu huyết thì phải ngược tâm ngược thân, nhưng thật sự mèo không làm được điều đó. Có lẽ ảnh hưởng từ cuộc sống bình yên nên tác phẩm này quá là nhẹ nhàng. Cầu huyết duy nhất của tác phẩm chắc là việc nhân vật xuyên đi xuyên lại thôi.

Có thể một ngày nào đó, mèo đọc lại và nghĩ muốn thêm mắm thêm muối cho tác phẩm cũng nên. Dù sao tác phẩm “Là em, vẫn luôn là em” chính là một trong những tác phẩm bị nặn đi nặn lại đó.

Cảm ơn tất cả những người bạn đã đọc tác phẩm này. Mèo rất hy vọng có sự phản hồi của mọi người để có thể hoàn thiện tác phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Khứ - Hiện Tại - Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.